

இதுதான் இந்துமதம்

ப.சிவானந்த சர்மா B.A. (Hons)
(கோப்பாய் - சிவம்)

11000/00011

ॐ

இதுதான் இந்துமதம்

இந்துசமய வாழ்வியல் தொடர்பான
பல்துறைக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு.

ஆசிரியர்:

பாரத்வாஜ. பிரம்மமூர் ப. சீவானந்த சர்மா B.A.Hons.

(கோம்பாய் சிவம்)

வெளியீடு:

சர்வானந்தமய பீடம்.

இணுவீல்.

Title : *Ithuthan Inthumatham.*
Subject : Some Glimpses Of Main Hindu
Theories & Philosophy
Language : Tamil
Author : P. Sivanandasarma B.A. (Hons)
(Kopay Sivam)
Address : Near Kandasamy Kovil,
Inuvil West, Chunnakam,
Sri Lanka.
Rights : To The Author
Type Setting & Designing : Sri Vidya Computer Press, Inuvil
Cover design : Guru - Thirunelvely
Printers : Meenakshi - Nallur
Publishars : Sarvananthamaya Peedam
Pages : 84 + XII
Date of Publication : 09 - 07- 2004.
Price : Rs. 125 /=

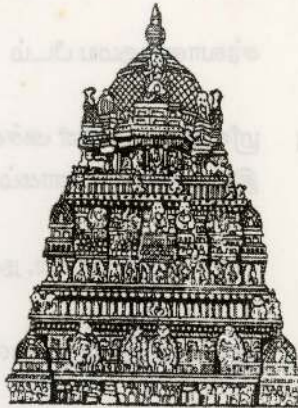

ஓம். ஆ நோ பத்ரா: க்ரதவோ யந்து விஸ்வதோ தப்தாலோ
அபரீதால உத்பித:.. தேவா நோ யதா ஸதமீத் வ்ருதே அஸந்ந
ப்ராயுவோ ரக்ஷிதாரோ திவே திவே.

ஆ நோ பத்ரா சூக்தம்.

ரீக் வேதம் 1.89

(தீமை கலவாத, தடையற்ற, தடைகளை உடைக்கவல்ல, மங்கலமான
எண்ணங்கள் எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் நம்மிடம் வந்துசேரட்டும். பக்தர்களைக்
கைவிடாத தேவர்கள் எப்போதும் நமக்கு இன்பத்தை வளர்ப்பவர்களாக, நம்மைக்
காப்பவர்களாக இருக்கட்டும்.)

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளம் சுரக்க, மன்னன்
கோன்முறை அரசு செய்க, குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை அறங்கள் ஓங்க, நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மைகொள் சைவந்தி விளங்குக உலகமெல்லாம்.

- கந்தபுராண வாழ்த்து

நூல் வெளியீட்டுத் தரவுகள்

நூலின் பெயர்	இததான் இந்துமதம்
மொழி	தமிழ்
வீடயம்	இந்துசமய வாழ்வியல் தொடர்பான பல்துறைக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு.
தொகுப்பாசிரியர்	பிரம்மஸ்ரீ ப. சீவானந்த சர்மா B.A.Hons. (கோப்பாய் சீவம்) கந்தசாமி கோவிலடி, இணுவில், சுன்னாகம், ஸ்ரீலங்கா.
வெளியீடு	சர்வானந்தமய பீடம்
கணினி வடிவமைப்பு	ஸ்ரீவீத்யா கணினி அச்சகம், இணுவில், சுன்னாகம், ஸ்ரீலங்கா.
அச்சுப்பதிப்பு	மீனாட்சி அச்சகம், நல்லூர்.
அட்டைப்படம்	குரு - திருநெல்வேலி.
பக்கங்கள்	84 + xii
முதற்பதிப்பு	09 - 07 - 2004.
விலை	ரூ. 125/=

அருளாசீசீ செய்தீ

அன்புள்ளவர்களுக்கு.

கோப்பாய் சிவம் என அழைக்கப்படும் பிரம்மஜீ ப. சிவானந்த சர்மா அவர்கள் “இதுதான் இந்துமதம்” எனும் நூலை எழுதி வெளியிடுவதையிட்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

அறிவும் ஆற்றலும் வளர்ந்துவரும் இவ் விஞ்ஞான உலகத்தில் சமயங்களுடைய செயற்பாடுகளை அனைவரும் அறிய முயற்சிக்கின்றனர். இதனை உணர்ந்துகொண்ட கோப்பாய் சிவம் இந்து சமய தத்துவ சிந்தனைகளையும் கிரியைகள் பற்றிய விளக்கங்களையும் நூல்களாக வெளியிட்டு மக்கள் மத்தியில் இன்று எழுகின்ற ஐயப்பாடுகளை நீக்கும் வகையில் செயற்பட்டு வருகிறார்.

இத்தகைய பல கட்டுரைகளைத் தாங்கி ஒரு நூல் வெளிவருவது இந்நாட்டில் மட்டுமல்ல ஏனைய நாடுகளிலும் வாழும் சைவத்தமிழ் மக்களுக்கு விருந்தாக அமைகிறது. கோப்பாய் சிவம் அவர்கள் நீண்ட அனுபவத்தைக் கொண்டு எழுத்துத்துறை மூலமாகப் பல சமய, இலக்கிய, தத்துவ நூல்களைக் காலத்திற்குக் காலம் தந்துகொண்டிருப்பது சிறப்புடையதாகும். இந்நூலை அனைவரும் படித்து சமயக் கருத்துகளைப் பெற்று மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழ்வோமாக. கோப்பாய் சிவம் அவர்கள் இன்னும் பல நூல்களை எமக்குத் தந்து பல்லாண்டு காலம் சிறப்புடன் வாழ வாழ்த்துகிறோம்.

“எங்கும் வேண்டும் இன்ப அன்பு”

இரண்டாவது குருமஹாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ சோமகந்தா தேசீக ஞானசம்பந்த பரமாத்மீய சுவாமிகள்

அனிந்துரை~

சிவத்தமிழ் வித்தகர் சிவ. மகாலிங்கம்

உதவிப் பணிப்பாளர்,

இந்து சமய விவகார அலுவல்கள் திணைக்களம்,

மாவட்ட அலுவலகம், யாழ்ப்பாணம்.

உலகில் இன்று நிலவிவரும் பெரும் சமயங்களில் இந்து சமயமும் ஒன்றாகும். மிகவும் தொன்மை வாய்ந்த சமயமாகிய இந்து சமயத்தைப் பலகோடிக் கணக்கான மக்கள் இன்றும் பின்பற்றி வருகிறார்கள். இந்துசமுத்திரம் போன்று பரந்தும் விரிந்தும் இருக்கின்ற இந்து சமயத்தின் உள்ளே புதைந்திருக்கும் புதையல்கள் பலவாகும். சமயமும் தத்துவமும், சமயமும் கலைகளும் பின்னிப் பிணைந்து செல்கின்ற தனிச்சிறப்பு இந்து சமயத்திற்கு மட்டுமே உரியதாகும்.

அநாதியான நமது சமயம் இன்று அநாதையாகப் போயிருக்கின்ற பரிதாபகரமான நிலையைப் பார்த்து நமது சமய சிந்தனையாளர்கள் பலரும் வேதனைப்படுகின்றார்கள்.

சிவாச்சாரிய பரம்பரையில் வந்தவரும் வடமொழித் தமிழ்மொழிச் சமய நூல்களை நன்கு கற்றறிந்தவரும் சிறந்த சமய ஞானம் உடையவருமாகிய பிரம்மரீ ப. சிவானந்தசர்மா அவர்கள் இதுதான் இந்துமதம் என்ற பெயரிலே மிகச் சிறந்த நூல் ஒன்றினை வெளியிடுகின்றார்கள்.

பதின் மூன்று சமயக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக இந்நூல் வெளிவருகின்றது. இவருடைய இப் பதின்மூன்று கட்டுரைகளும் காலத்திற்கு காலம் வெவ்வேறு பத்திரிகைகளிலும் மலர்களிலும் வெளிவந்த கட்டுரைகள் ஆகும்.

கடந்த சில தசாப்தங்களாக இந்து சமயத்திலிருந்து பலர் மதம் மாறிக் கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய சமயங்களிற்குச் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். தொழிற் சங்கங்களைப் போல ஆட்பிடிக்கும் சமயங்களாக இவர்களை மதம் மாற்றுபவர்கள் செயற்படுகின்றார்கள்.

துன்பப்படும் மனிதரின் துயரத்தைத் துடைப்பவர்கள் போன்று வெளிவேஷம் போட்டுக் கொண்டு மதமாற்றம் செய்யும் தங்கள் பிரதான நோக்கத்தை இவர்கள் செயற்படுத்துகின்றார்கள்.

நமது சமயத்தவர்கள் பலர் மதம் மாறிச் செல்வதற்கு இந்து சமயத்தின் பலவீனம் காரணம் அல்ல இந்துக்களின் பலவீனமே காரணம் என்ற கருத்தினை மிகவும் ஆணித்தரமாக கோப்பாய் சிவம் தமது முதலாவது கட்டுரையிலே கூறுகின்றார். சமயபாடம் கட்டாய பாடமாக்கப்படுவதுடன் மாணவர்கள் விரும்பிக் கற்கும் பாடமாகவும் அதன் பாடத்திட்டம் அமைய வேண்டும். சமயபாடம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் ஆழமான அறிவும் சமய உணர்வும் உள்ளவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். நமது பிதாமகர் ஆறுமுக நாவலர் காட்டிய வழியை நாம் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற கருத்துக்களையெல்லாம் முதலாவது கட்டுரையிலே வெளிப்படுத்தி உள்ளார்.

இதுதான் இந்துமதம் என்ற இரண்டாவது கட்டுரையில் நூலாசிரியர் தான் சார்ந்த சமூகத்தின் நலன்களைப் பாதுகாக்க முற்படுகின்றார். வாக்கும் வாழ்வும் ஒருமித்து வாழாதவர்கள் சிவாசாரியர்களாக இருந்தாலும், ஆலய அறங்காவலராக இருந்தாலும், சமயப் பிரசாரகராக இருந்தாலும் இறைவனாலும் சமூகத்தாலும் ஒதுக்கப்படுவார்கள் என்பது வெள்ளிடைமலை. உலகியலில் சாதாரண மனிதர்களின் தவறுகளைச் சமூகம் பொருட்படுத்துவதில்லை. ஆனால் சமூகத்திற்கு வழிகாட்டுகின்ற அறிவுக் குழுவினர், ஆன்மீகத் தலைவர்கள் விடும் தவறுகள் மன்னிக்க முடியாதவை.

இந்து சமயத்தின் தோற்றம் வளர்ச்சி பற்றி நமது சமயம் ஒரு சுருக்க வரலாறு என்ற கட்டுரையின் ஊடாக விளக்கி உள்ளார்.

உடலையும் உயிரையும் வளம் படுத்த உதவுவது அறிவு. உணர்வை வளம்படுத்துவது பண்பாடு. பண்பாட்டுச் சின்னங்களால் பட்டைதீட்டப்பட்ட அறிவே ஆன்மீக அறிவாகும். இதனைச் சமய மார்க்கமும் சமுதாய மேம்பாடும் என்ற கட்டுரையில் விளக்கியுள்ளார்.

இந்து சமயத்தவர்களாகிய நாம் எந்தத் தெய்வத்தை வழிபட்டாலும் எந்தத்தத்துவத்தை பின்பற்றினாலும் இந்து என்ற

பொதுப் பெயரால் அழைக்கப்படுவதே சிறந்தது என்பதை நாம் யார்? என்ற கட்டுரையில் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது வாழ்க்கைக் காலத்தில் செய்யும் செயற்பாடுகளைக் காலமும் இடமும் கருதிச் செய்தல் வேண்டும். சமயக்கிரியைகளும் சரியான நேரகாலத்தையும் உரிய இடத்தையும் அறிந்து செய்யப்படல் வேண்டும் என்ற கருத்துக்களைக் காலமும் இடமும் கருதிச் செயற்படுவோம் என்ற கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சைவத்திருமுறைப் பாடல்கள் அளவற்ற சக்தி வாய்ந்தன. மந்திரங்களுக்கு இனையானவை. அவற்றை மறந்து விடக் கூடாது எனத் திருமுறைகளின் சிறப்பினை அடுத்த கட்டுரையின் ஊடாக வெளிப்படுத்துகின்றார்.

மன்னர்களுக்கும் குரிய ராஜோபசாரங்கள் போல தேவோபசாரமாக அமைவது தேர்த்திருவிழா. வேதங்கள், ஆகமங்கள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள், சைவசிந்தாந்த நூல்கள் ஆகிய அனைத்திலும் கூறப்பட்டுள்ள தேர்பற்றிய செய்திகள் தேர்பற்றிய கட்டுரையிலே தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

இந்துக் கோயில் கிரியை மரபுகளை விளக்கும் நூலாகத் திகழ்வன பத்ததிகளே ஆகும். கிரியா பத்ததிகளிடையே திறனாய்வு செய்யப்படுதல் அவசியம் என்ற கருத்தினைக் கிரியா பத்ததிகளும் மூலபாடத் திறனாய்வும் என்ற கட்டுரையில் கூறியுள்ளார். பத்ததிகளிடையே உள்ள தவறுகளையும் தேவையற்ற முரண்பாடுகளையும் நீக்கிச் சரியான கிரியா பத்ததிகளை சிவாசாரியப் பெருமக்கள் அணைவரும் இணைந்து உருவாக்குதல் அவசியம் என்ற கருத்தினை இக்கட்டுரையில் வெளியிட்டுள்ளார்.

தமிழ் வேதம் என்று போற்றப்படும் திருமுறைகளும், திருப்பாசுரங்களும் நமது புனிதச் சொத்துக்கள் ஆகும். இவற்றைச் சரியான முறையில் பிரார்த்தனை செய்வது நமது கடமை என்பதைத் தமிழ் வேதத் தவறுகள் என்ற கட்டுரையில் உதாரணங்களுடன் விளக்கி உள்ளார்.

எழுதினவன் ஏட்டைக் கெடுத்தான் படித்தவன் பாட்டைக் கெடுத்தான் என்ற முதுமொழிக்கேற்பத் தமிழிலே வெளிவந்திருக்கும் பக்திப்பாடல்கள் பலவற்றில் இருக்கும் தவறுகளில் சிலவற்றை உதாரணத்துடன் பக்திப்பாடல்கள் பரப்பும் தவறுகள் என்ற கட்டுரையில் விளக்கி உள்ளார்.

இல்லறத்தான் செய்ய வேண்டிய பஞ்ச மகாயக்ஞங்களில் பிதிர் யக்ஞமும் ஒன்றாகும். பிதிர்க்கடன்களை ஒழுங்காகச் செய்பவர்களுக்கு பெரும் பேறுகளும் சித்திகளும் கிடைக்கும். அபரக்கிரியைகள் என்ற தலைப்பில் எழுதப்பட்ட கட்டுரையிலே ஒருவர் இறந்த பின்பு செய்யப்படும் பிதிர்க்கடன்கள் எல்லாம் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்துக்கள் தமது வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்கும் பிறப்பு இறப்புத் தொடர்பான தீட்டுக்கள் பற்றி விபரமான கட்டுரை ஒன்றும் காணப்படுகிறது. சமயதீச்சை ஹேத ஒருவன் சைவசமயி ஆக முடியாது என்ற உண்மை இக்கட்டுரையிலே தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலாசிரியராகிய பிரம்மஜீ ப. சிவானந்த சர்மா (கோப்பாய் சிவம்) பல நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். சிறந்த வேதாகமப் பயிற்சி உடைய இவர் நமது நாட்டில் நடைபெறும் ஆலய மகா கும்பாபிஷேகங்கள் பலவற்றில் சாதாகாசிரியராகக் கடமையாற்றி வருகிறார். இந்து சமயக்கிரியைகள் அனைத்திற்கும் தத்துவ ரீதியிலான விளக்கம் அளிக்கும் ஆற்றல் படைத்தவராகவும் காணப்படுகின்றார். பல்கலைக்கழக பட்டம் பெற்ற கல்விமானாக இருப்பதோடு இந்து சமயக் கிரியைகள் பற்றிய பட்டறிவு உள்ளவராகவும் திகழும் கோப்பாய் சிவம் அவர்கள் சிறந்த எழுத்தாளராகவும் நூலாசிரியராகவும் சமயச் சொற்பொழிவாளராகவும் திகழ்கின்றார்.

இவருடைய சமயம் சார்ந்த பணிகள் யாவும் மேலும் சிறப்பாகச் செயற்படுவதற்கு எல்லாம் வல்ல பார்வதி சமேத பரமேஸ்வரப் பெருமானின் திருவருள் இவருக்குப் பூரணமாகக் கிடைக்க வேண்டு மென்று பிரார்த்திக்கின்றேன்.

என்னுரை~

முன்னெப்போதும் இல்லாத வகையில் இந்து மதம் உலகெங்கும் தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்ற வேளை இது.

இந்துமதம் உலகெங்கும் பரவிச் செல்லும் இந்த வேளையில்தான்.....

இந்துமதத்தை நாடி வெளிநாட்டவர் பலரும் ஓடிவரும் இந்த வேளையில் தான்.....

இந்துக்கள் பலரும் மதம்மாறிச் செல்வதும் நடைபெறுகிறது.

இதற்கு என்ன காரணம்?

இவ்வளவு தூரம் வளர்ந்தும் பரந்தும் இருக்கின்ற இந்து மதத்தில்தான் இன்னும் பலர் தமது சமயத்தின் அடிப்படை உண்மைகளைக் கூடத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருக்கிறார்கள்.

இதுதான் முக்கிய காரணம்

சமய ஆசாரங்கள் தவறான முறையில் வழிதவறிச் செல்கின்ற நிலை காணப்படுகிறது.

இவை பற்றிப் புத்தி ஜீவிகள் சிந்திக்க வேண்டும்.

கீழ்மட்டத்திலிருந்து வேலை தொடங்க வேண்டும்.

நாவலரவர்கள் அதைத்தான் செய்து வெற்றி கண்டார்கள்.

இந்துசமய உண்மைகள் பற்றிய விளக்கங்களும் இந்து சமய ஆசார ஒழுக்கங்கள் பற்றிய விபரங்களும் சாதாரணமக்கள் மத்தியில் தெளிவாக்கப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் அவ்வப்போது பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளிலும், மலர்களிலும் வெளியாகிய எனது சமயக்கட்டுரைகளின் தொகுதியாக இந்நூல் வெளிவருகிறது.

அன்பர்கள் படித்துப் பயன்பெற வேண்டும் என்பது எனது வேணவா. இக்கட்டுரைகளை ஆழ்ந்து படித்து அரியதொரு அணிந்துரையை வழங்கிய மதிப்புக்குரிய இந்துசமய விவகார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் உதவிப் பணிப்பாளர் சிவத்தமிழ் வித்தகர் சிவ. மகாலிங்கம் அவர்களுக்கும் அருளுரை வழங்கிய நல்லை ஆதீனம் குருமஹா சந்நிதானம் அவர்களுக்கும் எனது பணிவன்பான வணக்கங்களும் நன்றிகளும் உரியன.

இந்நூலை எமது ஸ்ரீவித்யா கனினி அச்சகத்திலே வடிவமைப்புச் செய்த செல்வி ஜெகதஜெனனி இராமச்சந்திர சர்மாவுக்கும், அச்ச வாகனமேற்றிய நல்லூர் மீனாட்சி அச்சகத்தினருக்கும், அட்டையை அழகுற உருவாக்கித்தந்த திருநெல்வேலி குரு பிறிண்டேர்ஸ் அன்பர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

இந்நூலை வாங்கிப் படிக்கும் அன்பர்கள் மத்தியில் சிந்தனை மலர்ச்சி ஏற்படவேண்டுமென வேண்டிக்கொண்டு இதனைச் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

- கோப்பாய் சிவம்.

வொருளடக்கம்

1. இந்துசமயம் - மரபும் மறுமலர்ச்சியும் ...	01
2. இதுதான் இந்துமதம்	06
3. நமது சமயம் - ஒரு சுருக்க வரலாறு	17
4. நாம் யார்?	23
5. சமய மார்க்கமும் சமுதாய மேம்பாடும்	27
6. காலமும் இடமும் கருதிச் செயற்படுவோம்....	31
7. மந்திரமோகமும் வடமொழித் துவேஷமும்....	38
8. கிரியா பத்ததிகளும் மூலபாடத் திறனாய்வும்....	41
9. தேர்த்திருவிழா - வரலாற்று நோக்கும் தத்துவ - விளக்கமும்	48
10. தமிழ் வேதத்தவறுகள்	56
11. பக்திப் பாடல் பரப்பும் தவறுகள்	58
12. அபரக்கிரியைகள்	60
13. இந்துக்களின் வாழ்க்கையின் பிறப்பு இறப்பு தொடர்பான தீட்டுக்கள்	71

இந்துசமயம் -

~ மரபும் மனுமலர்ச்சியும்

இந்துசமயம் எனப் பரவலாக உலகெங்கும் பேணப்படும் சனாதன தர்மத்தின் இருபெரும் சிறப்பம்சங்கள் அதன் பழமைபேணலும் புதுமை வரவேற்பும் ஆகும். நேரெதிரான இவ்விரு சிறப்பம்சங்களும் தான் இன்றுவரை இந்துசமயத்தைப் பழம்பெரும் சமயம் எனப் புகழவைப்பதோடு புத்திளமைப் போக்கோடு உலகெங்கும் பவனிவரச் செய்வதாகவும் அமைகின்றன.

இந்துசமயத்தின் பெரும் சிறப்பாகப் போற்றப்படும் இந்த விடயத்துடன் இந்துசமயத்தின் குறைபாடு எனப் பலராலும் கூறப்படுகின்ற இன்னோரம்சத்தையும் ஒப்பிட்டு நோக்கவேண்டும்.

கடந்த சில தசாப்தங்களாக மதமாற்றம் எனும் மாய வலையில் சிக்கி இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் இந்துக்கள் பலர் இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவ சமயங்களிற்குச் சென்றுகொண்டிருக்கிறார்கள்.

இவ்வாறு பலர் இந்து மதத்திலிருந்து விலகிச் செல்வது ஏன்? இந்துமதத்தின் பலவீனம்தான் இதற்குக் காரணமா?

இன்று இந்துமதம் இல்லாத இடமே இல்லை என்று கூறுமளவிற்கு உலகெங்கும் இந்துமதம் பரவியுள்ளது. இடம் பெயர்ந்து வாழும் இந்துக்கள் தமது கலாசார பண்பாட்டுத் தேவைகளுக்காக அங்கெல்லாம் இந்து மதத்தை வளர்க்கிறார்கள் என்பதனால் மட்டும் இவ்வாறு கூறவில்லை. உலகின் பல நாடுகளில் வாழும் பல்வேறு சமயங்கள் சார்ந்த அறிஞர்கள் இந்துசமய தத்துவங்கள், வாழ்க்கை முறைகள்

இதான் இந்துமதம்

என்பவற்றைப்பற்றி நிறையவே ஆராய்ச்சி செய்கிறார்கள். அமைதிதேடும் அநேகர் பாரத மண்ணுக்கு வந்து இந்துமதத்தைத் தழுவி இந்துமத நெறிகளைக் கைக்கொள்கிறார்கள்.

எனவே இந்துமதம் பலவீனமான மதமன்று. இந்துக்கள்தான் பலவீனமானவர்கள்.

இந்துக்கள் பலவீனமாக இருப்பதனாலேதான் மதமாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன.

மதம் மாறிச் செல்லும் இந்துக்கள் பலவீனமானவர்கள். அதனைப் பார்த்துக்கொண்டு வாளாவிருக்கின்ற - அதுபற்றி ஆராயும் அக்கறை இல்லாதிருக்கின்ற ஏனைய இந்துக்களும் பலவீனமானவர்கள்தான்.

'நமதுமதம்' என்ற பற்று முதலில் இருக்க வேண்டும். இது இளவயதிலேயே உள்ளத்தில் ஊன்றப்பட வேண்டும்.

நமதுமதம் எத்தகையது எனப்பறிந்து கொள்ளும் சமய அறிவு இருக்க வேண்டும்.

நமது சமயத்தின் சிறப்புக்கள் எவை - தனித்தன்மைகள் எவை எனத் தெரிந்துகொண்டு அவற்றால் பெருமைப்படும் மனநிலை இருக்க வேண்டும்.

இவற்றைத் தெரிந்து கொள்வதற்கேற்ற வகையில் சமயக்கல்வி இருத்தல் வேண்டும்.

நமது மதத்திலுள்ள சிறப்புக்களைப் புரிந்து கொள்ளும் அளவுக்கு நம்மில் பலர் சமய அறிவும் ஆர்வமும் இல்லாதவர்களாக வளர்ந்ததனால்தான் புறக்கவர்ச்சியில் மயங்கி மதம் மாறுகிறார்கள். நமது மதத்திலுள்ள சிறப்புக்களைத் தாமே தேடி ஆராய்ந்து கற்றறிந்து புரிந்து கொண்டதனால்தான் மாற்றுச் சமயத்தவர்கள் பலர் நமது சமயத்தைத் தேடி வருகிறார்கள்.

“எல்லாத்திசைகளிலிருந்தும் நல்ல கருத்துக்கள் நம்மிடம் வருவதாக” என்று இருக்குவேத காலத்திலிருந்தே நல்ல புதிய கருத்துக்களைக் காலத்துக்குக் காலம் பெற்றுத் தன்னைப் புதுப்பித்து வந்திருக்கிறது இந்துமதம். அதனால் “முன்னைப்பழம் பொருட்கும் முன்னைப்பழம் பொருளாயும் பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியை” உடையதாகவும் இன்று நமது சனாதன தர்மம் வளர்ந்து நிலைபெற்றிருக்கிறது.

இந்து மதத்தில் உள்ள இன்னொரு பெருஞ்சிறப்பு இறுக்கமான சட்டதிட்டங்கள் இல்லாமல் ஓரளவு வளைந்து கொடுக்கும் தன்மையைக் கொண்டிருப்பது. இதை ஒரு குறைபாடாகப் பலர் கருதுகின்றபோதிலும் இறுக்கமாக இருந்து, வளைந்தால் உடைந்து விடும் உருக்கிரும்பைவிட வளைந்து கொடுத்து மீண்டும் நிமிர்ந்து விடும் மெல்லிரும்பு மேலான தல்லவா?

யானையொன்றைப் பார்த்த ஐந்து குருடர்களின் கதை பலருக்கும் தெரியும். யானையின் கால்களைத் தடவிப்பார்த்த ஒருவன் யானை ஓர் உரலைப் போன்றது என்றான். காதைத்தடவிப் பார்த்த இன்னொருவன் முறம் போன்றது என்றான். துதிக்கையைத் தடவிப் பார்த்த மற்றொருவன் யானை உலக்கை போன்றது என்றான். யானையின் வயிற்றுப் பகுதியைத் தடவிப் பார்த்த ஒருவன் அது சுவர் போன்றது என்றான். வாலைத் தடவிப் பார்த்த ஒருவன் யானை துடைப்பம் போன்றது என்றான்.

யானையின் ஒவ்வொரு பகுதியைத் தொட்டுப் பார்த்த ஒவ்வொருவரும் அதுவே யானை என மயங்கினார். ஒருவரும் முழுமையாக யானையைப் பாத்தவர்கள் அல்லர்.

இதுபோலவே மிகவும் பரந்து விரிந்த தத்துவ அடிப்படைகளும் சமய வழிமுறைகளும், சம்பிரதாய நடைமுறைகளும், சடங்காசாரங்களும் கலந்து நிறைந்து பிரபஞ்சம் முழுதும் வியாபித்திருக்கும் நமது சனாதனதர்மத்தை

முழுமையாகப் புரிந்துகொள்வது இலகுவானதல்ல. சில பகுதிகளை மட்டும் தெரிந்து கொண்டு இதுதான் இந்துமதம் என்று அதன் சிறப்பை மட்டிடுவதோ குறைநிறைகளைக் கூறுவதோ பொருந்தாது.

இந்து சமயக் கிரியைகள், விரதங்கள், வழிபாடுகள் என எதை எடுத்தாலும் உத்தமம், மத்திமம், அதமம் என வகைப்படுத்தப்பட்ட பல முறைகள் உள்ளன. அவரவர் தத்தமது தகுதிக்கும் இயல்புக்கும் ஏற்ற வகையில் அவற்றைக் கைக்கொள்ள வாய்ப்பிருக்கிறது.

“இதுதான் வழி விரும்பினால் வா! அல்லது போ” என்று யாரையும் புறக்கணிக்கும் போக்கு இந்துமதத்தில் இல்லை. “இறைவனிடம் செல்ல எத்தனையோ வழிகள் உண்டு. நீ விரும்பிய ஒரு வழியில் செல்” என வழிப்படுத்துகிற சிறப்பு இந்து மதத்தில்தான் உண்டு.

நடந்து செல்கின்ற மனிதன் வாகனங்களைக் கண்டுபிடித்து அவற்றில் பயணம் செய்வதனால் துரிதமுன்னேற்றம் கிடைத்தது போல சமயவழிநடக்கும் ஆன்மீகவாதிகளுக்கும் காலத்தோடொட்டிய நவீன வளர்ச்சிகளைச் சமய வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்தும் பரந்த மனப்பான்மை இந்து மதத்திலுண்டு.

ஆனால், இத்தகைய சுதந்திர இயல்பைத் தவறாகப் பயன்படுத்தும் நம்மவர்கள் சிலரின் நடைமுறைதான் இந்துசமயம் பற்றி உயர்வான எண்ணத்தை இந்துச் சிறார்களிடையே வளர்க்கத்தவறும் காரணியாக அமைந்துவிட்டது.

முன்னரே குறிப்பிட்டது போல இந்துசமயம் பற்றிய தெளிவான கருத்துவிளக்கங்கள் இளவயதிலேயே கற்பிக்கப்பட்டு, அதனால் நமது சமயத்தில் ஆழ்ந்த பற்றும் ஈடுபாடும் ஏற்படுமானால் மதமாற்றம் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. ஆசிரியர், மாணவர் என்ற இருசாராரிடம் மட்டுமன்றிப்

பெற்றோரிடமும் இந்துசமய பாடம் பற்றிய எண்ணக்கருவில் ஓர் உயர்மடை மாற்றம் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும்.

எத்துறையைக்கற்கும் மாணவனாக இருப்பினும் ஆரம்பம் முதல் உயர்கல்விவரை சமயக்கல்வி கட்டாய பாடமாக இருக்க வேண்டும். அதே நேரத்தில் வலிந்து திணிக்கப்படும் பாடமாக வெறுப்பூட்டும் வகையில் அமையாது, விரும்பிக் கற்கும் வகையில் அதன் பாடத்திட்டம் அமைய வேண்டும்.

சமயபாட ஆசிரியர்கள் பிறரால் நன்கு மதிக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறு மதிப்பைப் பெறும் வகையில் அவ்வாசிரியர்கள் தம்மை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். சமய நடைமுறைகள், தத்துவங்களில் மாணவர்களிடமிருந்து எழுகின்ற புதிய புதிய ஐயங்கள் தொடர்பான கேள்விகளுக்குப் பொறுமையாக விடைகண்டு விளக்கும் ஆற்றல் அந்த ஆசிரியர்களிடம் இருக்கவேண்டும்.

சமயப்பிரசங்கங்கள், சமயநூல் வெளியீடுகள் மிகவும் சிரமப்பட்டுச் செய்யும் நற்பணியைவிடப் பலமடங்கான பணியைச் சிறந்த சமயக்கல்வி மிக இலகுவாகச் செய்துவிட முடியும் என்பது தெளிவு.

நமது பிதாமகர் ஆறுமுகநாவலரவர்கள் அதையே சாதித்தார். இவற்றின் மூலம் சமய மரபைப் பேணுவதுடன் சமய மறுமலர்ச்சிக்கும் உழைப்போமாக.

- தாமோதரன்

சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரி 100 ஆவது ஆண்டு மலர்.

2004.

இதுதான் இந்தமதம்!

(இந்து மதம் என்பது என்ன? எமது சமயம் இந்து சமயமா? என்ற ஐயங்கள் நம்மவர் பலரிடையே எழுகின்றன. எமது சமய வழிபாட்டு முறைகள், கிரியைகள் என்பன பற்றியும் எதிர்மறையான கருத்துக்கள் வெளியிடப்படுகின்றன. கிரியை செய்வோர் பற்றிய குறைபாடுகளும் முணுமுணுக்கப்படுகின்றன.

கிரியை செய்வோர் சிலரிடம் காணப்படும் குறைபாடுகளை முழுமையாக அந்தணக் குருமார் யாவரிடமும் சார்த்திக் கூறுவது தவறு. அதைவிடப் பெரிய தவறு, கிரியைகளை நிகழ்த்துவோரிடம் காணப்படும் குறைபாடுகள், பிழையான மனப்பான்மை என்பவற்றைக் காரணமாக வைத்துக் கிரியைகளையே கண்டிக்க முற்படுவது.

இத்தகைய சூழ்நிலையில், உண்மை நிலையைச் சாதாரண மக்களும் உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதற்காக இக்கட்டுரை எழுதப்படுகிறது. அண்மையில் வெளிவந்த ஒரு நூலின் மனத்தூண்டல் காரணமாக இக்கட்டுரை உருவாகிறது. ஆனால் ஒட்டுமொத்தமாக அந்த நூலுக்கு இது மறுப்புக் கட்டுரை அன்று. ஏனெனில், அதன் கருத்துக்கள் பெரிதும் எமக்கு உடன்பாடானவையே. எனினும், அந்நூல் ஏற்படுத்திய உளத்தாக்கத்தாலும் வேறு சிலர் சில சந்தர்ப்பங்களில் பேசியும் எழுதியும் வருகின்ற கருத்துக்களுக்கு விளக்கம் கொடுக்கும் நோக்கிலும் இக்கட்டுரை எழுகின்றது எனலாம்.)

இயற்கைச் சக்திகள் அனைத்தையுமே தெய்வமாக வழிபட்டனர் நம் முன்னோர். பல்லிறைக் கோட்பாடு எனச் சுட்டப்படும் இம்முறையிலே பல்வேறு தெய்வங்களை அவர்கள் வணங்கிவந்தனர்.

உண்மை உணர்ந்தபோது “ஏகம் சத் விப்ரா பகுதா வதந்தி” (ஒன்றே பரம்பொருள் அறிஞர் அதனைப் பலவாகக் கூறுகின்றனர்) என அறிவுறுத்தினர்.

இருந்தும், ஒன்றாய் அரும்பிப் பலவாய் விரிந்து இவ்வுலகெங்கும் பரந்திருக்கும் அப்பரம்பொருளுக்கு உருவும் பெயரும் கொடுத்து வழிபடும் பௌராணிக மரபு தோன்றிச் சிவாகம மரபில் நெறிப்படுத்தப்பட்டபோது மீண்டும் அப்பரம்பொருளைப் பல்வேறு உருவங்களில் வழிபடும் முறை விரிந்தது. இவ்வுருவங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவான சர்வ தேவதா எவ்ருபமான கும்பத்தில் தேவதைகளை வழிபடும் முறையும் உருவாகியது.

புராதனமான வைதிக முறைக்கு முரணானதாக இருக்கிறது என்று உருவ வழிபாட்டைக் கண்டித்துச் சிலர் கருத்துரைப்பதுமுண்டு. ஆனால் வைதிக மரபு வளர்ந்து சிவாகம மரபாக மலர்ந்து பரிணமித்திருப்பதை உணர்ந்தால் இவர்களது கருத்துத் தவறானது எனப் புரிந்துகொள்ளமுடியும்.

இனி, நாம் தமிழர் என்பதால் சங்கத் தமிழ் மரபே நம்முடையது எனக் கூறும் சிலர், ஆரியர் வருகை பற்றி எடுத்துரைத்து அவர்களால் நமது சமய வழிபாட்டு முறைகள் தவறான போக்கில் நகர்ந்துவிட்டன என்று வெறுத்துரைக்கின்றனர்.

சைவ சித்தாந்த தத்துவமே தமிழர் சமயம். தமிழ்த் திருமுறைகளினூடாக வளம்பெற்றுச் சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களில் நெறிமுறைப்படுத்தப்பட்டது அது என்பது அவர்களது கருத்து. மறுக்கமுடியாத நல்ல கருத்து அது. ஆனால், திருமுறைகளுக்கும் சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களுக்கும் முன்னரே சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் இல்லாமலில்லை. வடமொழிச் சைவாகமங்களும் அவற்றின் வழி நூல்களான அஷ்டப் பிரகரணங்களும் சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்களைத் தெளிவாக விளக்கிநிற்பனவே.

மேலும் தேவாரம் முதலிய சைவத்திருமுறைகள் வேதங்களைப் புறக் கணிக் கவுமில்லை. காசிவாசி

இததான் இந்துமதம்

செந்திநாதையரின் “தேவாரம் வேத சாரம்” முதலிய நூல்கள் மிகத் தெளிவாக வரையறுத்துக் காட்டியபின் மீண்டும் மீண்டும் இதுபற்றிக் கூறுவது அநாவசியம்.

இங்கு மூவகையான மனப்போக்குகள் நம்மவரிடையே காணப்படுகின்றன. வேதநெறி வழிவந்த வைதிக மரபு மட்டுமே சிறந்தது. பின்னர் தோன்றி வளர்ந்த ஆகம மரபுகள் நமக்குகந்தவையல்ல என்று கருதும் போக்கு ஒன்று.

சிவாகம மரபே எங்களுடையது, வேதமரபு ஆரியருடையது என்று கருதி வேதங்களைப் புறக்கணிக்கும் போக்கு இன்னொன்று. ஆகமங்களே பழையன எனக் காட்டவிரும்பி, முதலில் தமிழிலேயே ஆகமங்கள் இருந்தன, பின்னர் அவை வடமொழியில் பெயர்க்கப்பட்டன என்று கதை கூறுவோரும் உளர்.

பழந்தமிழ் மரபுக்கு ஒவ்வாத இவ்விரு மரபுகளுமே ஆரியர்களுடையவை என ஒதுக்கிவிட்டுத் திருமுறைகளே நமக்குப் போதும் என்று கோஷமிடும் மனப்பான்மை முன்றாவது.

வேதமே மேல் என்று சாதிக்கும் முதல் வகையினர் வளர்ச்சியை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பாதவர்கள். பழைய படியிலேயே நிற்க விரும்புவவர்கள். கால ஓட்டத்தோடு அறிவின் வளர்ச்சியை இணைத்துச் சிந்தனையின் வளத்தை மேற்கொள்ளாமல் தேங்கிநிற்கும் மனப்பான்மை கொண்டவர்கள்.

ஏனையோர் ஆரிய திராவிட வாதம் எனப்படும் அன்னியரின் பிரித்தானும் தந்திரச் செயற்பாட்டைக் கண்முடிப் பிடித்துக்கொண்டு ஓலமிடுபவர்கள்.

இவர்கள் யாவருமே இன்று கைக்கொள்ளப்படும் நமது சமய தத்துவ, வழிபாட்டு முறைகளைப் பரந்த மனப்பான்மையுடன் நோக்காமல் குழுமனப்பான்மையை வளர்த்துக்கொண்டு கிணற்றுத் தவளையாகப் பார்க்கின்றார்கள்

என்றே சொல்லவேண்டும்.

கண்ணை மூடிக்கொண்டு எல்லாவற்றையும் சரி என்று ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று கூறுவதோ, சரியான தனது கொள்கைகளுக்காக வாதாடுவது பிழை எனக் கூறுவதோ இக்கட்டுரையின் நோக்கமன்று.

“யாதொரு தெய்வங் கொண்டீர் அத்தெய்வமாகி ஆங்கே மாதொரு பாகனார்தாம் வருவர்”

என்ற சைவ சித்தாந்த உண்மையும்

“எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு”

என்ற தமிழிலக்கியக் கூற்றும்

“பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவுல கால வகையினானே”

என்ற இலக்கணகாரரின் விளக்கமும்

ஆய்வாளரின் மனத்தில் அடிப்படையாக நிலைபெற்றிருக்க வேண்டும்.

எல்லாம் எக்காலத்திலும் உண்மையானவையல்ல; ஏற்றறவையுமல்ல. ஒருகாலத்தில் உண்மை என ஏற்கப்படுபவை இன்னொரு காலத்தில் பொய்யாகி விடுகின்றன; காலத்துக்கு ஒவ்வாதவை ஆகிவிடுகின்றன. அறிவியல் சிந்தனை வளர்ச்சியின் அடித்தளம் இதுதான். சமய தத்துவமும் ஓர் அறிவியல் தான் என ஒப்புக்கொள்வோர் இந்த உண்மையைப் புரிந்துகொள்வர்.

அதேநேரத்தில் என்றும் மாறாத சில அடிப்படை உண்மைகளும் உள்ளன. கடவுட்கோட்பாடு போன்றவை

இததான் இந்துமதம்

அத்தகையன. அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு மாறிவரும் உலகில் அறிவு வளத்துக்கேற்ப வளர்ந்துவரும் சிந்தனைகளை ஆராய்ந்து காலத்துக்கேற்ற மாற்றங்களை லோடிணைந்த உண்மைகளை ஏற்றுக்கொள்வதே மேல்.

‘ஆரியர்கள் பலியிடுதலை முதன்மைப் படுத்துகின்றனர்; வேதங்கள் உயிர்ப்பலியைக் கூறுகின்றது’ எனக் கண்டித்துத் ‘தமிழர் சமயமே அன்பு மதம்’ என்று கண்ணை மூடிக்கொண்டு வாதிடுவோர், சங்கத் தமிழ் மக்களிலே குறிஞ்சி நிலத்தவர் வெறியாட்டு நிகழ்விற்போது முருகனுக்கு மறிக்குட்டியைப் பலியிட்டனர் என்பதை ஏன் மறக்கின்றனர்? பாலைநில வழிபாட்டில் நரபலியும் தன்னைத்தானே பலிகொடுப்பதும் இவர்கள் கண்ணுக்கு ஏன் புலப்படவில்லை? இன்னொரு புறத்தில் வேதங்களை மறுத்து ஆகமங்களை ஏற்போர், ஆகமங்களில் கூடச் சில பலிகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும்.

‘வேதங்கள் சாதிப்பிரிவினையைக் (வருணப் பாகுபாடு) கூறுகின்றன ஆகமங்கள் சமத்துவம் பேசுகின்றன’ என்று கூறுவோர் ஆகமங்களைக் கண்ணால் காணாதவர்களே. ஆகமங்களில் வெகு விரிவாக கலப்புச் சாதிகள் தோன்றும் முறைகள் பற்றியும் அவ்வச் சாதியினருக்குரிய அதிகாரங்கள் தகுதிகள் பற்றியும் கூறப்படுகிறதே! ஆகவே, வேதம் நால்வருணத்தைமட்டும் கூற ஆகமம் நாற்பது சாதிகளைப் பெருக்கிவிட்டது என்று இன்னொரு தரப்பினர் ஓலமிட்டால் அதற்கு என்ன பதில் கூறுவது?

இங்கு கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் வேதங்களையோ ஆகமங்களையோ பழந்தமிழர் மரபையோ இழித்துரைக்கும் நோக்கத்தில் எழுந்தவையல்ல என்பதையும், ஒன்றை உயர்த்தி மற்றொன்றைத் தாழ்த்திக் கருத்துரைக்கும் சிலருக்கு உண்மையை உணரவைக்கும் முயற்சியே என்பதையும் நன்கு விளங்கி இக்கட்டுரையை வாசகர்கள் வாசிக்கத் தொடரவேண்டும்.

“குற்றங்கள் எங்கும் உண்டு. சுட்டுவிரலால் ஒருவனைச் சுட்டிக் காட்டிக் குறை கூறும்போது ஏனைய மூன்று விரல்களும் தன்னைத்தானே சுட்டிக் காட்டுகின்றன” என்பது ஒரு பொன்மொழி. “குற்றம் பார்க்கில் சுற்றம் இல்லை” என்பதும் ஒரு பழமொழி.

சமய சிந்தனைகளில் குற்றங்குறைகளையும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்பது இதன் பொருளன்று. பொதுவாகவே குற்றங் காணும் மனப்பான்மையையும் எதிர்முகநோக்கையும் (PESSIMISM) கைவிட வேண்டும் என்பதே இதன் நோக்கமாகும்.

இன்றைய வைதிக வழிபாட்டில் எங்காவது பலி கொடுக்கப்படுகிறதா? இல்லையே! ஆகம வழியில் சைவ சித்தாந்தத்தை நெறிப்படுத்திய தேவாரத் திருமுறைகள் வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் ஒருசேரப் புகழ்கின்றன. ஆனால், வேதம் ஆகமம் இரண்டிலும் கூறப்படும் சாதிப் பிரிவினைகளைத் திருமுறை பாடிய நாயன்மார்கள் ஏற்றனரா? இல்லையே! விதிகளும் உண்டு, விலக்குகளும் உண்டு. இதை உணர்ந்து நடப்பது நமது கடமை.

இன்றைய நமது சமயத்தை நோக்கினால், இந்துமதம்- சைவ மதம்- தமிழர் மதம் என்ற பெயர்களெல்லாவற்றையும் கடந்து அது ஒரு புதிய சமயமாக இருக்கிறது. அதேநேரத்தில் அது சநாதன தர்மமாகவும் இருக்கிறது. (முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப் பெற்றியனே.)

வேதமரபு, இதிஹாச-புராண மரபுகள், தர்மசாஸ்திர மரபு, ஆகம மரபு, சைவசித்தாந்த மரபு, பழந்தமிழர் மரபு இவைமட்டுமல்லாமல் பௌத்த சமண மரபுகள்கூட இன்றைய நமது சமய மரபில் இணைந்து கலந்துவிட்டன. அதேபோல் பழைய மரபுகள் பல கைவிடப்பட்டுவிட்டன.

ஒரு காலத்தில் நமது சமயம் சமூகத்துக்கு அப்பாற்பட்டதாக, தனிப்பட்ட சிலரின் சொத்தாக ஒதுங்கியிருந்ததும் உண்டு. பின்னர் அது மக்கள் மயப்படுத்தப்பட்டதும் உண்டு.

நமது சமய மரபில் காலத்துக்குக் காலம் அறியாமை காரணமாக (முதலாளித்துவ பூர்ஷ்வாத் தனங்களாலும்) நச்சுப்புக்கை பரவியதுண்டு. மூட நம்பிக்கைகள் மேலெழுந்ததும் உண்டு. அவற்றைக் களையெடுத்துச் சீர்செய்து சமயப் பயிரை வளர்த்தெடுக்கச் சமய சமூக சீர்திருத்த இயக்கங்கள் பல தோன்றியதும் உண்டு. அவற்றின் விளைவாக, பல தவறுகள் கைவிடப்பட்டுப் புதிய போக்குகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருப்பதையும் அவதானிக்க வேண்டும்.

உதாரணமாக ஒரு விடயத்தை நோக்கலாம். வேதத்தில் கூறப்பட்ட வருணப் பாகுபாடும் ஆகமத்தில் கூறப்பட்ட சாதிப் பிரிவினைகளும் எதற்காகச் சொல்லப்பட்டனவோ தெரியாது. ஆனால் அது நடைமுறை வாழ்க்கையில் மனித சமுதாயத்திடையே ஒரு விஷவிருட்சமாக வளர்ந்தது. பல சீர்திருத்தப் போராட்டங்கள், ஆலயப் பிரவேச முயற்சிகள் நடைபெற்றபோது சமயமே ஆட்டம் கண்டுவிட்டது என அலறியவர்கள் பலர். ஆனால், என்ன நடந்தது? இன்று அது பற்றி யாரும் கவலைப்படுவதில்லை. சமயத்தில் அது எந்தத் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. சமயம் தன்பாட்டில் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது.

உயிர்க் கொலையும் மதுப் பாவனையும் மாமிச போசனமும் எமது (ஆரியர், திராவிடர் ஆகிய இருதிருந்து) முன்னோர்களுடைய மரபு. வேதகால ரிஷிகளிடமும் பொய்யடிமை இல்லாத புலவோர் ஆகிய சங்கத்துச் சான்றோரிடமும் இப்பழக்கங்கள் இருந்தன.

ஆனால் இடையில் வந்த சமண பௌத்த மரபுகள் இவற்றைக் கண்டித்தன. (இதில் அதிசயம் என்னவென்றால் இவர்களும் ஆரியர்கள்தான்.) இதனால் எமது சமயத்திலும் இவை விலக்கப்பட்டதுடன் பஞ்சமா பாதகங்கள் என வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்டன. சமயம் வளர்ந்தது.

இவை இருந்தபோதும் மக்கள் கடவுளை வழிபட்டனர். கடவுள் அவர்களுக்கு அருள் புரிந்தார். பின்னர் இவை கைவிடப்பட்டபோதும் மக்கள் கடவுளை வழிபட்டனர். கடவுள் அவர்களுக்கு அருள் புரிந்தார்.

இன்று...?

கைவிடப்பட்ட இந்தப் பஞ்ச மா பாதகங்கள் சைவப் பெருங்குடி மக்கள் பலரால் (உயர்சைவ வேளாண் மரபினர், ஆலய பரிபாலகர்கள், சைவசமய நிறுவனங்களின் அங்கத்தவர்கள், சமயக் குறைபாடுகள்பற்றி மேடைகளில் முழங்குவோர், எழுதுகோலால் சாடுவோர் எனப் பலதரப்பட்ட சைவ அபிமானிகளால்) கூசாமல் பகிரங்கமாகக் கைக்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இன்றும் மக்கள் கடவுளை வழிபடுகின்றனர். கடவுள் அவர்களுக்கு அருள் புரிகின்றார்.

அப்படியானால் எது சரி? எது பிழை?

எல்லாம் மனித மனங்களைப் பொறுத்ததே. மனித சமூகத்தின் அமைப்புமுறைக் கிணங்கவே சமய வழிபாட்டுமுறைகள் உருவாக்கம் பெற்றுப் பரிணாமம் அடைந்து புதிய பரிமாணங்கள் பலவற்றைப் பெற்று அதற்கேற்பப் பிரமாணங்களையும் உருவாக்கிக் கொள்ளுகின்றன.

சமய சீர்திருத்த இயக்கங்களின் வரலாறுகளை நன்கு அவதானித்தால் ஒன்றைப் புரிந்துகொள்ளமுடியும். பல்வேறு குற்றங்குறைகள் இவ்வியக்கங்களினால் சீர்திருத்தப்

இதுதான் இந்துமதம்

பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், உருவ வழிபாடு, ஆலய வழிபாடு, விழாக்கள், கொண்டாட்டங்கள், கிரியைமரபு, குருத்துவ அல்லது புரோகித மரபு முதலிய சில அடிப்படை அம்சங்களை இவர்களால் அசைக்கவே முடியவில்லை.

இவற்றை நீக்கிவிட்டுச் சமய நம்பிக்கையையோ இறைபக்தியையோ மக்களிடம் வளர்க்க முடியாது. மனித இனத்தின் உளவியல் மரபிலும் வாழ்க்கைமுறையிலும் இவை ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டன

உயிரியல் விஞ்ஞானம் படித்தவர்களைக் கேட்டால் கிரியை மரபும் புரோகித மரபும் விலங்குகள் பறவைகளிடம்கூட எவ்வாறு பதிந்துகிடக்கின்றன என்று கூறுவார்கள்.

இங்கு கிரியை மரபும் புரோகித மரபும் என்று கூறுவது பூணூல் அணிந்து குடுமி வைத்து மணி அடித்துச் “சுகலாம் பரதரம்” கூறுவதையல்ல. ‘மயில் முறைக் குலத்துரிமை’ என்று கம்பன் சொன்னது என்னவென்று இலக்கிய காரரிடம் கேட்டால் இதற்கு விளக்கம் தெரியும். மயில் குஞ்சுகள் வளர்ந்து வருகையில் மூத்த குஞ்சுதான் முதலில் தோகை விரித்து ஆடத் தொடங்கும். அதன்பின்னரே ஏனைய குயில்கள் ஆடும். இதுதான் மரபுமுறை என்பது.

அதாவது HERO WORSHIP எனப்படும் தலைமைத்துவ வழிபாடு, பழைமை போற்றும் பாரம்பரிய மரபுமுறை என்பனவும் சில செயற்பாட்டு முறைகளும் (கிரியை) எல்லா உயிரினங்களிடமும் இரத்தத்தோடு ஊறியிருப்பன.

பிரம்ம சமாஜத்தினரும் ஆரிய சமாஜத்தினரும் உருவ வழிபாட்டை எதிர்த்தனர். பழைமையைக் களைந்து புதுமையைக் காணப் புறப்பட்ட ராஜா ராம் மோஹன் ராயும் (பிரம்ம சமாஜம்) உருவ வழிபாட்டையும் கிரியைகளையும் எதிர்த்தார்.

புதுமை வேண்டாம், வேத காலத்துக்குத் திரும்புவோம்

- கோப்பாய் சீவம்

- 14 -

என்று கூறிய தயானந்த சரஸ்வதியும் (ஆரிய சமாஜம்) உருவ வழிபாட்டையும் கிரியைகளையும் எதிர்த்தார்.

உலகளாவிய வகையில் பல போராட்டங்கள் நடத்தி மக்களை விழிப்படையச் செய்த இவ்விரு இயக்கங்களையும் கொஞ்சக் காலத்தில் மக்கள் மறந்து புறக்கணித்துவிட்டனர். ஏனென்றால் இவர்கள் உருவ வழிபாட்டுக்கும் கிரியைகளுக்கும் எதிரிகள் என்பதால்தான்.

“கடவுள் இல்லை. வழிபாடு தேவையில்லை. ஒழுக்கம் அஹிம்ஸை துறவு இவையே வாழ்க்கைநெறி” எனப் போதித்தார் புத்தர். அதனை ஏற்றுக்கொண்ட பல லட்சம் மக்கள் அவரையே கடவுளாக்கி அவருக்கே உருவம் அமைத்து ஆலயம் கட்டிக் கிரியைகள் செய்து வழிபடுகிறார்கள்.

இறைவன் உருவம் அற்றவன் என்று போற்றும் இஸ்லாமிய சமயம் உருவ வழிபாட்டை எதிர்க்கிறது. ஆனால் இஸ்லாமியர்களின் இல்லங்களில் ‘கஃபா’ எனும் வணக்கத்தலம் உருவச் சின்னமாகக் காட்சி தருகிறது. ‘கஃபா’விற்குச் சென்று அவர்கள் வழிபடும்போது செய்யும் கிரியைகள் நமது பிரதோஷ வழிபாட்டுக்கான சோமசூத்திரப் பிரதட்சணம் போலச் சிக்கலான ஒன்று.

இந்துசமயம் என்பது பாரம்பரியமான ஒரு மரபு விருட்சம். அதனை அடியோடு வெட்டிப் புரட்டிவிட்டு வேறொரு மரத்தை நடலாம் என நினைப்பவர்கள் மூடர்கள்.

அதன் கிளைகளை வெட்ட முற்படுவோர் பலர். அதன் அருகில் வேறு மரங்களை நாட்ட முற்படுவோர் பலர்.

தவறாக வளைந்து நெளிந்து பரப்பிய கிளைகள் தறிக்கப்பட்டபோது அதனை மரம் ஏற்றது. அருகில்

இதான் இந்தமதம்

நடப்பட்ட புதிய மரங்களைக் கொடிகளாக்கித் தன்மீது படரச்செய்து அதன் நல்லியல்புகளைத் தானும் ஏற்றுத் தனது நல்லியல்புகளை அதற்கும் கொடுத்து - கொண்டும் கொடுத்தும் - வளம்பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது இந்துமதம் என்னும் இந்தப் பெரு விருட்சம்.

மரநிழலில் நிற்பவர்கள் சிலர், கிளைகள் வெட்டப்பட்டபோது “ஐயோ எங்கள் மரத்தின் கிளைகளை வெட்டுகிறார்களே” என அழுதனர். வேறு மரங்கள் நடப்பட்டபோது “ஐயோ, எங்கள் மரம் அழியப்போகிறதே” என ஓலமிட்டனர். ஆனால் மரம் எதற்கும் கலங்காமல் வளர்ந்து நிழல் பரப்பிக்கொண்டுதான் இருக்கிறது.

- ‘ஞானச் சுடர்’

புரட்டாதி 2000, ஐப்பசி 2000.

நமது சமயம் - ஒரு சுருக்க வரலாறு

சனாதன தர்மம் என்று சொல்லப்படுவதாகத் தொன்றுதொட்டு நிலவிவரும் நமது சமய நெறிமுறை இன்று இந்து சமயம் என்று பொதுப்பெயரால் பிறநாட்டவர்களாலும் பிற சமயத்தவர்களாலும் சொல்லப்படுகிறது. வேற்றுமையில் ஒற்றுமையும் முரண்பாடுகளில் ஒருமைப்பாடும் காணும் நமக்குள் காணப்படும் பல்வேறு கிளைப்பிரிவுகளில் நாம் வேதசிவாகம சைவ சித்தாந்தமரபில் இன்று வாழ்கிறோம்.

எமது சமயநெறி நால்வேதங்களைப் பொதுநூலாகவும் சிவாகமங்களைச் சிறப்புநூல்களாகவும் கொண்டு நிலைத்திருப்பது. வைதிகமரபு என்னும் ஸ்திரமான அடிப்படைக் கட்டமைப்பின்மீது கட்டியெழுப்பப்பட்டு வழிவழியாகப் பேணப்பட்டுவரும் அதேநேரத்தில் காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கிணங்கத் தன்னைப் புதுப்பித்துக்கொள்ளவும் தவறவில்லை.

புறச்சமயங்களின் தாக்கத்தினாலும் அரசியல் சமூக பொருளாதார நிர்ப்பந்தங்களினாலும் தாக்குண்டு நலிகின்ற பல சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டபோதெல்லாம் “எல்லாத்திசையிலிருந்தும் நல்ல கருத்துகள் நம்மிடம் வருவதாக” என்ற இருக்குவேதக் கருத்துக்கிணங்கப் பல புதிய அம்சங்களை உள்வாங்கியும் சீரமைப்புக்களைச் செய்தும் என்றும் இளமையோடு பொலிகிறது நமது சனாதன தர்மம்.

பழமை என்ற அத்திவாரத்தில் கட்டப்பட்ட புதிய கட்டடமாகப் பொலிவதனால், “முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே” என்று மணிவாசகர் பரம்பொருளைப் போற்றும் கருத்து எமது சனாதன தர்மத்துக்கும் பொருத்தமானதே.

இந்தவகையில் வளம்கண்ட நமது சமய நெறிமுறையின் தொன்மையை இருக்குவேத இலக்கியங்களின்மூலமாகவும் சிந்துவெளித் தொல்பொருட்களினூடாகவும் நாம் கண்டறிகிறோம்.

இதான் இந்துமதம்

இந்தியாவின் வடமேற்குப் பிரதேசமான பஞ்சாப் மாநிலம் இன்று பாகிஸ்தான் எல்லைக்குள் வருகின்றபோதிலும் முன்பு அது பாரததேசத்தின் ஒரு பகுதியாகவே இருந்தது. பஞ்ச - அப் எனப் பிரிந்து ஐந்து நதிக்கிளைகள் பாயும் நதிப்பிரதேசமாகக் காரணப் பெயருடன் அமைந்திருந்தது.

இங்குள்ள முக்கிய நதியாகிய சிந்துநதியின் கரையோரச் சமவெளியில் அகழ்வாராய்ச்சி மேற்கொண்ட அறிஞர்கள் அங்கு இற்றைக்கு ஐயாயிரமாண்டுகளுக்கு முன் நாகரிகம் மிக்க மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதைக் கண்டறிந்தனர். இவர்கள் இங்கு வாழ்ந்த காலம் கி.மு. 3000 ஆண்டளவிலாகும். அங்கு கிடைத்த பொருட்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு அங்கு வாழ்ந்தவர்கள் இந்துக்கள் எனவும் திராவிடர்கள் எனவும் ஊகிக்கின்றனர்.

அடுத்த கட்டமாக ஆரியர்கள் என ஓர் இனத்தவர்கள் இப்பிரதேசத்துக்கு வந்து இவர்களோடு போரிட்டு வென்றும் இவர்களோடு கலந்தும் அங்கே நிலைபெற்று ஆரியாவர்த்தம் என்றொரு பாரிய பரப்பில் தமது செல்வாக்கை நிலைநாட்டினர். இவர்களால் வெளிப்படுத்தப்பட்டவையே வேதங்கள். இது நிகழ்ந்த காலம் கி.மு. 1500 அளவிலாகும்.

இக்கருத்துக்களும் இங்கு காட்டப்படும் காலகட்டங்களும் முடிந்த முடிபாக எல்லா அறிஞர்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை என்பதும் பலவேறு அறிஞர்கள் இன்னுமின்னும் ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டுவருகின்றனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

எது எப்படியிருப்பினும் சுதேசிகளாக - பழங்குடிகளாக அங்கு இருந்த ஓர் இனக்குழுவுடன் வேறொரு நாடோடி இனக்குழு இணைந்து புதிய மரபொன்று தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

உலக இலக்கியங்களிலேயே மிகப்பழையதும் இன்றளவும் தனது ஆதித் தூய்மை நிலையிலேயே பேணப்படுவதும் சனாதன தர்மத்தின் மூலவேராக விளங்குவதுமான இருக்குவேதமும் அதையடுத்த யஜுர், சாமம் என்பவற்றையும் சேர்த்து திரயீவியா

என்பர். இவை இங்கு குறிப்பிட்ட வேத காலத்தில் முனிவர்களால் வெளிப்படுத்தப்பட்டவை எனக் கருதப்படுகின்ற போதிலும் வேதங்கள் என்றும் உள்ளவை. அவை நாத வடிவில் இப் பிரபஞ்சமெங்கும் பரந்து கரந்து நிறைந்துள்ளன. இறையருள் பெற்ற ஞானிகள் அவற்றை உணர்ந்து வெளிப்படுத்தினர் என்பதே எமது நம்பிக்கை.

சுதேசிகளான மக்களிடம் காணப்பட்ட சமய நம்பிக்கைகள், வழிபாட்டுமுறைகள் ஆகியவற்றையும் பாமர மக்களது உணர்வுகளையும் ஏற்றுக் கொண்டதன் அடையாளமாக நான்காவதான அதர்வ வேதம் வெளிப்படுத்தப்பட்டு நால்வேதமாயின.

இவ்வேதங்கள் இயற்கைச் சக்திகளை இறையம்சம் கொடுத்து வழிபடுபவையாகவும் உலகியல் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்து வாழும் ஒழுங்கான இன்ப வாழ்வுக்காகப் பிரார்த்தனை செய்பவையாகவும் அமைந்துள்ளன. அக்கினியை முதன்மைப்படுத்தி யாகங்கள் செய்து அந்த அக்கினியினூடாக ஏனைய தெய்வ சக்திகளை வழிபட்டு அவற்றுக்கு ஆகுதிகளை வழங்கித் தம் விருப்பங்களை நிறைவேற்றலாம் என்ற நம்பிக்கை வேதங்களில் காணப்படுகின்றன.

காலகதியில் எல்லாச் சக்திகளுக்கும் மேற்பட்ட பரம்பொருள் ஒன்று உண்டு என உணர்ந்து அதனை ஆராய்ந்தறியும் தத்துவ சிந்தனைகள் பல்வேறுவிதமாக உருவாக்கப்பட்டபோது மக்களின் வாழ்க்கைமுறைகளும் அப்பரம்பொருளோடுள்ள தொடர்பும் வணக்க முறைகளும் மாறுபட்டன. உலகாயதம், சமணம், பௌத்தம் என்பன வேதங்களை எதிர்த்தும் சாங்கியம், யோகம், நியாயம், வைசேடிகம், மீமாம்ஸை முதலியன வேதங்களை ஏற்றும் எழுந்த தத்துவ தரிசனங்களாகும். இவற்றுட்சில, வாழ்க்கை நெறிமுறைகளையும் ஒழுக்க போதனைகளையும் கொண்டிருந்தன. முக்கியமாக ஆன்மாவின் நிலை, அதன் இலட்சியம், முக்தியும் அதற்கான வழியும் என்ற சிந்தனைகள் முனைப்புற்றன.

வைதிக நெறியின் போக்கில் சமண, பௌத்த சிந்தனைகளும் உபநிஷத சிந்தனைகளும் திருப்பத்தை ஏற்படுத்தின. பாரம்பரிய மரபுமுறையான சிந்தனைகள் மாற்றம் பெறலாயின.

உயர்நிலை மாந்தர்களின் தத்துவசிந்தனைக் குழப்பங்களையும் சாதாரண மக்களின் சமய வழிபாட்டுமுறை சார்ந்த சமூக வாழ்க்கைப் போக்கின் குழப்பங்களையும் போக்கி ஓர் ஒழுங்குக்குக் கொண்டுவர வடமொழியில் இதிஹாசங்களும் (இராமாயணம், மஹாபாரதம்) புராணங்களும் (சிவபுராணம், அக்கினிபுராணம், முதலிய பதினெண் மஹாபுராணங்களும் நாரத புராணம் முதலிய பதினெண் உப புராணங்களும்) உருவாகின.

இவற்றுக்கு அடிப்படையாகச் சில நூல்கள் முன்னரே தோன்றிவிட்டன எனக் கூறலாம். வேதவேள்விகளை முறைப்படி செய்வதற்கு வழிகாட்டும் சிரௌத சூத்திரங்களும் அவற்றினடிப்படையில் வீட்டுக்கிரியைகளை நிகழ்த்த வழிகாட்டும் கிருஹ்ய சூத்திரங்களும் வாழ்க்கை ஒழுக்கங்களை எடுத்துக்கூறும் தர்ம சூத்திரங்களும் முக்கியமானவை. இவற்றின் வழிநூல்களாகப் பிறந்தவை தர்ம சாஸ்திரங்கள், அர்த்த சாஸ்திரம், காமசூத்திரம் முதலியன.

இந்நூல்களின் அடிப்படையில் தர்மார்த்த காம்ய மோக்ஷமென்னும் (அறம், பொருள், இன்பம், வீடு) புருஷார்த்தங்களை நாடி (உறுதிப்பொருள்கள்) பிராமண, கூடித்திரிய, வைசிய, சூத்திர எனும் நால்வருணத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட சமூக வாழ்க்கையில் பிரம்மசர்யம், கிருஹஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்நியாசம் எனும் நான்கு ஆசிரம நெறிமுறையில் ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் வாழவேண்டிய முறைகளை இவ்விதிஹாச புராணங்கள் வகுத்துக் காட்டின.

இவையாவும் வடபாரதத்திலே நிகழ்ந்துகொண்டிருக்க, தென்பாரதத்தில் பிறிதொரு சமுதாயம் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தது. போரும் காதலுமே வாழ்க்கை இலட்சியமாகக் கொண்டு வாழ்ந்த தமிழ்மக்கள் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனும் நிலப் பிரிவுகளுக்கேற்பத் தமது வாழ்க்கைமுறைகளையும் அமைத்துக்கொண்டதோடு தத்தமது பிரதேசத் தெய்வங்களான முருகன், திருமால், இந்திரன், வருணன், கொற்றவை ஆகிய தெய்வங்களைத் தமது கிராமிய மரபு முறைக்கிணங்க வணங்கியும் வந்தனர்.

சமண, பௌத்த சமயத் தாக்கங்களும் இதிஹாச புராணங்களின் செல்வாக்கும் கிறிஸ்து சகாப்தத்துக்கு முன்பின்னாகத் தமிழகத்துக்கும் வந்துவிட்டன. இந்நிலையில், “ஆ சேது இமாலய” எனக் கூறப்படும் பாரததேசம் முழுவதும் வைதிகநெறியானது சனாதன தர்மம் எனும்வகையில் பௌராணிக சமயநெறியாக நிலவிவரலாயிற்று.

ஞானம், கிரியை, பக்தி ஆகிய வழிமுறைகள் இதிஹாசங்களில் பொதுவாகவும் பகவத் கீதையில் சிறப்பாகவும் முன்வைக்கப்பட்டபோது உருவ வழிபாடு முதன்மைபெற்றது. தத்தமது மனநிலைகளுக்கேற்ப பலவித தோற்றங்களில் இறைவனைக் கண்டுணர்ந்து வழிபடும் முறைகள் தனித்தனியாகச் சிறப்பிக்கப்பட்டபோது ஆகமங்கள் உருவாகின.

சிவ வழிபாட்டைக் கூறுபவையாகச் சிவாகமங்கள் 28உம் உபாகமங்கள் 207உம் தோன்றின. சக்திவழிபாட்டைச் சிறப்பித்துச் சாத்த தந்திரங்கள் 77 தோன்றின. விஷ்ணு வழிபாட்டைச் சிறப்பித்து வைகானசங்களும் 108 பாஞ்சராத்திரங்களும் தோன்றின. முருகவழிபாட்டைச் சிறப்பித்து குமாரதந்திரம் தோன்றியது.

இவ்வாகம நெறிமுறைமார்க்கங்கள் ஒன்றோடொன்று கலந்தும் தனித்தும் மக்களிடையே நன்கு பரவி நிலைபெற்றபோது பரம்பொருளைத் திருவுருவமாக அமைத்து ஆலயக் கட்டடங்களைக் கட்டி கிரியைகளை நடத்தி பக்தியோடு வழிபடுகின்ற மரபுமுறையும் இவற்றோடிணைந்ததாகச் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பவற்றைப் படிநிலைகளாகக்கொண்ட வாழ்க்கைமுறையும் நிலைபெற்றன.

வேறுபட்டபல திருவுருவ வழிபாடுகளும் சமயநெறிகளும் தோன்றியபொழுது அவற்றிடையே மோதல்களும் தோன்றின. இந்நிலையில் கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டில் அவதரித்த சங்கர பகவத் பாதர் உபநிஷதங்களின் அடிப்படையில் வேதாந்த தத்துவத்தை நிலைநாட்டிய அதேநேரத்தில் சைவம், சாக்தம், வைணவம், கௌமாரம், செளரம், காணாபத்யம் என்னும் அறுவகைச் சமயநெறியையும் ஒழுங்குற வகுத்தமைத்துத்தந்து ஷண்மதப் பிரதித்தாபகர் என்ற பெயரையும் பெற்றார்.

இதுதான் இந்தமதம்

ஆகமம் சார்ந்த ஆலய வழிபாட்டுமுறை மூலமாக இசை, நடனம், சிற்பம், ஓவியம், கட்டிடம் ஆகிய கலைகளும் ஒழுக்கம், பண்பாடு என்பனவுமிணைந்த நாகரிகமொன்று நிலைபெறலாயிற்று. வேதசிவாகமங்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு நாயன்மார்களால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட சைவசமய பக்திமார்க்கத்தினூடாக சைவசித்தாந்த தத்துவ நெறிமுறை மெய்கண்ட சாஸ்திரங்களினூடாக மலர்ச்சிபெற்றது. வேதங்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு பாஞ்சராத்திர ஆகம நெறிமுறையினடிப்படையில் ஆழ்வார்கள் பன்னிருவரால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட வைஷ்ணவ பக்தி இயக்கத்தினூடாக இராமானுஜாசாரியாரின் விசிஷ்டாத்துவைத வேதாந்த தத்துவ சிந்தனை மலர்ந்தது. இவ்விரண்டு சமய தத்துவ வாழ்க்கைமுறைகளும் இன்று உலகெங்கும் இந்துசமயமாக விளங்குகின்றன.

காரைநகர் பண்டத்தரிப்பான்புலம்
சிவகாமி அம்பிகா சமேத சிதம்பரேஸ்வரப் பெருமான்
கும்பாபிஷேக மலர் - 24 - 08 - 2003.

நாம் யார்?

“நாம் யார்?” என்ற ஒரு கேள்வி காலம் காலமாக நம்மிடையே எழுப்பப்படுவதுண்டு. கால தேச வர்தமானங்களுக்கிணங்கவும் அவரவரது மனப்பக்குவத்துக்கினங்கவும் வேறு வேறு விதமான விடை கொடுக்கப்படுவதுண்டு.

நாம் திராவிடர்கள், நாம் ஆரியர்கள், நாம் இந்துக்கள், நாம் சைவர்கள், நாம் வைதீகர்கள், நாம் ஆகமாந்திகள்..... இவ்வாறு எத்தனை விதமான பதில்கள்: எதுவும் திருப்தி தருவதில்லை.

நமது சமயம் என்ன? அடிப்படை நூல் என்ன? இவற்றுக்கு விடை பொருத்தமாக அமைவதில்லை. வேதங்களா? ஆகமங்களா? திருமுறைகளா? சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரங்களா?

“நான் ஆர், என் உள்ளமார்?” என்று கேட்கும் ஞானத் திருமுறைக் கேள்வியைப் போல் உயர்ந்த நிலையில் இந்தக் கேள்வி கேட்கப்பட்டதல்ல என்பது நிச்சயமானது.

தாய் தந்தையரை இழந்த பரிதாபத்துக்குரிய ஒரு அனாதைச் சிறுவனைப் பார்த்து கேலியாகக் கேட்கும் சிறுமதி படைத்தோரின் கேள்வியாகவும், சோர புத்திரனைப் பார்த்துக் கேட்கும் இழிவு நிலையாகவும் அந்நியர் சிலர் எம்மை நோக்கிக் கேட்ட காலம் ஒன்று இருந்தது.

“நீ யார்?” என அப்போது கேட்கப்பட்ட கேள்விக்குச் சரியான பதில் கூறாமலாவுக்கு நாம் எங்கள் மெய்யறிவை இதுகாறும் வளர்த்துக் கொள்ளாமல் கணித, விஞ்ஞான, அறிவியல், பொருளாதார, சமூகவியல் விழுமியங்களின் தேடுதல்களிலீடுபட்டதனால் இன்று எங்களை நாமே கேள்வி கேட்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கின்றோம்.

இததான் இந்துமதம்

அதுவும் நல்லதுதான். கேள்வி பிறந்தால்தான் தெளிவு பிறக்கும். ஆனால் கேள்விக்கான விடையை நடு நிலையில் நின்று பரந்த மனப்பான்மையுடன் காண முயல வேண்டும்

நாமெல்லாம் சிவசம்பந்தமுடையோர். சைவர்கள். இது அசைக்கமுடியாத உண்மை. ஆனால் “ஆ சேது இமாசல” எனக் கூறப்படுவதற்கிணங்க இமயம் முதல் குமரி வரை பரந்திருக்கும் பாரதவர்ஷத்தில் பரத கண்டத்தில் தொன்று தொட்டுச் செவ்விய வாழ்க்கை நெறி கண்டு வாழ்ந்த நாமனைவரும் சனாதன தர்மம் எனும் ஒரே கொடியில் மலர்ந்திருக்கிறோம் என்பதையும் மறக்க முடியாது. இந்த ஒரே பாரம்பரியத்திலிருந்து கிளைவிட்டுப்பரந்த பெரு விருட்சத்தில் இன்னும் பல மலர்கள் மலர்ந்துள்ளன.

வேற்றுமையில் ஒற்றுமையும், முரண்பாட்டில் ஒற்றுமைப்பாடும், பன்மையில் ஒருமையும் காணும் பரந்த மனப்பான்மை எமக்குச் சிந்து வெளித் தொட்டிலிலே கிடைத்தது. வேத காலத்தில் நாம் அதனை வளர்த்துக் கொண்டவர்கள். ஆகமங்களில் அதனை உறுதி செய்தவர்கள் அதனால் சைவ வைஷ்ணவ சாக்த பேதங்களோ வேதாந்த, சித்தாந்த வாதங்களோ நமக்கு அவசியமில்லை.

“வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலை பெற்ற வித்தகச் சித்தர்கணமே”

என்று பாடிய தாயுமான சுவாமிகள் நமக்கு வழிகாட்டி. நாம் கடைப்பிடிக்கும் வாழ்க்கை ஒழுக்கம் சமயாசாரியார் காட்டியது. அவர்களது திருமுறைகளாகிய தேவாரங்கள் வேதசாரம். நாம் கைக்கொள்ளும் தத்துவ நெறி சைவசித்தாந்தம். அது வேதாந்தத் தெளிவு. உபநிஷதத்துச்சியில் பழுத்த கனி. எனவே வைதீகச் செந்நெறியில் முதிர்ந்த ஆகமாந்திகள் நாங்கள். பண்டிதமணி ஐயா கூறியது போல வேதாசம சைவசித்தாந்த மதத்தவர்கள் நாங்கள்.

“வேதத்தில் சைவமின்றேல் அவைதீகம்

சைவத்தில் வேதமின்றேல் அசைவம்” - பண்டிதமணி

எனவே வைதீக சைவர்களாகிய நாம் உலகளாவிய ரீதியில் கீழைத்தேயம் முழுமைக்குமான வாழ்க்கை நெறியோ டிணைந்த தத்துவ சிந்தனையான வைதீக தர்மம் என்னும் சனாதன தர்மத்துக்கு மேலைத் தேயத்தவர்கள் ‘இந்து’ என்ற ஒரு பெயரை வழங்கும் போது அதனை வெறுக்கவோ புறந்தள்ளவோ தேவையில்லை. சைவர்கள், சாக்தர்கள், வைஷ்ணவர்கள், முதலிய சமயிகளையும் வேதாந்திகள், சித்தாந்திகள் முதலிய தத்துவ வாதிகளையும் ஒருமைப் படுத்திய ஒரே வைதீகச் செந்நெறியாகிய சனாதன தர்மத்தவர்களாக நம்மை அவர்கள் கருதி இந்துக்கள் என அழைக்கும் போது அதில் தவறு என்ன?

கணேசன் என்ற பெயர் வாயில் நுழையாத போது ‘கணேஷ்’ என அவர்கள் கூப்பிட்டால் அது என் பெயரில்லை எனக் கணேசன் ஒதுங்குவது நியாயமா? சாலிவாகன சகாப்தமும், கலியப்தமும், திருவள்ளுவர் ஆண்டும் வேறுபட்டு நிற்கும் போது சர்வ தேச மட்டத்தில் அகில உலகமும் ஒன்று பட்டு நிற்பதற்கு கிறிஸ்து சகாப்தத்தை யாவரும் பயன்படுத்துகிறார்கள். சிவநெறிச் செல்வர்களின் காலகட்டத்தைக் குறிக்கும் போதும் கி. பி. என்றுதான் குறிக்கின்றோம். உலக மட்டத்தில் நாம் இந்துக்கள் நம்மளவில் நாம் சைவர்கள்.

கல்வியங்காட்டில் பிறந்த ஒருவன் யாழ்ப்பாண நகரை அண்டிய பகுதியில் தனது வசிப்பிடம் கல்வியங்காடு என்கிறான். சற்றுத் தொலை தூரத்தில் உள்ளவர்களுக்கு நல்லூர் என்கிறான். கொழும்பிலுள்ளவர்களுக்குக் கூறும் போது தனது வசிப்பிடம் யாழ்ப்பாணம் என்கிறான் வெளிநாட்டிலுள்ளவர்களுக்குக் கூறும்போது தான் இலங்கையன் என்கிறான் பல்வேறு பட்ட அவனது பதில்களினால் அவனைப் பொய்யன் எனக்கூறலாமா?

இததான் இந்துமதம்

நாம் யார்? நாம் இந்துக்கள். இது நமது பொதுப் பெயர்.

நாம் யார்? நாம் சைவர்கள். இது நமது சிறப்புப் பெயர்.

நாம் யார்? நாம் திராவிடர்.

இது நமது மொழியடிப்படையில் பிரதேச ரீதியாக அமைந்த பெயர்.

நாம் யார்? ஆரியர்.

என்ன திகைக்கிறீர்கள்? நிச்சயமாக நாம் யாவருமே ஆரியர்கள். குணத்தினால் பண்பாட்டினால். (ஆரியன் என்றால் சிறந்தவன் என்பது பொருள்)

இவை எல்லாமே முரண்பாடில்லாத சீரான செம்மையான விடைகள்தான். நமது அடிப்படை நூல் என்ன?

வேதம் - பொது நூல் - ஆதிநூல்

ஆகமம் - சிறப்பு நூல்

திருமுறைகளும் சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களும் இவற்றை விளக்க எழுந்தன. நம் தமிழ் நூல்கள்.

கணக்கறிந் தார்க்கன்றிக் காணவொண் ணாது

கணக்கறிந் தார்க்கன்றிக் கை கூடா காட்சி

கணக்கறிந் துண்மையைக் கண்டண்ட நிற்குங்

கணக்கறிந் தார் கல்வி கற்றறிந்தாரே

- திருமந்திரம் - 303

இந்து நெறி

யாழ். பல்கலைக்கழக இந்துமன்றச் சஞ்சிகை.

1997.

சமய மார்க்கமும் சமுதாய மேம்பாடும்

மக்களை மாக்களிலிருந்து வேறுபடுத்தி நிற்பது பகுத்தறிவு. ஓரறிவு படைத்தவை தாவரங்கள், ஐயறிவு படைத்தவை விலங்குகள் என்று கொள்வது ஐதீகம். மனிதன் மட்டுமே ஆறறிவு படைத்தவன். அந்த ஆறாவது அறிவுதான் பகுத்தறிவு. பகுத்தறிவின் சிகரம் பண்பாடு. மனிதனை மனிதனாக வாழ வைக்கும் சிறப்பு பண்பாட்டுக்கு உரியது.

உடலையும் உயிரையும் வளம் படுத்த உதவுவது அறிவு உணர்வை வளம் படுத்துவது பண்பாடு. பண்பாட்டுச் சின்னங்களால் பட்டை தீட்டப்பட்ட அறிவு ஆன்மீக அறிவு. கல்வி கேள்விகளாலும் கருத்துணர்ந்த சிந்தனையாலும், கடின உழைப்பாலும் உள்ளார்ந்த தேடுதலாலும் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட வாழ்க்கை நெறிதான் ஆன்மீகநெறி

சமயநெறி என்பது இன்று நேற்று வந்ததல்ல. சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கும் எட்டாத தொன்மை வாய்ந்தது. சமயநெறிகள் எத் தெய்வத்தைப் பின்பற்றுவனவாயிருந்தாலும் அவை மக்களின் நல்வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் நோக்குடனேயே அமைக்கப்பட்டன.

ஆன்மாவின் ஈடேற்றத்துக்கான வாழ்க்கைமுறையே ஆன்மீகநெறி. ஆன்மாவானது மனம், வாக்கு, காயம் மூன்றினாலும் தொடர்புபட்டுள்ளது. இம்மூன்றும் உயர் நிலையடைந்தால்தான் நாம் உயர்ந்தவர்கள் ஆவோம்.

காயம் என்பது உடல். இவ்வுடலை நன்நிலையில் வைத்திருந்தால்தான் வாக்கும் மனமும் முறையே இறைவனைப் பாடவும் சிந்திக்கவும் முடியும். 'உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே' என்று சொல்லப்படுவது இதனால் தான்.

உடம்பு உறுதி பெறுவதற்குச் சரியைத் தொண்டுகள் உதவுகின்றன. ஆலய வழிபாட்டு முறைகளும் அங்கே நாம்

இததான் இந்துமதம்

செய்கின்ற சரியை வழிபாடுகளும் அவை நிகழ்கின்ற காலங்களும் நமது சுகாதாரத்துக்கு உகந்தனவாகவும் நல்ல தேகாப்பியாசங்களாகவும் அமைகின்றன. புலர்காலையில் துயில் நீங்கி எழுந்து ஆலயம் நோக்கி நடந்து அங்கே வீதி வலம் வந்து அஷ்டாங்க, பஞ்சாங்க நமஸ்காரங்களை ஒழுங்காகச் செய்பவர்கள் வேறு தேகாப்பியாசங்கள் செய்ய வேண்டியதில்லை.

இவற்றில் ஈடுபடும் போதெல்லாம் நமது மனம் இக்காரியங்களிலும் இறைவனைப் பற்றிய சிந்தனைகளிலும் ஒருங்கே குவிகின்றன. சூரிய சக்தியானது நாலாதிசையிலும் கதிர்வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. அவை ஒரு குவிவில்லை மூலம் ஓரிடத்தில் குவிக்கப்படும்போது அங்கு வெப்ப சக்தி அபரிமிதமாக உருவாகக் காணலாம். சிந்தனா சக்தியும் இத்தகையதே. மன ஒருமைப்பாட்டினால் மகத்தான சக்தியைப் பெறலாம்.

இதே சக்தி வாக்கிற்கும் உண்டு. ஒரே வகையான வார்த்தைகள் தொடர்ந்து உருவேற்றப்படும்போது சக்தி பிறக்கின்றது. ஆலய வழிபாட்டின்போது மந்திரங்கள், பிரார்த்தனைப் பாடல்கள் என்பன ஒதப்படுகின்றன. இவ்வேளையில் மனம், வாக்கு, காயம் ஆகிய மூன்றும் இறைவனிடம் குவிகின்றன. திரிகரணமும் இணைந்து ஒத்துழைத்தல் என்று இதையே சொல்கிறோம்.

நமது சைவமதமாகட்டும் அல்லது வேறு மதமாகட்டும் ஆலயங்களில் மதநெறிப்படி நடைபெறும் வழிபாட்டு முறைகளில் முழு மனதோடு தொடர்ந்து ஈடுபடும் ஒருவர் இத்தகைய அபூர்வ சக்திகளைப் பெற்றுக் கொள்கிறார். இது மனோதத்துவ ரீதியாக விஞ்ஞானபூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் உண்மை.

இந்த வகையில் சமயங்கள் மனித சமுதாயத்தை நல் வழிப்படுத்தவே உருவாக்கப்பட்டன. சமய நெறி முறைகளினூடாக சமுதாய மேன்மையை நிலை நிறுத்துதல் என்பதுதான் ஆதியில் மதவாதிகளின் நோக்கமாக இருந்தது. ஆனால் கால கதியில் நிலைமை மாறிவிட்டது.

சமய நெறி முறைகளையும் சட்ட திட்டங்களையும் பிரயோகிக்கும் பொழுது வேறு வேறு வழிகளைத் தோற்றுவித்தது சமுதாயம். பின்னர் அந்தப் பாதைகள் சில வழி தவறிச் செல்லவும் ஆரம்பித்து விட்டன. சமயங்கள் தம்முள் மாறுபட்டு நிற்பதுடன் போட்டி போடவும் செய்கின்றன. இத்தனைக்கும் ஒரே பரம்பொருளை நோக்கி நடைபோடும் மார்க்கங்களே சமயங்கள்.

ஆராய்ச்சிகளுக்குப் பட்டம் வழங்கிக் கௌரவிப்பதைப் பல்கலைக் கழகங்கள் வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றன. பல்வேறு துறைகளிலும் விதவிதமான ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து பட்டம் பெறுகின்றனர் பலர்.

சில வேளைகளில் சில அபூர்வ நடைமுறைகளையும் காணலாம்.

ஒருவர் ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தை ஆராய்ந்து ஒரு முடிவை வெளிப்படுத்துகிறார். அவருக்குப் பட்டம் கிடைக்கிறது. பின்னர் இன்னொருவர் அதே விஷயத்தில் ஆராய்ச்சி செய்கிறார் முன்னவரின் முடிவை எதிர்த்து அதற்கு எதிரான முடிவை நிரூபிக்கிறார் இவர். இரண்டாவது நபருக்கும் அதே பட்டம் வழங்கப்படுகிறது. இது ஒரு சம்பவம்.

ஒரு வழக்கில் ஒருவன் குற்றம் சாட்டப்பட்டு அவன் குற்றவாளியாக நிரூபிக்கப்படுகிறான். ஆனால் அவன் மேன்முறையீடு செய்கிறான். அப்போது அதே சட்ட நூல்களை ஆதாரமாக வைத்து வாதாடி அவனை நிரபராதியாக்கிவிடுகிறார் ஒரு தேர்ந்த சட்டத்தரணி. இது இன்னொரு சம்பவம்.

இவ்விரண்டு சம்பவங்களிலும் நாம் கவனிக்க வேண்டிய இரு சான்றுகள் உள்ளன. நேரெதிரான விஷயங்களை நிரூபித்து ஒரே பட்டத்தை வாங்குகின்றனர் இருவர். இங்கு அவர்கள் கூறிய முறை, நிரூபணம் செய்த ஆற்றல் ஆகியவற்றுக்குத் தான் முக்கியத்துவம் அதிகம்.

இததான் இந்துமதம்

ஒரே சட்ட விதி முறைகள் ஒருவனைக் குற்றவாளி என்றும் நிரூபித்தது. பின்னர் அவனை நிரபராதி என்று விடுதலையும் செய்தது. சட்ட விதிமுறைகள் மாறவில்லை. அவற்றைப் பயன்படுத்திய வகையும் பயன்படுத்திய ஆற்றலும் தான் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை.

பட்டம் எப்படி எதிரெதிரான நிரூபணங்களுக்கு வழங்கப்படுகிறதோ, சட்டம் எப்படி எதிரெதிரான தீர்ப்புகளுக்கு இடமளித்துவிட்டு மௌனமாக இருக்கிறதோ, அதுபோல வேதமும் பிற சமய அடிப்படைப் பிரமான நூல்களும் மௌனமாக இருந்து கொண்டு பல்வேறு வகையான நெறி முறைகளுக்கும் கொள்கைகளுக்கும் நடைமுறைகளுக்கும் வழி வகுக்கின்றன.

ஒவ்வொரு நெறி முறைகளுக்கும் வேதத்திலும் பிற நூல்களிலும் பிரமாணங்களை எடுத்துக் காட்ட முடியும். தவறு எங்கே இருக்கிறது? நடைமுறைப்படுத்தும் வகையில்தான் இருக்கிறது. இதனால் சமய நெறிமுறை சமுதாய மேன்மையை முன்னெடுத்துச் செல்லும் தனது முக்கிய கடமையை நிறைவேற்ற முடியாமலும் போய் விடுகிறது.

சிலர் தமது சமுதாய அந்தஸ்தையும் வசதிகளையும் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காகச் சமய நெறி முறைகளைத் தவறாக நடைமுறைப்படுத்துவதுதான் இதற்குக் காரணம்.

சமுதாயத்தையும் சமுதாயத்தின் அங்கமான ஒவ்வொரு தனிமனிதனையும் நல்வழிப்படுத்துவதே சமய வாழ்க்கையின் நோக்கம் என்பதை நாம் நினைவில் கொண்டு இத்தகைய தவறுகளைக் களைந்தெறிய முன்வர வேண்டும். ஒவ்வொருவனும் சமய நூல்களையும் அவை காட்டும் நெறியையும் நன்கு படித்துணர்ந்து தனது வாழ்வில் கைக்கொள்ள முனைந்தால் தனியாதிக்கத்தை மேவிய ஓர் ஆன்மீக சமுதாயம் மலரும்.

-தினகரன்

சைவ மஞ்சரி 06-08-1984

காலமும் இடமும் கருதீச் செயற்படுவோம்

“பருவத்தே பயிர் செய்” என்பது பழமொழி. பருவகாலங்களுக்கு உகந்தவாறு பயிர்ச்செய்கை செய்வதே அனுபவம் வாய்ந்த விவசாயின் செயலாக இருக்கும். விவசாயியின் முயற்சி, விதையின் தன்மை, பசளை, நீர்ப்பாசனம் முதலிய போஷணைகள் இவை எல்லாம் எவ்வளவு சிறப்பாக இருந்தாலும் காலம் தப்பிய பயிர்ச்செய்கை தகுந்த விளைச்சலைத் தராது.

மேலும், ஒவ்வொரு பயிரும் அதற்கென உரிய சீதோஷ்ண நிலைகளுக்கமைந்த இடங்களிலேயே நல்விளைச்சல் தரும். பொருத்தமற்ற இடங்களில் உரிய விளைச்சலைப் பெறமுடியாது.

இதேபோன்ற நிலைமையே மனித செயற்பாட்டில் எல்லா முயற்சிகளுக்கும் இருக்கிறது.

எந்தஒரு கருமமும் உரியகாலத்திலும் உரிய இடத்திலும் செய்யப்படவேண்டும். அப்போதுதான் அக்கருமங்களின் பலன்களை முறைப்படி பெறலாம்.

“காலத்தினால் செய்த உதவி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது”

என்கிறார் வள்ளுவரும்.

சிறிய உதவியையும் பெரிதாக்கட்டும் இயல்பு காலத்திற்கு இருக்கிறது. இதுபோல எமது சமயக் கிரியைமரபுகளிலும் சரியான நேரகாலத்தையும், உரிய இடத்தையும் அறிந்து செய்தால் நற்பயனைப் பெறலாம்.

சூரியகாந்தக் கல்லினூடாக (பூதக்கண்ணாடி) வருகின்ற சூரியஒளிக்கு எரிக்கும் சக்தி உண்டு. ஆனால் சரியான

குவியத்தூரத்தில் வைக்கும்போதுதான் பஞ்சு எரிகிறது. இதேநிகழ்வு காலையில் அல்லது மாலையில் நிகழ்வதைவிட மதியவேளையிலெனில் மிகவிரைவாகவும் இலகுவாகவும் நிகழ்கிறது. இங்கு காலமும் இடமும் பெறும் முக்கியத்துவத்தை உணரமுடிகிறது.

சமயக்கிரியைகளின் ஆரம்பத்தில் சங்கல்பம் சொல்கிறோமே, அதன் நோக்கம் காலமும் இடமும் சரியாக அமைவதை நிச்சயப்படுத்துவதே. எந்தஒரு கிரியையும் சங்கல்ப பூர்வமாகவே செய்யப்பட வேண்டும் என்பது முக்கிமானதாகும். எந்தக் காரணத்துக்காக, எந்தக் கிரியைகளை, எந்தக்காத்தில், எந்த இடத்தில் செய்கிறேன் என்றுகூறி மனஉறுதியுடன் அக்காரியத்தில் ஈடுபடத்தொடங்குவதே சங்கல்பத்தின் நோக்கமாகும்.

பல்வேறு சிறிய கிரியைகள் அடுத்தடுத்துத் தொடர்ந்து நிகழும் கும்பாபிஷேகம் முதலிய வைபவங்களில் முதலில் எல்லாக் கிரியைகளுக்கும் பொதுவான சங்கல்பம் கூறப்பட்டாலும் பின்னால் ஒவ்வொரு கிரியைகளுக்கும்முன் சிவாச்சரியார் தாம் சங்கல்பம் செய்துகொள்வதைக் காணலாம். இதுசங்கல்பத்தின் முக்கியத்துவத்தைக் காட்டுகிறது.

சங்கல்பம் செய்யும்போது முதலில் பிரபஞ்ச உற்பத்தியிலிருந்து இன்றுவரையான காலம் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. மாதம், வாரம் என்பவை போன்று மிக நீண்டகாலக் கணக்குகள் பரார்த்தம், கல்பம், மன்வந்தரம், யுகம் முதலியவை.

இப்போது நாம் வசிப்பது இரண்டாவது பரார்த்தம் (துவிதீயபரார்த்தே) சுவேதவராக கல்பம், வைவஸ்வத மனுஅந்தரம், கலியுகம். இதன் முற்பகுதியில் விபவ முதல் அக்ஷய வரையான 60 வருடங்கள் தொடர்ந்து சக்கரமாக வரும். வருடத்தில் 12மாதம் (சித்திரை முதல் பங்குனி வரை)

சுழற்சியாக வரும். மாதத்தில் இரு பக்ஷம் (பூர்வம், அபரம்). பக்ஷத்தில் 16திதிகள். (பிரதமை முதல் பெளர்ணமி, அமாவாசைவரை) இவையும் வாரத்தில் ஏழு நாட்களும் வருகின்றன. 27 நட்சத்திரங்கள் தொடர்கின்றன. இவற்றைவிட யோகங்களும் கரணங்களும் அமைகின்றன.

நாம் கிரியை செய்யும்போது உள்ளகால நேரப் பகுதிக்கு அமைய மேற்கூறப்பட்ட அத்தனையும் சங்கல்பத்தில் சொல்கிறோம். இவையாவும் சுபமாக அமையவேண்டும் என்பதற்காகவே “சுபயோக, சுபகரண.....” என்று சொல்லப்படுகிறது.

தற்செயலாக இவற்றில் தோஷங்கள் ஏதும் இருக்கக்கூடும் என்பதால் அவற்றின் தீயவிளைவுகள் நம்மைத் தாக்காமலிருக்கும் பொருட்டாகவே சங்கல்பம் தொடங்குமுன்,

“திதி சிவஸ் ததா வாரோ நக்ஷத்ரம் சிவ ஏவ ச
யோகஸ்ச கரணம் சைவ சர்வம் சிவமயம் ஜகத்”

என்று பிரார்த்திக்கப்படுகிறது. பஞ்சாங்க உறுப்புக்களான ஜந்துகாலப் பகுதிகளும் - திதி, வாரம், நக்ஷத்திரம், யோகம், கரணம் ஆகிய ஜந்தும் சிவமயமாக மங்கலமாக அமையட்டும் என்று வேண்டுவதே இதன் பொருள்.

இதன்பின் தர்ப்பை(பவித்ரம்) அணியும் போதும்,

“ததேவ லக்னம் சுதினம் ததேவ
தாராபலம் சந்த்ரபலம் ததேவ”

(அதுவே நல்ல லக்னம். அதுவே நல்ல தினம். நற்பலனை கொடுக்கும் சுபவேளை அதுவே)

என்ற நம்பிக்கையோடு அணியப்படுகிறது.

இதான் இந்தமதம்

சங்கல்பத்தின் முதற்பகுதி இவ்வாறு காலத்தை எடுத்துக் கூறும்போது தொடர்ந்து வரும் பகுதி இடத்தைக் கூறுகிறது. இந்த இடத்திலே நாம் இக்கிரியைச் செய்கிறோம் என்பது இதன்பொருள்.

“ஐம்பூத்துவீபே, பாரதவர்ஷே, பரதகண்டே, மேரோர்தஷிணே பார்ஸ்வே....”

இவையாவும் ஏழாம் வேற்றுமையில், இடப்பொருளில் வருதலைக் காண்க. ஐம்பூத்தீவு, பாரத வர்ஷம், பரதகண்டம் என்பன யாவும் நமது தென்னாசியப் பிராந்தியமனைத்தையும் உள்ளடக்கியதாக முற்காலத்தில் ஒரு நிலப்பரப்பாகக் காணப்பட்ட பெரும் பகுதிகளின் பெயர்கள்.

முகவரி குறிப்பிட்டுக் கண்டம், நாடு, நகரம், கிராமம் எனச் சுட்டுவதுபோல பரந்த நிலப்பரப்பிலிருந்து குறுகிவருவது இது. பரதகண்டத்திலே மேரு மலைக்குத் தென்பகுதியிலே அமைந்திருக்கும் நமது நாடு (லங்காத் த்வீபே) நகரம் (வீணாகானபுரே) கிராமம் (கோப்பாய்க் கிராமே) குறிச்சி (கலட்டி சேஷத்ரே) என்பவற்றைக் கூறுது மரபு.

பதினான்கு உலகங்கள் இருப்பினும் கர்மபூமி எனப்படுவது இப்புவலகம் தான்.

“புவனியில் போய்ப் பிறவாமையினால் நாம் போக்குகின்றோம் அவமே”

எனத் தேவர்கள் வருந்தி,

“இந்தப் பூமி சிவனுய்யக் கொள்கின்ற ஆறு”

என்று இப்பூமியின் மகிமையைக் கூறுவதாக மணிவாசகர் போற்றுகிறார். இப்பூமியில் பிறந்து கர்மவினைகளைச் செய்துதான் பாவபுண்ணியங்களை அனுபவித்துத் தீர்க்கலாம்.

இந்தப் பூமியிலும் பாரததேசம் முதலியன புண்ணிய பூமிகள். அங்கும் சில தலங்கள் மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்பவற்றால் மகிமைபெற்றுச் சிறந்து விளங்குகின்றன. அவற்றுள்ளும் எந்தெந்த தோஷங்களை எங்கெங்கு போக்கலாம், எந்தெந்த நற்பயன்களை எங்கெங்கு பெறலாம் என்றெல்லாம் அனுபவபூர்வமாக நம் முன்னோர்கள் கூறிவந்திருக்கின்றனர். இவற்றால் நமது சமயக் கிரியைகளில் காலமும் இடமும் பெறும் முக்கியத்துவத்தை நாம் உணர்கிறோம்.

காலம் என்ற விடயத்தை இன்னும் சிறிது சிந்திப்போம். இறைவனுக்கான வழிபாடுகள் காலை, மாலை முதலிய சந்திப் பொழுதுகளில் மேன்மையுறுகின்றன. இரவுப் பொழுது பொதுவாக சக்தி வழிபாட்டுக்குரியது. பகற்பொழுது சிவனுக்குரியது. இரண்டும் கூடிப்பிரிகின்ற அந்தி சந்திகள் சிவ சக்தி ஐக்கியத்தை உணர்த்துவதாகவும் அருள் விளக்கமுடையவையாகவும் இருக்கும். இதேபோல நள்ளிரவுப் பொழுதும் நடுப்பகலும் சிறப்புடையவையே. நண்பகல்வேளையைத் தேவேந்திர முகூர்த்தம் என்பர்.

ஆறுகாலப் பூஜைகள், பன்னிருகாலப் பூஜைகள் என்பன ஆலயங்களில் விசேஷ வழிபாட்டுக் காலங்களாகும். இப்பூஜைகள் நிகழ்வதற்குரிய காலநேரக் கணக்குகள் ஆகமங்களில் விதித்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. காலைப்பூஜை குரிய பூஜையுடன் ஆரம்பிப்பதும் மாலைப்பூஜை சந்திர பூஜையுடன் ஆரம்பிப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

கும்பாபிஷேகம், மஹோற்சவம் முதலிய விசேஷ நிகழ்வுகளில் யாகபூஜை நடைபெறுகிறது. நாளொன்றுக்கு இரண்டுகாலம் யாகபூஜை நிகழவேண்டும். யாகபூஜையின் நாட்கணக்கு மூன்று முதல் ஒன்பதுவரை ஒற்றைப்படையாகவும் காலங்கள் இரட்டைப்படையாகவும் (உதாரணமாக மூன்று நாள் எனின் ஆறு காலம்) அமையவேண்டுமென்பது விதியாகும்.

அங்குரார்ப்பணத்துடன் ஆரம்பமாகும் யாகபூஜை எப்போதும் மாலையில் தான் தொடங்கப்படும். கலாகர்ஷணம், ஸ்பர்ஸாகுதி முதலிய கிரியைகள் இரவுப் பொழுதுக்குரியவை..

இவ்வாறே விரதங்களுக்கும் காலநியதிகள் உண்டு. நட்சத்திர, திதி வியாபகங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிர்ணயிக்கப்படும் விரதங்களை அதற்குரிய காலங்களில் அநுஷ்டிப்பதும் அடுத்த நாட் காலையில் எட்டு மணிக்குமுன் பாரணை செய்வதும் அந்தந்த விரதங்களுக்குரிய ஆண்டுகள் அநுஷ்டித்தபின் (உதாரணமாக கந்தசஷ்டி - ஆறு வருடங்கள்) விரத உத்தியாபனம் செய்து இறைவனிடம் சமர்ப்பித்து மறுபடி ஆரம்பிப்பதும் அவசியமாகும்.

மந்திரஜபங்கள் எந்தெந்த வேளையில் செய்யப்பட வேண்டும், எத்தனை உருக்கள் ஜபிக்கப்படவேண்டும் என்றெல்லாம் கணக்குகள் உண்டு. தினமும் நாம் செய்யும் பிரார்த்தனைகளை ஒரு குறித்த நேரத்தில் தொடர்ந்து செய்துவரும்போது அதிக பயனைப் பெறலாம்.

இடம் என்பதுபற்றி இன்னும் சிறிது சிந்திப்போம். ஆலயம் ஒன்றிலே வசந்தமண்டபம், யாகசாலை, பாகசாலை முதலிய ஒவ்வொரு அங்கமும் எந்தெந்த ஸ்தானத்தில் எந்த அளவுப்பிரமாணத்தில் இருக்கவேண்டும் என்ற விதிமுறைகள் ஆகமங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கக் காணலாம்.

கிரியைகள் செய்வதற்கான இடங்களும் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளன. கிராமசாந்தி தென்மேற்கு அல்லது ஈசானத்தில் செய்யப்படவேண்டும். பிரவேச பலி, சுற்றுப்பலி முதலியன வெளிவீதியில் செய்யப்படும். சாந்திக்கிரியைகள் உள்ளவீதியிலும் ஸ்தம்ப மண்டபத்திலும் செய்யப்படும். சும்ப பூஜைகள் ஸ்நபனமண்டபத்தில் நிகழ்த்தப்படும்.

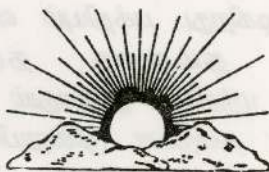
இல்லறமென்னும் நல்லறத்தை நடத்துவதற்குரிய இல்லம் அமையவேண்டிய இடம், அமைப்புமுறை என்பவற்றையும்

காலமும் இடமும் கருதிச் செயற்படுவோம்
 வாஸ்து சாஸ்திரம் விரிவாகக் கூறுகிறது. மனைகோலுதல்
 அல்லது நிலையம் எடுத்தல் என்று கூறுவதற்கிணங்க,
 முறையாக இடமெடுத்து உரிய காலத்தில் கிருஹப் பிரவேசம்
 செய்து வாழ்ந்தால் இல்லறம் செழிக்கும்.

நாம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் வீட்டிலேயே தளபாடங்கள்,
 உபகரணங்கள், கருவிகள் முதலியவற்றையும் ஒளி, ஒலி,
 மின் சக்திகளை வெளிப்படுத்தும் நவீன சாதனங்களையும்
 உரிய முறைப்படி அவ்வவற்றுக்குரிய ஸ்தானங்களில்
 அமைப்பதன் மூலம் பெரும் சக்தியை விளைவித்து
 வளம்பெருக்கி அமைதியும் இன்பமும் பெறலாம் என விளக்கி
 நவீன வாஸ்து சாஸ்திர நூல்கள் பல இன்று வெளிவந்து
 கொண்டிருக்கின்றன.

எனவே காலமும் இடமும் கருதிக் கவின்மிகு
 வாழ்க்கையை நடத்துவோமாக.

நால்வர் நெறி
லண்டன் சைவ முன்னேற்றச் சங்க
வெள்ளி விழாச் சிற்ப்பு மலர். 2002.

மந்திர மோகமும் வடவிமாழ்த் துவேஷமும்

மந்திரம் என்பது நினைப்பவரைக் காப்பது. பிரார்த்தனை, பூஜை முதலியவற்றிலும் மாந்திரீக விடயங்களிலும் மந்திரங்கள் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. தாந்திரிக வழிபாட்டு முறைகளிலும் தந்திரம் - மந்திரம் - யந்திரம் என்ற மூவகை வழிபாட்டு முறைகளில் நடுநாயகமாக மந்திரம் விளங்குகிறது.

ஓங்காரம் என்னும் ஏகாக்ஷர மந்திரம் மற்றும் பஞ்சாக்ஷர, ஷடாக்ஷர, அஷ்டாக்ஷர, நவாக்ஷர, பஞ்சதசாக்ஷரி மந்திரங்கள் உபாசனா மார்க்கத்தில் ஜபம் செய்யப்படுகின்றன.

இத்தகைய காரணங்களால் , சமய நம்பிக்கையுடைய பலருக்கும் மந்திரங்களில் பெருவிருப்பு ஏற்படுதல் இயல்பானதே. ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்குப் பிடித்தமான மந்திரங்களை மனனம் செய்து ஓதிவருகின்றனர்.

இம்மந்திரங்கள்மீது இக்காலத்தில் சாதாரண மக்கள் பலருக்கு அடங்காத மோகம் ஏற்பட்டிருப்பதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. பக்தியும் விருப்பமும் உண்டாவதும் அதற்கேற்பத் தம்மைத் தகுதியுடையவர்களாக ஆக்கிக்கொண்டு மந்திரம் ஓதுவதும் தவறானதன்று. ஆனால் தகுதியற்றவர்கள் தவறான முறையில் மோகம் கொள்வதே இங்கு சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது.

அதாவது , மந்திரங்கள் உயர்சக்தி வாய்ந்தவை. “தெய்வங்கள் மந்திரங்களுக்கள் அடக்கம்” என்று மஹாவிஷ்ணுவே கூறியிருக்கிறார். அதனால், தெய்வங்களை எவ்வளவு பயபக்தியோடு போற்றுகின்றோமோ அவ்வளவு பயபக்தியோடு மந்திரங்களையும் பேண வேண்டும். இங்கு பக்தி

என்ற சொல்லுடன் பயம் என்ற சொல்லும் இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

இன்று மந்திரங்களை ஒதும் பலரிடம் பயம் மட்டுமல்லாமல் பக்தியும் மதிப்பும் கூட இருப்பதில்லை. சர்வ அலட்சியமாக வாய்க்கு வந்தபடி ஒதுகிறார்கள்.

ஒரு யாகமந்திரத்தின் உச்சரிப்புத் தவறு காரணமாக பயங்கரமான ஆட்டுக்கடா ஒன்று தோன்றி யாவற்றையும் அழித்த கதை புராணங்களில் உண்டு.

மந்திரங்களின் பயன்பாட்டில் உச்சாரணம் மிக முக்கியம். அக்ஷர சுத்தமாக உச்சரிக்கப்பட வேண்டும். வடமொழி மந்திரங்களைச் சரியாக உச்சரிக்க வடமொழி அறிவும் அவசியம்.

இனி, மந்திர சித்திக்குக் குருவருள் அவசியம். குருவின் உபதேசமும் தீக்ஷையும் தான் எந்த வழிபாட்டுக்கும் முதற்படி. ஆசாரம் ஒழுக்கம் தூய்மை என்பன அதற்கு அடுத்த படி. இவை இல்லாதவர்கள் மந்திரமோதுவது மஹா பாவம். சமயதீக்ஷை பெறாதவர்கள் தேவாரம் ஒதுவதே தகாது என்கிறார் நாவலர்.

இன்று பலர் சமய தீக்ஷையும் இல்லாமல், வடமொழி அறிவு கொஞ்சமும் இல்லாமல், குருமூலமான உபதேசம் எதுவுமில்லாமல் மாமிச போசனமும் அருந்திவிட்டு காயத்திரி மந்திரம், திரியம்பக மந்திரம் முதலிய மஹாமந்திரங்களை அநேக உச்சரிப்புப் பிழைகளுடன் பகிரங்கமாக ஒதிவருகிறார்கள். இது அவர்களுக்குமட்டுமன்றி உலக நன்மைக்கே பாதகமாகும்.

அந்தந்தக் கடமைகளைச் செய்வதற்கென்று அவரவர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் பாரம்பரிய மரபுமுறை நமக்குரியது. தனக்குரிய கடமையைச் செய்யாது விடுபவனைவிட தனக்குரியதல்லாத கடமையைச் செய்பவன் கொடிய பாவத்தைச் செய்கிறான் என்கிறது மனுஸ்மிருதி.

இதான் இந்தமதம்

இது ஒருபுறம் இருக்க, மறுதலையாக வடமொழித் துவேஷம் இன்னொரு புறத்தில் காணப்படுகிறது. தமிழில் அர்ச்சனை செய்தாலென்ன? என்று கேட்பவர்களும் எல்லாம் தமிழ்மயம் என்று கூறுபவர்களும் இருக்கின்றனர்.

ஆரியமும் செந்தமிழும் தனது இரு கண்களாகக் கொண்டவன் சிவபிரான் என்று தேவார திருவாசகங்கள் உரைக்கின்றன. தமிழ் எங்கள் தாய்மொழி. வடமொழி எங்கள் தந்தைமொழி. எனவே வடமொழியை வெறுக்காது அதனைக் கற்றுக் கொள்ள யாவரும் முன்வர வேண்டும். அதன்மூலம் மந்திரங்களைச் சரியானபடி உணர்ந்து உச்சரிக்க முடியும்.

மேலும், தகுதிக்கு மீறிய ஆசைகளை விடுத்துத் தமிழ்மந்திரங்களாகிய திருமுறைகளை பயபக்தியோடு ஒதிவருவோமானால் எத்துணை பயன் பெறலாம்.

சைவத் திருமுறைப் பாடல்கள் அளவற்ற சக்தி வாய்ந்தவை. மந்திரங்களுக்கு இணையானவை. அவற்றை மறந்துவிடக் கூடாது.

கிரக பீடைகள் நீங்க “வேயுறு தோளி பங்கன்”,
நோய், பிணி, துன்பம் போக “இடரினும் தளரினும்”

என்று இவ்வாறு ஒவ்வொரு தேவைகளுக்கும் உரிய தேவாரப் பதிகங்களை ஆன்றோர் வகுத்துத் தந்துள்ளனர்.

எனவே மந்திர மோகத்தைப் போக்கித் தமிழ் மறையைப் பேணுவோம். அதே நேரத்தில், வடமொழித் துவேஷத்தைப் போக்கி, அம்மொழியைக் கற்றுணர்ந்து தீகை பெற்றுக் குருவின் உபதேசத்துடன் சுத்த சைவராகி மந்திரங்களையும் போற்ற முன்வருவோமாக.

புத்தூர், காரைக்கூடல் பைரவர் கோவில்

மஹாகும்பாபிஷேக மலர். 2000.

கிரியா பத்தத்களும் மூலபாடத் திறனாய்வும்

தமிழிலக்கியங்களை ஆராய்ந்தறியும் அறிஞர்களிடையே மூலபாடத் திறனாய்வு மிக முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட்டுவருவது தெரிந்ததே.

பழந்தமிழிலக்கியங்கள் ஏடுகளில் இருக்கும்போது செல்லரித்தும் ஓரம் உடைந்தும் இதழ் பிரிந்தும் சிதைவுற்றதனாலும் பண்டிதப் பெருமக்களின் இடைச்செருகல் முயற்சிகளாலும் உண்மையான மூல இலக்கியம் எதுவெனத் தெரியாத ஐயம் எழும்போது துறைசார்ந்த அறிஞர்கள் அவ்விலக்கியத்தின் ஆழ்ந்த பொருளுணர்ந்த சொல்லாட்சி, கவிநடை ஆகியவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டும் ஆசிரியரின் வாழ்க்கைப்பின்னணி, அவரது சிந்தனைப் பாங்கு என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டும் மூலபாடம் இதுவே என யாவரும் ஒப்பு வகையில் தீர்மானம் செய்வதே மூலபாடத்திறனாய்வு ஆகும்.

நமது இந்துக் கோயில் கிரியை மரபுகளைப் பேணி வளர்த்து வளம்படுத்தும் அடிச்சட்டகங்களாக விளங்கிவரும் கிரியா பத்ததிகளிலும் இத்தகைய திறனாய்வு முயற்சியொன்று இன்று தேவையாக இருக்கின்றது.

அதாவது திருவுருவ வழிபாட்டை உயிர்நாடியாகக் கொண்டமைந்த நமது சமய வழிபாட்டு மரபுகளில் வழிபடு தெய்வத்தின் திருவுருவத்தை அமைத்தும் அதனை அதற்கென உருவாக்கப்படும் ஆலயத்தில் பிரதிஷ்டை செய்வதும் நாளாந்தம் அங்கு மந்திரம் பாவனை கிரியைகளுடன் கூடிய வழிபாடுகளை நிகழ்த்துவதும் மிக முக்கியமான அம்சங்களாகும். இச் செயற்பாடுகள் யாவற்றிலும் அடிநாதமாகத் திகழும் கிரியை முறைகள் சிவாகமங்களில் நெறிப்படுத்தப்பட்டவை.

இதான் இந்துமதம்

சிவாகமக் கிரியை மரபுகள் அவற்றின் வழிநூல்களாகிய பதினெண் பத்திகளினால் விளக்கம் பெற்று நடைமுறைப் படுத்தப் படுகின்றன. இவற்றை மேலும் எளிமைப்படுத்தியும் ஒழுங்குபடுத்தியும் பல பத்தி நூல்கள் பிற்காலச் சிவாசாரியர்களால் உருவாக்கப்பட்டன. இவை கையெழுத்துப் பிரதிகளாகத் தயாரிக்கப்பட்டு குரு சீட பாரம்பரியமாகவோ தந்தை மகன் வழிப் பரம்பரையாகவோ பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டன.

இந்தப் பத்திகள் தத்தம் சொந்தப் பிரதேச ஆலயங்களில் தாம் பயன்படுத்தத்தக்க வகையில் உருவாக்கப்பட்டவை. காலகதியில் ஆலயங்களும் கிரியை வழிபாடுகளும் அதிகரித்து பரஸ்பரம் சிவாசாரியார்கள் கலந்து பழகும் சந்தர்ப்பங்கள் வந்தபோது இவற்றினிடையே சில முரண்பட்ட போக்குகள் அவதானிக்கப்பட்டன.

இதற்கான காரணங்களைப் பின் வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்

1. அடிப்படையான கிரியாபத்திகள் பல (பதினெட்டு) ஆதியிலேயே சிறு சிறு முரண்பாடுகளுடன் இருந்தமையால் அவற்றின் வழிவந்த இக்காலப் பிரதிகளில் முரண்பாடு காணப்படுதல்.
2. காலத்துக்குக் காலம் இப்பத்திகள் மீள் பிரதி செய்யப்படும்போது அறிவும் அனுபவமும் வாய்ந்த சிவாசாரியர்கள் ஆகம சுருதிப்பிரமாணத்துக்கு மாறுபடாத வகையில் தமது யுக்திக்கும் அனுபவத்திற்கும் ஏற்ற வகையில் சில சில மாறுதல்களை நடைமுறை வழக்கத்துக்கு ஏற்ற வகையில் பத்திகளில் மேற்கொண்டமை
3. செவிவழியாகப் பேணப்பட்ட சில விடயங்கள் பின்னர் எழுத்தாக்கம் பெறும்போது மறதிகாரணமாக மாறுபட்டமை
4. ஒரு பிரதியிலிருந்து இன்னொரு பிரதியைத் தயார் செய்யும் போது தவறாக எழுதப்பட்டமை

இத்தகைய காரணிகளால் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளில் சில, தேவைக்கேற்ப உருவாக்கப்பட்டவை என்பதும் அவை ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கவை என்பதும் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதே. இன்னும் சில முரண்பாடுகள் பிற்கால அறிஞர்களால் கவனித்துத் திருத்தம் செய்யப்படாமல் தொடர்ந்து பேணப்படும் தவறுகளால் ஏற்பட்டவை. இத்தகைய தவறுகள் அல்லது முரண்பாடுகள் கவனத்திலெடுத்து மறுசீராக்கம் செய்யப்படாமலுக்குச் சில காரணிகள் இருந்துள்ளன.

1. தேசாசாரம் என்ற வகையில் மரபுவழிப்பட்ட பாரம்பரியச் செயற்பாடுகளை மாற்றக்கூடாது என்பதில் நம்மவர் கொண்டுள்ள இறுக்கமான பற்று

2. "குருபதேச மார்க்கேண" எனப் பத்ததிகளே கூறுவதால் குருவின் வழியை அப்படியே பின்பற்றுதல்

3. தவறுகளைப் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய அறிவு, அக்கறை, மனப்பக்குவம் இல்லாதிருந்தமை

4. தாம் செய்வதே சரியானது எனச் சாதிக்கும் பிடிவாதம் சில சிவாச்சாரியார்களிடம் இருந்தமை

இத்தகைய காரணங்களால் நாம் முன்னர் குறிப்பிட்ட முரண்பாடுகள் சீர செய்யப்படாமலிருப்பதால் நம்மிடையே இன்று எழக்கூடிய பிரச்சனைகள் எவை?

1. இளம் சிவாச்சாரியார்களிடையே தாம் தொடர்ந்து கைக்கொள்ள வேண்டிய பத்ததி மரபு எது என்பது பற்றிய மயக்க நிலை உண்டாதல்

2. முன்பு மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதையாக இருந்த மந்திரங்களும் கிரியைகளும் இன்று மாணவர்களின் பாடப்பரப்பாகவும் அடியார்களின் ஆர்வம் மிக்க அவதானிப்புக்கு உரியனவாகவும் ஆய்வாளர்களின் ஆராய்ச்சிப் பொருளாகவும் இருப்பதை மறுக்கமுடியாது. இந்த முரண்பாடுகள் ஆன்மீக

இததான் இந்தமதம்

ஆர்வலர்களிடையே பல ஐயங்களை ஏற்படுத்துவதோடு ஒப்பீட்டடிப்படையில் வெவ்வேறு இடங்களில் நடைபெறும் கிரியைகளை நோக்கி உயர்வுதாழ்வு கற்பிக்க முனைதல்

3. இத்தகைய போக்குகளுக்குரிய ஐயங்கள் வினாக்களாக வெளிப்படும்போது தெளிவான விளக்கம் கொடுக்கப்படாமலிருக்கும் நிலை ஏற்படுமாயின் கிரியைகளில் கொண்ட பற்றும் நம்பிக்கையும் ஆட்டம் காணுதல்.

எனவே எவ்வகையிலேனும் கிரியா பத்ததிகளின் மூலபாடத் தினாய்வொன்று தகுந்த அறிஞர்களால் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்பது போதரும்.

இங்கு ஒரு விடயம் மிக முக்கியமாக மனங்கொள்ளத்தக்கது. ஒரு செயலைப் பல்வேறு விதமாகச் செய்கின்றபோது அவற்றில் ஒன்றுதான் சரி, ஏனைய செயல் முறை யாவும் தவறானவை என வாதிடுவது தவறு.

நமது கிரியைகளில் காணப்படும் முரண்பாடுகளை அவதானிக்கும்போதும் முரண்பட்ட பல்வேறு வழிகளும் கூடச் சரியானவையாக இருக்கலாம். அதனால் மரபுவழிப் பெருமை பேணும் நமது சனாதன தர்மநெறிமுறையில் சீரமைப்பு (Uniformity) வேண்டுமென்பதற்காக ஒன்றை மட்டும் நிலை நிறுத்தி ஏனைய வழிமுறைகளைப் புறந்தள்ளுவது முற்றுமுழுதாக ஏற்கத்தகுந்ததுமன்று.

ஆனால்,

முரண்பாடுள்ள கிரியைகளின் சரிபிழைகளையும் தெளிவான விளக்கத்தையும் தாம் தெரிந்து கொண்டு ஐயம் கொள்வோரைத் தெளிவுறுத்தும் வல்லமையும் சிவாச்சாரியார்களுக்கு வேண்டும்.

மரபுவழிப்பட்டது என்பதனால் தவறான ஒன்றை விடாமல் பற்றியிருப்பதும் புதிய நடைமுறை என்பதால் சரியான ஒன்றை ஏற்றுக்கொள்ளாமலிருப்பதும் அறிவுக்கு ஒப்பானதல்ல.

- கோப்பாய் சிவம்

- 44 -

கிரியா பத்ததிகளும் மூலபாடத் திறனாய்வும்

இறைவழிபாடும் கிரியைகளும் பக்தியென்ற உணர்வின் அடிப்படையில்மைந்தவையேயன்றி இவை அறிவினால் ஆராய்வதற்குரியன அல்ல எனச்சிலர் வாதாடி,

“மிக்குச் சோதிக்கவேண்டா” என்ற நாயனார் வாக்கையும் ஆதாரம் காட்டலாம். ஆனால் நமது வழிபாட்டு முறைகளில் “ஞானம்” என்னும் அறிவு நிலை “கிரியை” என்ற செயல் வழியிலும் உயர்ந்ததாகக் கூறப்படுவதும் கவனிக்கத்தக்கது.

பொருளுணர்ந்து சொல்லப்படும் மந்திரங்களும் காரண விளக்கம் அறிந்து செய்யப்படும் கிரியைகளும் அதிக பயனளிக்கும் வலுவுடையன என்று சாஸ்திரங்கள் விதிக்கின்றன.

மணிவாசகரும்,

“சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து” என்கிறார்.

இனி, முக்கிய கவனத்திலெடுக்க வேண்டிய - திறனாய்வு செய்யவேண்டிய சில பத்ததி முரண்பாடுகளையும் தவறான சில கையாட்சிகளையும் நோக்குவோம்.

1. யாகபூஜைகளில் நித்யவத் த்வாரபூஜை என்பது செய்யப்பட வேண்டிய த்வாரம் எது?

(“பச்சிமத்வாரே நித்யவத்வார பூஜாம்” எனக்கூறப்பட்டிருப்பினும் யாகசாலையின் மாற்றத்துக்கேற்ப பூர்வத்வாரத்திலேயே செய்யப்பட வேண்டுமென்பது சிலரது கொள்கை)

2. யாகசாலையின் நான்கு த்வாரங்களிலும் நான்கு வேதங்கள், நான்கு யுகங்கள், கலைகள் முதலியன த்வாரத்துக்கொவ்வொன்றாகப் பூஜிக்கப்படுகின்றன. அவ்வகையில் கிரகங்கள் த்வாரத்துக்கு இரண்டாக சூரியனில் ஆரம்பித்து சனீஸ்வரன், ராகுவில் ($4 \times 2 = 8$) முடிவுறக் கேது மட்டும் பூஜிக்கப்படாமலிருக்கிறது இது ஏன்?

(ஒரு சிவாசாரியார் ஆதித்யன் முன்னரே பூஜிக்கப்பட்டு விட்டதால் இங்கு மறுபடி பூஜிக்கத் தேவையில்லையெனவும் சந்திரனிலாரம்பித்து இரண்டிரண்டாகக் கூறினால் உத்தரத் துவாரத்தில் ராகுவும் கேதுவும் வரும் என்கிறார். பழைய பத்ததி சில அவ்வாறிருப்பதாகவும் அவர் கூறுகிறார். இது ஆய்வுக்குரியது)

3. பெண்தெய்வங்களுக்குரிய பூஜைகளில் பரிவாரம் முதலிய யாவும் சக்தி மயமாக்கிப் பூஜிப்பது சரியா?

4. கும்பாபிஷேக பூர்வாங்கக் கிரியைகளில் விசேஷ சந்தி தினமும் இருகாலமும் செய்யப்பட வேண்டுமா? இதில் பிதிர் தர்ப்பணம் அவசியமா?

இவை வகை மாதிரியாக எடுத்துக்காட்டப்பட்ட ஒரு சில சான்றுகள். இன்னும் பல உள.

தொடர்ந்து பேணப்படும் சில தவறுகள் பற்றியும் சிந்திக்கலாம்.

வாயுகோணத் தவஜத்தின் பெயர் 'சர்வ நேத்ர' என்றே அநேகமான பத்ததிகளில் (அச்சப்பிரதிகளிலும்) காணப்படகின்றன. சம்ஸ்கிருத வியாகரண அமைப்பு பொருளமைதி ஆகிய அடிப்படையில் இது பொருத்தமற்ற ஒரு சொல். "சர்ப்ப நேத்ர" என்றால் "பாம்புக்கண்ணன்" என்பது பொருந்தும். கிரந்த லிபியில் ப,வ இரண்டு எழுத்துக்குமிடையே வேற்றுமை அதிகமில்லை 'வ' இன் நீட்சியே 'ப'. எனவே தவறான ஒரு கைப்பிரதி இன்றுவரை அச்சவாகனமேறி வலம் வருகிறதோ?

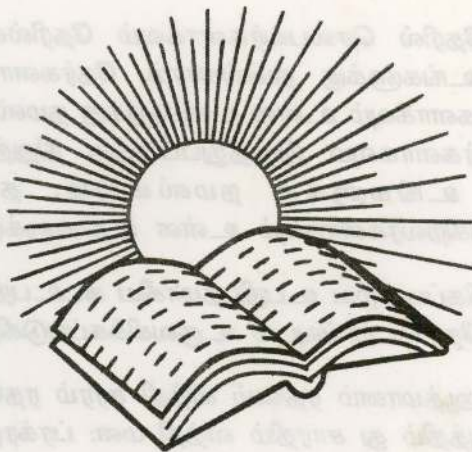
இன்னுமொரு பிரச்சினையும் சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டும். பல பழைய பத்ததிகள் இன்று மறுபதிப்புச் செய்யப்படுகின்றன. பழைய பதிப்பில் காணப்படும் அதே தவறுகள் எழுத்துப்பிழைகள் அப்படியே புதிய பதிப்பிலும் திருத்தம் செய்யாமலே அச்சிடப்படுகின்றன. உதாரணமாக ஒரு பிரதிஷ்டாவிதியின் முந்திய பதிப்பில் பச்சிமஸ்த்வாரத்தில் வரவேண்டிய த்வாபரயுகம்

கிரியா பத்ததிகளும் மூலபாடத் திறனாய்வும்
அச்சிடப்படாமலே தவறாக விடப்பட்டுள்ளது. புதிய பதிப்பிலும்
அதே தவறு காணப்படுகிறது.

இன்னொரு பிரதிஷ்டாவிதியின் பழைய பதிப்பில்
பஞ்சாசனத்தில் ஓராசனமான அனந்தாசனம் பூரணமாகக்
காட்டப்படவில்லை. புதியபதிப்பிலும் அப்படியே உள்ளது. புதிய
பதிப்புகள் மேற்கொள்ளுமுன் மூலப்பிரதிகள் நன்கு பரிசீலித்துத்
திருத்தப்படவேண்டியது அவசியம்.

எனவே அங்கமும் வேதமும் ஓதும் நாவார் ஒன்று கூடி
ஆராய்ந்து பத்ததிகளின் மூலபாடத் திறனாய்விலீடுபட்டுத்
தவறுகளையும் தேவையற்ற முரண்பாடுகளையும் நீக்கிச் சரியான
கிரியா பத்ததிகளை உருவாக்கி வெளிப்படுத்துவாராயின் ஒழுங்கு
நெறிப்படுத்தப்பட்ட சீரமைவான கிரியைகளைச் சிவாசாரியர்கள்
சிறப்பாகச் செய்து ஞானம் பெற வழிவகுப்பர் என்பது திண்ணம்.

தேர்த் திருவீழா

- வரலாற்று நோக்கும் தத்துவ விளக்கமும்.

தேர் மிகப் புராதனமானது. தமிழர் வாழ்வோடும், இந்துப் பண்பாட்டோடும் ஐக்கியமானது. வேத இலக்கியங்களிலேயே தேர் பற்றிய செய்திகளைக் காணமுடிகிறது. கடையாணி முதலிய தேரின் நுண்ணிய பாகங்கள் பற்றிய குறிப்புக்கள் இருக்கு வேதத்திலேயே காணப்படுகின்றன.

யஜுர் வேதத்திலே ஸ்ரீ ருத்ரமானது இறைவனை இவ்வாறு துதிக்கிறது.

“ரதேப்யோ ரதேப்யஸ்ச் சவோ நமோ நம:
ரதேப்யோ ரதிபதிப்யஸ்ச் சவோ நமோ நம:
க்ஷத்ருய: ஸங்க்ரஹீ த்ருப்யஸ்ச் சவோ நமோ நம:
தக்ஷப்யோ ரதகாரேப்யஸ்ச் சவோ நமோ நம:”
(ஸ்ரீ ருத்ரம் 4. 1, 4. 2)

இதன் பொருள் ---

“தேரில் செல்பவர்களாகவும் தேரில்லாதவர்களாகவும் உள்ள உங்களுக்கு நமஸ்காரம். தேர்களாகவும் தேர்களின் தலைவர்களாகவும் உள்ள உங்களுக்கு நமஸ்காரம். தேர்களை ஓட்டுபவர்களாகவும் இழுத்துப்பிடித்து நிறுத்துபவர்களாகவும் உள்ள உங்களுக்கு நமஸ்காரம். தச்சர்களாகவும் தேர்செய்கிறவர்களாகவும் உள்ள உங்களுக்கு நமஸ்காரம்.”

மிகப்பழைய உபநிடதமாகிய கட உபநிடதத்தில் குதிரை பூட்டிய தேராக இவ்வுடல் உருவகிக்கப்படுகிறது.

“ஆத்மானம் ரதினம் வித்தி சரீரம் ரதமேவது.
புத்திம் து சாரதிம் வித்தி மன: ப்ரக்ரஹமேவச.
இந்த்ரியாணி ஹயானாஹுர் விஷயாம்ஸ் தேஷு கோசரான்
ஆத்மேந்த்ரிய மனோயுக்தம் போக்தேத்யாஹுர் மந்ஷிண:”
(கடோபநிடதம் 3. 3, 3. 4)

இதன் பொருள்-

“சரீரத்தைத் தேராகவும் மனத்தைக் கடிவாளமாகவும் புத்தியைச் சாரதியாகவும் ஜீவனைத் தேரில் வீற்றிருப்பவனாகவும் அறி. இந்திரியங்களைக் குதிரைகள் என்றும் விஷயங்களை அவை செல்லும் பாதைகள் என்றும் கூறுவர்.”

இதிகாசங்களிலே மன்னர்கள் பயன்படுத்தும் தேர்களைப் பற்றிய பல செய்திகள் வருகின்றன. தேரைப்பயன்படுத்தி வீரப்போர் புரிவோருக்கு அதற்கேற்ற வகையில் பல்வேறு பட்டங்கள் வழங்கப்பட்டிருந்தன.

அதிரதன் - எண்ணிறந்த வீரர்களுடன் பெருந்தேரிலிருந்து போர்செய்பவன்.

மகாரதன் - தானொருவனாய்ப் பதினாயிரம் வீரரை எதிர்த்துப் போர் செய்பவன்.

சமரதன் - வேறோரு தேர்வீரனோடு சமமாகப் போர் செய்பவன்.

அர்த்தரதன் - போர்புரிந்து பின்னடையும் தேர்வீரன்.

இராமபிரானின் தந்தையாகிய சத்தியவிரதனுக்கு அவரது சொந்தப் பெயரே மறைந்துவிடுமளவுக்கு தசரதன் என்ற அவரது பெயர் நிலைத்துவிட்டது. பத்துத் திக்குகளிலும் தேர் செலுத்த வல்லவர் என்பது இப்பெயரின் கருத்து.

பகவான் கண்ணன் அர்ச்சுனனின் தேர்ச்சாரதியாக அமர்ந்து தேரிலிருந்தபடியே கீதையை உபதேசம் செய்தான்.

புராணங்களிலும் தேர்கள் பற்றிய பல்வேறு செய்திகள் இடம் பெறுகின்றன. பூமியையே தேராகக் கொண்டு சிவன் முப்புரங்களை எரிக்கப் புறப்பட்ட செய்தி முக்கியமான ஒன்று. பிற்காலத் தமிழ்ப் புராணங்களிலும் திருமுறைகளிலும் இது பெரிதும் கூறப்படுகிறது.

ஆகமங்களைப் பின்பற்றியெழுந்த சிற்ப சாஸ்திர நூல்களிலே ‘மானசாரம்’ என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆலயங்களில்

இதான் இந்தமதம்

பயன்படுத்த வேண்டிய தேரின் இலக்கணங்கள் பற்றி இந்நூல் விரிவாக எடுத்துக் கூறுகிறது. இரண்டு முதல் ஒன்பது வரையிலான எண்ணிக்கை கொண்ட சக்கரங்களை உடைய பலவகையான தேர்கள் பற்றி நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

சைவ சித்தாந்த நூல்களிலும் தேர் உருவக விளக்கங்களாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. உயிரானது உடலை இயக்கும் தன்மை ஒரு பெரிய தேர் தரையில் ஊர்ந்து செல்லுதல் போன்றது எனச் சிவஞானசித்தியார் கூறுகிறது.

“தோற்பாவைக் கூத்தும் தொல்லை
மரப்பாவை இயக்கமும், சீர்த்
தேர்ப்பாரிற் செலவும் வேறாய்ச்
செலுத்துவோர் செய்தி தானும்
பார்ப்பாய வேடம் கட்டி
ஆடுவோர் பரிசும் போலும்
ஆர்ப்பாய காயம் தன்னை
ஆன்மாநின்று ஆட்டுமாறே”
(சித்தியார் - 214)

“படைகொடு பவனி போதும்
பார்மன்னன் புகும்போது இல்லில்
கடைதொறும் விட்டு விட்டுக்
காவலும் இட்டுப் பின்னர்
அடைதரும் தனியே அந்தப்
புரத்தினில் அதுபோல் ஆன்மா
உடலினில் அஞ்சவத்தை
உறும் உயிர் காவல் ஆக.”
(சித்தியார் - 222)

இதில் முதலாம் பாடல் உயிரானது உடலை இயக்கும் தன்மை ஒரு பெரிய தேர் தரையில் ஊர்ந்து செல்லுதல் போன்றது என உருவகிக்கிறது. இரண்டாவது பாடல் உயிரை அரசனாக உருவகித்து உடலாகிய தேரில் அவன் போவதாக வர்ணிக்கிறது.

“ஞானாமிர்தம்” என்னும் சைவசித்தாந்த நூல்

ஆன்மாவானது உடலாகிய தேரை ஊர்ந்து நின்று உலகமாகிய மாடவீதிகளில் உழுன்று திரிகிறது என உருவகித்துக் கூறுகிறது.

பாரதத்தில் பல ஆலயங்களிலே கற்றேர்ச் சிற்பங்கள் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். பல்லவர் காலத்தில் மாமல்லபுரத்தில் அமைக்கப் பெற்ற எட்டு ரதக்கோவில்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. பஞ்சபாண்டவர் ரதங்கள் கணேசரதம் முதலிய இவை தனிக்கற்களில் உருவாக்கப்பட்டவை.

மனுச்சோழனுடைய கற்றேர்ச்சிற்பமும் குறிப்பிடத்தக்கது. இது திருவாரூரிலே சோழர் காலத்தில் பத்தாம் நூற்றாண்டளவில் உருவாக்கப்பட்டது. ஒரிசா மாநிலத்திலுள்ள 'கொனாரக்' சூரியனார் கோயிலில் பன்னிரண்டு சக்கரங்களையும் ஏழு குதிரைகளையும் கொண்டதாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கற்றேர்ச் சிற்பம் 14 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியதென்பர்.

விஜயநகர மன்னர்களால் 15 ஆம் நூற்றாண்டில் செய்யப்பட்ட ஒரு கற்றேர் ஹம்பி என்ற இடத்திலுள்ளது.

பழைய சில ஆலயங்களில் கருவறை அல்லது அதற்கடுத்த மண்டபம் தேர் போன்ற அமைப்புடன் காணப்படுகிறது. திருவதிகை, திருக்கடம்பூர்க் கோயில்கள் இத்தகையன. இன்னும் சில சிவாலயங்களில் நவக்கிரக சந்நிதானம் தேர்போன்ற அமைப்பில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. (உ-ம் சுன்னாகம், கதிரைமலை சிவன் தேவஸ்தானம்)

இத்தகைய வரலாற்றுப் பின்னணியும் தத்துவ அடிப்படையும் இன்றைய நமது ஆலயங்களில் மஹோற்சவ காலங்களில் ரதோற்சவம் என்னும் தேர்த்திருவிழாவை நடத்துவதற்குக் காரணமாக அமைந்திருக்கின்றன. மஹோற்சவம் ஐந்தொழில் விளக்கம் என்றவகையில் படைத்தலைக் குறிக்கும் அங்குரார்ப்பணம், காத்தலைக் குறிக்கும் ரக்ஷாபந்தனம் முதலிய கிரியைகளுடன் ஆரம்பித்து அழித்தல் தொழிலைக் குறிப்பதாக ரதோற்சவம் நடைபெறுகிறது.

இததான் இந்தமதம்

இத்தொடர்பிலே புராணங்கள் குறிப்பிடும் திரிபுரதகனம் இங்கு நினைவுசுரப்படலாம். சிவபிரானிடம் பெற்ற வரபலத்தினால் பொன், வெள்ளி, இரும்புக் கோட்டைகளில் உலா வந்து தேவர் முனிவர்களுக்குத் தொந்தரவு செய்துவந்த முப்புர அரக்கர்களை அழிப்பதற்காக இறைவன் தேரில் பவனி வருகிறான். அக்காட்சி புராணங்களில் மிகச் சிறப்பாக வர்ணிக்கப்படுகிறது.

உலகமே தேர். சூரிய சந்திரர்கள் அதன் சக்கரங்கள். நான்கு வேதங்களுமே குதிரைகள். பிரம்மா சாரதி. மேருமலையே வில். வாசுகி என்னும் பாம்பே நாண். விஷ்ணுவே அம்பு. இவ்வாறு அவர் புறப்படும்போது விநாயகரை வழிபடாது புறப்பட்டதால் அத்தேரின் அச்ச முறிந்தது. விநாயகரை வழிபட்டே யாவரும் நற்கருமம் தொடங்கவேண்டும் என்று தாமே உருவாக்கிய கட்டளையைத் தாம் கடைப்பிடிக்காமையால் விக்கினம் நேர்ந்தது எனக் காட்டுவதன்மூலம் உலகில் சட்டதிட்டங்கள் நியதிகள் யாவருக்கும் பொது என்பதைச் சிவபிரான் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

இக்காட்சியை அருணகிரியார்,

“முப்புரம் எரிசெய்த அச்சிவன் உறைரதம்
அச்சது பெடிசெய்த அதிதீரா”

என வர்ணிக்கிறார்.

இதே சம்பவத்தில் ‘ஆணவம் அழிவிற்கு வித்து’ என்பதையும் எடுத்துக்காட்டியபின்னரே திரிபுர தகனத்தைச் சிவனார் மேற்கொள்கிறார்.

அதாவது அம்பாக இருக்கின்ற விஷ்ணு தம்மால்தான் திரிபுர அரக்கர்களின் அழிவு நடைபெறப்போகிறது என இறுமாப்படைந்தார். இது இறைவனுக்குச் சிரிப்பை ஊட்டியது. அட்டஹாசம் எனப்படும் அந்தச் சிரிப்பினாலேயே முப்புரங்களும் சாம்பராகின. அம்பு பயன்படவே இல்லை.

இங்கு கூறப்பட்ட புராணக்கதையின் தத்துவ உட்பொருள் விளக்கத்தைத் திருமுலர் தமது திருமந்திரத்தில் தருகிறார்.

அப்பணி செஞ்சடை ஆதி புராதனன்
முப்புரம் செற்றனன் என்பர்கள் மூடர்கள்
முப்புரம் என்பது மும்மல காரியம்
அப்புரம் எய்தமை ஆர்அறிவாரே

தேரானது அண்டத்தின் சின்னம். அதனை இயக்குபவன் ஆண்டவன். இத்தத்துவத்தைப் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்.

“இந்த உடம்பு ஒப்பற்றதொரு தேர். உயிரானது உடம்பை இயக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. உடல் வெறும் சடம். உடலாகிய தேர் தன்னை இயக்கிக்கொண்டிருப்பது உயிர் என்பதை அறிவதில்லை. உயிரும் ஒரு தேரே. உயிரை உயிருக்குயிர் இயக்கிக்கொண்டு உயிராகிய தேரில் வீற்றிருக்கிறது. உயிர்க்குயிர்தான் கடவுள்.

இந்தப் பூமியும் இறைவனுக்கு ஒரு தேரே. பூமியாகிய தேரில் இறைவன் எழுந்தருள் புரியும் உண்மையை உணர்பவர்களுக்கு இவ்வுலகில் யாதுமோர் குறைவில்லை. பூமிக்குக் கீழே ஏழு உலகம். பூவுலகு உட்பட மேலே ஏழு உலகம். அப்பால் வைகுண்டம், சத்தியலோகம் முதலியன. அதற்குமப்பால் சிவலோகம். இவையனைத்தும் அடங்கியது ஓர் அண்டம். இவ் அண்டத்தை ஞாபகப் படுத்துவது தேர்.

பூவுலகம் அண்டமாகிய தேரின் நடுத்தட்டு. அங்கு இறைவன் எழுந்தருளி ஆன்மாக்களை இரட்சிக்கிறான்.”

தேரின் நான்கு சக்கரங்களும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு நெறிகளைக் குறிக்கின்றன. இந் நெறிமுறைகளில் வாழும் உலகியல் வாழ்வைக் காட்டும்வகையில் தேரின் கீழ்ப்பகுதி அமைகிறது. ஆசாபாசங்களும் உலகியல் வாழ்க்கைக் காட்சிகளும் இதிஹாச, புராண, தலபுராணச் செய்திகள் இங்கு சிற்ப வடிவில் காட்டப்படுகின்றன.

நன்னெறியில் செல்லாது தடுமாறும்போது சரியான

இததான் இந்தமதம்

வழியில் திசைதிருப்பிவிடும் திருவருட் சக்தியின் செயற்பாட்டைச் சறுக்குக் கட்டை போடுதல் விளக்கி நிற்கிறது.

இதயத்தைக் குறிப்பதாயுள்ள நடுத்தட்டு மேலேழு உலகங்களுக்கும் கீழேழு உலகங்களுக்கும் இடையில் காணப்படும் இப்பூவுலகத்தைக் குறிப்பதாயும் அமைகிறது.

தேரின் மேற்பகுதி ஆன்மாவின் இலட்சிய நோக்கங்களையும் உன்னத குறிக்கோள்களையும் குறித்து நிற்கிறது. மேல்நோக்கிக் குவிந்து செல்லும் இதன் அமைப்பு மன ஒருமைப்பாட்டையும் சுட்டுகின்றது.

இந்த உயர் லட்சியங்களின் மூலம் கிட்டும் உயர்பதவியாகிய வீட்டின்பம், அங்கு கிட்டும் மனச்சாந்தி ஆகியவற்றைக் கலசமும் குடையும் காட்டுகின்றன.

தேர்த்திருவிழாவானது மன்னர்களுக் குரிய ராஜோபசாரங்கள் போல தேவோபசாரமாக அமைகிறது எனப் பேராசிரியர் கா. கைலாசநாதக் குருக்கள் விபரிக்கிறார்கள்.

“அரசனுக்குச் செய்யும் உபசாரங்கள் பல. இவை அரசன் கொலுவீற்றிருக்கும் வேளை நிகழ்ந்ததாக நூல்கள் வர்ணிக்கின்றன. ஆஸ்தான மண்டபத்தில் அரசன் சிங்காசனத்தில் கொலுவீற்றிருத்தல் அரச மரியாதைகளில் முதன்மையானது. குதிரை, ரத, கஜ, பதாதி அணிவகுப்புக்கள், யானை, ஒட்டகம் முதலியன முன்செல்ல அரசன் பவனிவருதல் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது. இவ்வகை உபசாரங்களில் முதன்மையானது அரசன் தேரில் பவனி வருதல். இவ்வுபசாரங்கள் கோவிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனுக்கும் நிகழக் காண்கிறோம்.

.....தேரானது அசைந்து பவனிவரும் அமைப்பைக்கொண்ட கோவில் என்று சொல்லலாம். கோவில் கருவறைபோல விமானம் தூபி முதலிய அம்சங்களைத் தாங்கி எழில்மிகுந்து விளங்குவது கவனிக்கத்தக்கது.”

தேர்த்திருவிழாவிலே சமூகவியல் பெறுமானமும் பொதிந்திருக்கிறது. ஊர்நடுவே கோவிலிலே தேர்த்திருவிழா என்றால் ஊர் முழுக்கப் புனிதம் அடையும். தூய்மையும் அழகும் பொலியும். எல்லோர் மனங்களிலும் உற்சாகமும் மகிழ்ச்சிப் பிரவாகமும் பொங்கும். தம்முள் பகைமறந்து 'ஊர்சுடித் தேர் இழுப்பர்'.

இவ்வாறு தத்துவ உட்பொருளும் வரலாற்றுச் சிறப்பும் கலைநயமும் மிக்க ரதோற்சவமானது யாவரது உள்ளங்களிலிருந்தும் அழுக்குகள் போக்கி ஆன்மீக ஒளியேற்றி அன்பு மலர் மலர்த்தி இன்பத்திலாழ்த்தட்டும்.

**மலேஷியா சிரம்பான் முருகன் கோவில்
கும்பாபிஷேகச் சிறப்பு மலர். 2004**

தமிழ் வேதத் தவறுகள்

தமிழ் வேதங்கள் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும் தேவார திருவாசகங்கள் முதலிய திருமுறைகள் நமது புனிதச் சொத்துக்கள். இவற்றைப் பிழையறத் தெரிந்து பிரார்த்தனை செய்வது நமது கடமை.

ஆனால், இன்று கல்லூரிகளிலோ, அல்லது ஆலயங்களிலோ மற்றும் பொது வைபவங்களிலோ பல சந்தர்ப்பங்களில் இவை ஓதப்படும்போது இவற்றில் காணப்படும் பிழைகளை அவதானித்தால் ஒருபுறம் சிரிப்பை வரவழைக்கும் அதே நேரம் நமது புனிதத் தமிழ்வேதம் மாசுபடும் நிலைகண்டு நாக்கைப் பிடுங்கிக் கொண்டு சாகத் தோன்றும். அத்தனை தரக்குறைவான - அர்த்தப் பிசகான முறையில் வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் கேட்க நேர்கின்றன.

பெரும்பாலும் ஒருவர் பாடும்போது கேட்ட கேள்வி ஞானத்தைப் பின்பற்றி மற்றவர்களும் பாடுவதாலேயே இத்தகைய தவறுகள் நிகழ்கின்றன. இவை திருத்த முடியாத தவறுகளா என்ன? மிகச் சில உதாரணங்களை இங்கு பார்ப்போம்

1. திருஞான சம்பந்தர் அருளிய “மங்கையர்க்கரசி.....” என்ற தேவாரம் மிகப் பிரசித்தமானது இதன் ஆரம்பமே மங்கையர்க்கரசி என்று பலரால் பாடப்படுகிறது.

2. திருவையாற்றிலே திருக்கலைக் காட்சியைக் கண்ட நாவுக்கரசர் “மாதர்ப் பிறைக் கண்ணியானை.....” என்று பாடுகிறார். இப்பாடலைப் பாடிக் கொண்டிருக்கும் போது ஐயர் கதவை அடைத்து விடுவார். என்ன திகைக்கிறீர்கள்? “யாதும் சுவடு படாமல், ஐயாறடைகின்றபோது” என்று ஓர் அழகான அடி வருகிறதல்லவா அப்பாடலில். அந்த அடியை “யாதும் சுவடுபடாமல் ஐயாறடைக்கின்றபோது” என்று பலர் பாடுகிறார்கள். இப்படிப் பாடினால், ஐயர் கதவை அடைப்பதா? காதை அடைப்பதா?

3. “பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி அழுதிட” என்ற திருப்பல்லாண்டின் மூன்றாம் அடி, “ஆலிக்கும் அந்தணர் வாழ்கின்ற சிற்றம்பலமே இடமாக” என்பது. இந்த அடியைப் பாடும் போது

தமிழ் வேதத் தவறுகள் பலரும் “ஆலிக்கும் அந்தணர் வாழ்கின்ற தில்லைச் சிற்றம்பலமே இடமாக” என்று பாடுகின்றனர். தில்லை என்ற சொல் இந்த அடியில் மேலதிகமாக வரும்போது பாடலின் ஓசை பிழைக்கின்றது. மேலும் “அன்றருள் செய்தவர் மன்னிய தில்லை தன்னுள்” என்று ஏற்கெனவே இரண்டாமடியில் தில்லை என்ற பதம் இடம் பெற்று விட்டது. எனவே இங்கு மறுபடி வருதல் அவசியமில்லையே.

4. இதேபோல் “உலகெலாம் உணர்ந்தோதற்கரியவன்” என்ற புராணத்தைப் பாடும்போது பதம் பிரித்துப் பாட முற்படும் பலரும் “உலகெலாம் உணர்ந்து.....” என நிறுத்தி அதன்பின் “ஓதற்கரியவன்...” என்று பாடுவதற்குப் பதிலாக “ஓதுதற்கரியவன்....” என்று தவறாகப் பாடுகிறார்கள்.

5. “மிண்டு மனத்தவர் போமின்கண்....” என்ற பாடல் பலர் வாயில் “மீண்டு மனத்தவர் .....” என ஒலிப்பது வேதனைக்குரியது.

6. “கடையவனேனைக் கருணையினால்.....” என்ற மணிவாசகர் வார்த்தையில் “கடையவன் ஆகிய என்னை” என்ற கருத்தில் வரும் கடையவனேனை என்ற சொற்பொருள் விளக்கம் இன்மையால், “கடையவனே” என இறைவனை இழிவாக அழைத்து “எனைக் கருணையினால்.....” என்று தொடர்பவர்கள் பலர் உள்ளனர்.

7. “இடரினும் தளரினும் எனதுறு நோய் .....” என்ற தேவாரத்தின் இறுதியில்,

“இதுவோ எமை ஆளுமாறு ஈவதொன்றெமக் கில்லையேல்
அதுவோ உனதின்னருள் ஆவடுதுறை அரனே”

என்ற அடியை “இதுபோல் எமை ஆளுமாறு.....

அதுபோல் எனதின்னருள்.....” என்று

பலர் பாடுகின்றார்கள்.

இப்படியான தமிழ் வேதத்தவறுகளைக் களைந்து இனிய முறையில் திருத்தங்களை மேற்கொள்ள இந்துக்கள் முன்வர வேண்டும்.

தினகரன் 12.10.1981

பக்திப் பாடல்கள் பார்ப்பும் தவறுகள்

“உரைப்பார் உரைத்தால் கேட்பார்க்கு மதி என்ன?” என்று கேட்பார்கள். எங்கள் சமூகத்திலே ஏதாவது பேசுவதற்கும் எழுதுவதற்கும் நிறையப் பேர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்வதெல்லாவற்றையும் அப்படியே கேட்பதற்கு - அதில் உள்ள சரி பிழைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் அப்படியே கேட்டுத் தலையாட்டுவதற்கும் நிறையப் பேர் உள்ளார்கள்.

“எழுதினவன் ஏட்டைக் கெடுத்தான், படித்தவன் பாட்டைக் கெடுத்தான்” என்பதும் ஒரு பழமொழி இந்த இரு திறத்தவர் களுக்குமிடையே தமிழறிஞர்கள் பலர் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். ஆனால் இப்படியான தவறுகளைக் கவனித்துக் கண்டிக்கவோ திருத்தவோ அவர்களுக்கு நேரமில்லை. அவர்கள் தமது அறிவுக் கடலுள் மூழ்கிவிடுவார்கள்.

இசைத் தட்டுக்களில் வந்து பிரபலமாகி அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து எல்லோர் காதுகளிலும் பெருகிப் பலரது வாயிலும் தவழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற பாடல்களில் நிறையப் பிழைகள் மலிந்து கிடக்கின்றன.

தவறுகள் மட்டுமல்லாமல் சரியா தவறா என்று தெளிவில்லாமல் என் போன்ற சிற்றறிவினருக்கு மயக்கம் தரக் கூடிய சில இடங்களும் இப்பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

பக்திப் பாடல்கள் சிலவற்றில் எனக்கேற்பட்ட சந்தேகத்தைக் கிளப்பி இவை சரியா அல்லது தவறா என்றும் சரியாயின் அவற்றின் பொருள் விளக்கமும் என்ன என்பதையும் இந்துத் தமிழ் அறிஞர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1. “கோகுலத்தில் பசுக்களெல்லாம்” என்று தொடங்கும் பிரபலமான பக்திப் பாடல் ஒன்று உள்ளது. இப்பாடலில் “கண்ணனவன் நடனமிட்டு காளிங்கையை வென்றபின்தான் கன்னிப் பாம்பில் நஞ்சு இல்லை” என்று வருகிறது.

கிருஷ்ணன் கதைகளில் 'காளிங்க மர்த்தனம்' அல்லது 'காளிய மர்த்தனம்' என்று ஒரு லீலை விஸ்தரிக்கப்படுகிறது. இதில் அந்தப்பாம்பு காளிங்கன் அல்லது காளியன் என்று ஒரு ஆண்பாம்பாகத்தான் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஆனால் இந்தப் பக்திப் பாடலில் 'காளிங்கை' என்று ஒரு பெண்பாம்பு குறிப்பிடப்படுகிறது. இதன் உண்மை விளக்கம் என்ன?

2. சற்றுப் பழமையான இன்னொரு பக்திப்பாடல், "ஆதாரம் நிந்திருப் பாதாரம்" என்று ஆரம்பமாகிறது. இங்கு 'பாதாரம்' என்பது என்ன? 'பாதார விந்தம்' என்ற சொற்றொடரைக் கவிஞர் தவறாகப் பதம் பிரித்து 'பாதாரம்' என்று கையாள்கிறாரா? பாத - அரவிந்தம் பாதமாகிய தாமரை எனப் பொருள்படும் ஆனால் பாதாரம் என்கிற பொழுது அதற்கு வேறு பொருள் உண்டா? இதற்கு விளக்கம் என்ன?

3. "முதல் வணக்கம் எங்கள் முருகனுக்கே" என்று ஒரு பாடல் அடிக்கடி ஒலிக்கிறது. இது எவ்விதம் பொருந்தும்? முருகன் அடியவர்கள் கூட முதல் வணக்கம் பிள்ளையாருக்குத்தான் செய்வார்கள். இதுதான் இந்துசமய மரபு. இப்படி ஒரு தவறு செய்யப்படலாமா?

4. "கந்தன் காலடியை வணங்கினால்....." என ஆரம்பிக்கும் பாடலில், "மாமனுக்குப் பிள்ளையில்கலை மருமகன்தான் திருமகன்.." என ஓரடி வருகிறது. மாமனாகிய விஷ்ணுவிற்குப் பிள்ளை இல்லை என்று இந்தக் கவிஞர் ஏன் தீர்மானித்தார்?

தந்தை மகன் என்பது எல்லாம் பௌதிக முறையாக அல்லாமல் தத்துவார்த்த அடிப்படையில் சொல்லப்படுவது பௌராணிக மரபு. புராணங்களில் விஷ்ணுவிற்குப் பிள்ளைகள் உண்டு. அமிர்த வல்லி, சுந்தர வல்லி (வள்ளி, தேவசேனை) இருவரும் அவர் பிள்ளைகள் தானே. ஒருவகையில் பார்த்தால் பிரம்மாவும் அவரது புதல்வரே.

எனவே இத்தகைய அர்த்தப் பிசகான பாடல்களை யாவரும் கேட்டு ரசிக்கத்தான் வேண்டுமா? யாராவது திருத்த வேண்டாமா?

தினகரன் 19.10.1981

அபரக் கிரியைகள்

(இக்கட்டுரை இந்நூலாசிரியரின் தனி முயற்சியன்று. பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பல்வேறு நினைவு மலர்களில் பலரும் எழுதிய அபரக் கிரியை தொடர்பான கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக இது அமைகின்றது.)

ஒருவர் இறந்த பின் அவரது நன்மை கருதி அவரது பிள்ளைகள் முதலியோரினால் செய்யப்படும் கிரியைகள் அபரக் கிரியைகள் எனப்படும். அபரம் - பிந்திய எனப் பொருள்படும். கிரியைகள் செய்வதனால் இறந்த ஆன்மா பாவங்களினின்றும் நீங்கி, சிவத்துவம் அடையும் என்பது நம்பிக்கை. அபரக் கிரியைகளின் பலனைச் சிவாகமங்களும், புராண இதிகாசங்களும் விளக்குகின்றன.

இல்லறத்தார்க்குரிய முக்கிய ஐவகைக் கடமைகளில் பிதிர்க்கடன் முக்கியமானதாலேயே திருவள்ளுவர் அதனை 'தென்புலத்தார்' என முதலில் கூறியுள்ளார். பிதிர்க்கடன் செய்தோர் பெரும் பேறுகளும் சித்திகளும் பெறுவர். சிவ அருளுக்கு ஆளாவர். பிதிர்க்கடன் செய்யாதோர் சமய ஆசாரம் தவறியவராவர். பிதிர் வருந்தின் பெருந்தீமைகள் நேரும்.

பிறந்தவர் இறப்பதும் இறந்தவர் பிறப்பதும் ஸத்யம். பிறப்பு-இறப்பு துன்பமயம். பிரஸவ வேதனை-மரணவலி. இறந்து மீண்டும் பிறப்பதற்கிடையில் ஜீவன் தங்குமிடமே நரகம் அல்லது ஸ்வர்க்கம் என்ற மறுலோகமாகும்.

குழந்தைப் பருவத்திலே உணவுதேடி உண்ண சிசுவிற் சக்தி இல்லை. பெற்றோர் பசியறிந்து உணவுட்டி, நோயுற்றால் மருந்துட்டி தமதுடலையும் கவனியாமல் காக்கின்றனர். அதேபோல் உடலைவிட்டு ஜீவன் செல்லுமிடத்தில் தன் உணவைத் தானே தேடமுடியாமல் தவிக்கிறது. நம்மை

இளமையில் காத்ததற்கு நன்றிபாராட்டவாவது ஈமக்கடன்களை நன்கு செய்யவேண்டும் என்று தர்மபாசம் நம்மைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. ஜீவன் ஓராண்டில் யமனிடம் கொண்டுபோகப்படும்.

ஸபிண்டகரணமாவது இறந்தவரை அவரது தந்தை, பாட்டன் முதலியவர்களுடன் பிண்டமளித்துச் சேர்த்துவிடும் கிரியையாகும். சிராத்தம் என்பது சிரத்தையுடன் செய்வது. எனவே இவற்றைச் சிறந்தமுறையிலே செய்யவேண்டும். மறுவுலகில் ஜீவனுக்கு வேண்டிய வஸ்திரம். குடை, தீர்த்த பாத்திரம், பாதுகை, படுக்கை முதலிய சகல பொருட்களையும் தானம் செய்யவேண்டும். அவை இறந்தவருக்குக் கிடைத்து இன்பமளிக்கும்.

பசி, தாகம் அடங்குவதற்காக நித்ய சிராத்தம் செய்வதுண்டு. இறந்த திதியில் 12 மாசியங்களும் 12 சோதகும்பமும் இடையிலே ஊனமாசியம் முதலியனவும்(16) செய்து முடிவில் ஆப்திகம் செய்வது புத்திரர் கடமை.

ஜீவன் வழியில் கிங்கரூடன் 16 இடங்களில் தங்குகின்றான். புத்திரன் செய்யும் சிராத்தம் அந்த லோகத்துக்கு ஏற்ற உணவாக ஜீவனுக்கு அளிக்கப்படும். அதற்காகத்தான் சுடுகாட்டிலிருந்து திரும்பியதும் நக்ந சிராத்தம் செய்து வஸ்திரம், தீபம், தீர்த்த பாத்திரம் முதலியன தானம் கொடுக்கப்படுகின்றது.

பிண்டத்தில் பாதிப்பகுதி பிரேதவுடலை வளர்க்கும். கால் பங்கு யம கிங்கரர்களுக்குத் திருப்தி தரும். அதனால் அவர்கள் ஜீவனை இம்சிக்கமாட்டார்கள். மற்றொரு கால்பங்கு பிண்டதானம் செய்பவருக்கு நன்மை உண்டுபண்ணும்.

பசியாலும் தாகத்தாலும் வாடித் தர்ப்பணதினங்கள் எவை என ஆவலுடன் காத்துக்கொண்டிருப்பர். திதி தவறாமல் ஏற்ற காலத்தில் உரிய மந்திரங்களைக் கூறி நன்றாகச் செய்யும் தர்ப்பணமே அவர்களிடம் போய்ச் சேர்கின்றது. முறைதவறிச்

இதான் இந்தமதம்

செய்தாலும் செய்யாமல் இருந்தாலும் அவர்கள் பசியால் வாடி கோபமுற்று சாபம் கொடுப்பர். பிதிர்களைச் சாபாயுதர் என்றே சாஸ்திரம் கூறும்.

முறைப்படி இவற்றைச் செய்தால் நீ எனக்குப் புத்திரனாகி நற்கருமம் செய்து என்னைச் சந்தோஷப்படுத்துவதுபோல் உனக்குப் புத்திர பாக்கியம் உண்டாகி நீயும் இன்புறுவாய் என்று ஆசீர்வதிப்பர். வயிறு குளிர்ந்தோர் வாழ்த்துவது இயற்கை.

அபரக் கிரியைகள் வகை:

இவை தகனக் கிரியை, அத்தி சஞ்சயனம், அந்தியேட்டி, ஏகோதிட்டம், சபிண்டகரணம், மாசிகம், சிராத்தம் எனப் பல பகுதிகளை உடையன. இவைகள் உத்தர கிரியை, சிராத்தக் கிரியை எனவும் அழைக்கப்படும். தீட்சை பெற்றோருக்கு மாத்திரம் சைவக் கிரியைகள் செய்யப்படும்.

உடற்கத்தி:

சிவாசாரியர் பந்தலின் நடுவில் சிவ கும்பமும், உருத்திர கும்பமும் வைத்து அவற்றின் முன் ஓமாக்கினியை வளர்த்து சிவனையும் உருத்திரனையும் வழிபடுவர். எண்ணெய், பஞ்சகவ்வியம், இளநீர், மஞ்சள் நீர், சிவகும்ப நீர் ஆகியவைகளில் இறந்தவர் உடலை நீராட்டிச் சுத்திசெய்து, புத்தாடை புனைந்து, நீறு சாத்திப் பூசுசூடி, பிரணவமான தர்ப்பையில் வைப்பர்.

சிவாசாரியர் பஞ்சகத்திகளையும், சகளீகரணத்தையும் செய்து, அக்கினி வளர்த்து, அட்டதிக்குத் தேவர்களையும், சிவனையும் வழிபட்டு அவர்களின் ஆசீர்வாதத்தைப் பெறுவார். கும்பத்திலிருந்த சிவனை உடலின் மீது எழுந்தருளும்படி வேண்டி வழிபாடு செய்வார். இருதயத்தில் சிவனை ஆவாகனம் செய்து கொள்வார். பின்னர் ஆசாரியர் இறந்தவரின் நித்திய அனுட்டானக் குற்றங்களைத் தீர்க்க ஆகுதி

அபரக் கிரியைகள் செய்து, அவ்வுடலுக்கும் தனக்கும் நாடிசந்தானம் செய்து, அழைக்கப்பட்ட ஆன்மாவைத் தன் இருதயத்திற்குக் கொண்டுவந்து, உருத்திரனைத் தியானித்துப் பூரணாகுதியுடன் உருத்திர மூர்த்தியை அடையும் வழியில் விடுவர்.

சுண்ணம் இடித்தலும் பந்தம் ஏற்றுதலும்:

பாவங்களை நீக்குதற்காகச் சுண்ணம் இடிக்கப்படுகின்றது. பாவங்கள் அகன்றதும் திருவருள் உண்டாவதற்காகப் பந்தம் ஏற்றப்படும். இவைகளைத் தொடர்ந்து திருமுறைகள் ஒதப்பெறும்.

கடலை சேர்தல்:

உடலைச் சுடலைக்கு எடுத்துச் செல்லும் பொழுது அட்டதிக்குத் தேவர்களின் ஆசியைப் பெறுவதற்காக வழியிலே நெற்பொரி தூவப்படும். (சைவாசாரமுள்ள ஒருவரே இதனைச் செய்யத்தக்கவராவார்.) ஓமாக்கினியிலிருந்து உருத்திரனை ஆவாகித்த சிவாக்கினியும், கும்பமும் உடன் எடுத்துச் செல்லப்படும். சுடலையில் நான்கு முழ நீளம், இரண்டு முழ அகலமான இடத்தில் மஞ்சள் குங்குமம் இட்டு விறகு அடுக்கப்பட்டிருக்கும் இடம் சிதாத்தானம் என்று பெயர்பெறும். இச்சிதாத்தானத்தில் அடுக்கப்பட்ட விறகினைச் சுற்றி வந்து அதன் மீது உடலை வைத்துத் தற்புருட மந்திரம் சொல்லி நீரையும் அரிசியையும் இறந்தவர் வாயில் இடுவர்.

தீயிடல்:

கும்பத்துடனும் சிவாக்கினியுடனும் உடலைச் சுற்றி வந்து கும்ப நீரை உடலுக்குத் தெளித்து குடத்தை முன்பாக நிலத்திற் போட்டு சிவாக்கினியை விறகின்கண் இட்டு எரியச் செய்வார். கொள்ளி வைத்தவர் பின் நீர்க்கரையில் நீராடி வீடு செல்வார். தீ இடும்பொழுது “அக்கினி தேவனே பரிசுத்தமாயிருக்கின்ற உடலின் மந்திரத்தாலுண்டான பூரணாகுதியை ஏற்றுக்கொள்ளும்” என நினைத்துக் கொண்டே தீயிட வேண்டும்.

அஸ்தி சஞ்சயனம்:

அஸ்தி சஞ்சயனம் என்பது எரிக்கப்பட்ட உடலிலிருந்து எலும்புகளையும், சாம்பலையும் எடுத்துப் புண்ணிய நீரில் சேர்த்தலாகும். அத்தி - எனும்பு, சஞ்சயனம் - கரைத்தல். இது கால், தொப்பூழ், நெஞ்சு, முகம், தலை ஆகிய இடங்களில் உள்ள எலும்புகளைச் சாம்பலுடன் எடுத்து, பால் உள்ள பாத்திரத்தில் இட்டுக்கொண்டு புண்ணிய நீரில் சேர்த்து வழிபாடு செய்தலாம். அத்தியைப் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் இடுவதினால் ஆன்மா புண்ணிய உலகம் அடையும் என்பது பொருள். சாம்பல் அள்ளுதல் என்று இன்று கூறப்படுவது இதுவேயாம்.

நக்னதானம்:

இது தகனக் கிரியை முடிந்தபின் இறந்தவரின் பசி, தாகம் முதலியவற்றை நீக்கும் பொருட்டு குடும்பத்தாரால் ஆசாரியருக்கு ஆடை, அரிசி முதலியவற்றைத் தானமாகக் கொடுத்தல்.

அந்தியேட்டி:

இது கடைசியில் செய்யப்படும் யாகம் எனப் பொருள்படும். அந்திய - கடைசி நாள், இட்டி - யாகம். இறந்தவரின் ஆன்ம சித்திக்காக இது நடைபெறுகிறது. இறந்தவரின் சமய அனுட்டானத்திலுள்ள குற்றங்கள் இதனால் தீரும். புண்ணிய நீர்க்கரையில் நிகழும் கிரியை இது. இதனால் இதனை நீர்க்கடன் என்றும் கூறுவர்.

பாடான பூசை (பாஷான பூசை):

ஒரு கல்லை வைத்து, இறந்தவரின் ஆன்மாவை மந்திரத்தால் அதில் வருவித்து அதற்குச் செய்யும் பூசை. இப்பூசையினாலும், இதனோடு கூடிய மற்றும் கிரியைகளினாலும் பிரிந்த ஆன்மாவானது சிவ பதவியை அடையத் தக்கதாகின்றது. பூசையினால் அதற்குத் திருப்தியும், மற்றவைகளால் ஆன்மாவின் குற்ற நீக்கமும் உண்டாகும்.

ஏகோதிட்டம்:

ஆசௌசம் நீங்கிய அடுத்த நாள் இறந்தவருடைய ஆன்ம சுத்திக்காகவும், நற்கதியடையும் பொருட்டும் செய்யப்படும் கிரியை. இக்கிரியையில் இருக்கும் ஆசாரியரை இறந்த ஆளாகப் பாவனை செய்து, அவருக்கு ஒரு ஆண்டுக்குப் போதுமான அளவு பொருட்களைத் தானமாகக் கொடுத்து, ஒரு வருடம் முடியும் வரை எதிர்ப்படாமல் இருக்கச் செய்தல். தானமாகக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய பொருட்கள்: உணவுப் பொருட்கள், உடை, திருநீற்றுப்பை, செபமாலை, குடை, மிதிதடி, பொன் முதலியவையாகும்.

சபிண்டகரணம்:

ஏகோதிட்டத்திற்கு அடுத்த நாளிலே பிதிர் தேவர்களோடு இறந்தவரைச் சேர்த்தற்கு நடைபெறும் கிரியை. சபிண்டகரணத்தால் ஆன்மா சுத்திபெற்றுச் சிவலோகம் சேரும். இக்கிரியை பிண்டமிட்டுச் செய்வதனால் இது சபிண்டகரணம் எனப்படும். பிண்டத்திற்குரிய பொருள்கள்: அரிசி, எள், உழுந்து, பால், தேன், பழம், சர்க்கரை ஆகியனவாகும். பிதிர்க்குச் செய்யும் இக்கிரியையைப் பிதிர் தேவர்கள் பெற்று, இறந்தவர்க்கும் அவரது தலைமுறை முன்னோர்க்கும் வழங்குவர். இதற்காகவே சிவபெருமான் பிதிர்களைப் படைத்துள்ளார்.

மாசிகங்கள்:

இறந்த நாள் முதல் இருபத்தேழாம் நாளின் மேல் மூன்று நாட்களுக்குள் செய்யப்படுவது ஊன மாசிகமாகும். நாற்பதாம் நாள் முதல் நாற்பத்தைந்துக்குள் செய்யப்படுவது திரைபட்ச மாசிகமாகும். நூற்றொழுபது நாளின் மேல் பத்து நாட்களுக்குள் செய்யப்படுவது ஊனஷாண் மாசிகமாகும். முந்நூற்று நாற்பத்தைந்தாம் நாளின் மேல் பதினைந்து நாட்களுக்குள் ஆப்திகத்திற்கு முன் செய்யப்படுவது ஊனாப்திக மாசிகமாகும்.

இதான் இந்தமதம்

இந்த நான்கு மாசிகங்களும் இரண்டாம் மாதம் முதற் பன்னிரண்டாம் மாதம் வரை இறந்த திதிகளிற் செய்யப்படும் பதினொரு மாசிகங்களுமாக பதினைந்து மாசிகங்கள் செய்யப்படவேண்டும்.

சிராத்தம்:

சிரத்தையோடு செய்யப்படுவது சிராத்தம் எனப்படும். சிரத்தையாவது பற்று, அன்பு. இறந்தவர்களில் அன்பும், பற்றும் உடையவர்களினாலே தான் இக்கிரியை செய்யப்படவேண்டும். இக்கிரியையின் உயிர்நிலை அன்பு ஆகும்.

சிராத்தம் பிதிர் கருமம் என்னும் பொருள் உடையதாய் எல்லாப் பிதிர் கருமங்களையும் குறிப்பது. ஆயினும் இது நம் நாட்டில் ஆட்டைத் திவசம், திவசம் என்பவற்றையே குறிப்பிடுகின்றது. திவசம் திதி எனப்படும்.

ஆட்டைத் திவசம்:

ஒருவர் இறந்த ஒரு ஆண்டின் பின் செய்யும் சிராத்தம் ஆப்திகம் அல்லது ஆட்டைத் திவசம் எனவும் அதனையடுத்து ஆண்டு தோறும் அதே திதியில் செய்யப்படுவதை வருட சிராத்தம் அல்லது திவசம் எனவும் கூறப்படும்.

நைமித்திய சிராத்தம்:

பிதா மாதா முதலாயினோர் இறந்த தினமும் திதியும் வருடந்தோறும் வரும்பொழுது விசுவாசத்தோடு விதிப்படி செய்வது நைமித்திய சிராத்தம் எனப்படும். எத்திதியில் இறந்தாரோ அத்திதியில் சிராத்தம் செய்தல் உத்தமமாம். திதி தெரியாவிடின், அந்த மாத அமாவாசை அல்லது அட்டமியில் செய்யலாம். மாசம் தெரியாவிடின் ஆடி, மாசி, புரட்டாதி, மார்கழி மாதங்களில் அத்திதிகளில் செய்யலாம். இவைகளில் எதுவும் தெரியாதோர் புரட்டாதி மாதத்தில் வரும் மாளயபக்க நாட்களில் செய்துகொள்ளலாம். (புரட்டாதி மாதத்து அபரபக்கத்துப் பிரதமை முதல் அமாவாசை வரையான காலம் மாளயபக்க காலமாகும்.)

- கோப்பாய் சிவம்

-66-

தீர்த்த சிராத்தம்:

மாதந்தோறும் அமாவாசையில் பிதா மாதாக்களின் பொருட்டுச் செய்யப்படும் பிதிர் தேவர்களின் தாகசாந்திக் கருமம்.

அமாவாசை, சூரிய கிரகணம், சந்திர கிரகணம், வியதீபாத யோகம், உத்தராயணம், சித்திரை வருடப்பிறப்பு, மாதப்பிறப்பு, கார்த்திகை மாத சுக்கிலபக்க நவமி, புரட்டாதி மாதக் கிருஷ்ணபக்கத் திரயோதசி என்னும் இந்நாட்களில் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் நீராடிப் பிதிர் தர்ப்பணம் செய்து சிவனடியாரோடு உண்ணல் தீர்த்த சிராத்தம் எனப்படும்.

அமாவாசை சிராத்தம்:

மனிதர்களுடைய ஒரு மாதம் பிதிர்களுக்கு ஒரு நாளாம். (சுக்கில பக்கம் இரவும், கிருஷ்ண பக்கம் பகலுமாகும்.) ஆதலால் மாதந்தோறும் வரும் அமாவாசையில் தர்ப்பணம் செய்து விரதம் அனுட்டிக்க வேண்டும்.

எள்ளும் தண்ணீரும் கிறைத்தல்:

தருப்பணம் திருப்திக்காகச் செய்யப்படுவது. தருப்பையைக் குறுக்காகப் பிடித்து அத்தருப்பை மூலத்திலிருந்து எள்ளுக் கலந்த நீரைச் சுட்டு விரல் மூலம் விழச் செய்யப்படுவது. இந்நேரம் தலைமுறையான பிதிர்கள் பெயர் சொல்லிச் செய்யப்படும். தருப்பண முடிவிலே, “என் குலப் பிதிர்களே, பூமியில் விடப்பட்ட இந்த நீரினால் நற்கதியையும் திருப்தியையும் அடையுங்கள்” என்று சொல்லித் தருப்பை எள்ளுடன் தீர்த்தத்தில் போடப்படும்.

சிராத்தம் செய்யும் இடம்:

இறந்தவர் வீடு, திருநந்தவனம், மலை, திருக்கோயில், புண்ணிய தீர்த்தக்கரை, குருவின் மனை போன்ற கோமயத்தினால் சுத்திசெய்யப்பட்ட இடங்கள் சிறப்பானவை.

இதான் இந்தமதம்

சிராத்தத்துக்குரிய பொருட்கள்:

எள், நெல்லரிசி, கோதுமை, சிறு பயறு, உழுந்து, சர்க்கரை, தேன், பசுநெய், பசுப்பால், பசுத்தயிர், எண்ணெய், சிகைக்காய், உப்பு, புளி, மிளகு, சீரகம், மஞ்சள், இஞ்சிக் கிழங்கு, வாழையிலை, வாழைத் தண்டு, வாழைக்காய், வாழைப்பழம், மாங்காய், மாம்பழம், பலாக்காய், தேங்காய், இளநீர், புடோலங்காய், அவரைக்காய், பாகற்காய், எலுமிச்சம் பழம், நெல்லிக்காய், சிறு கிழங்கு, வள்ளிக்கிழங்கு, கீரை, முல்லையிலை, முசுட்டையிலை, காரையிலை, பிரண்டை, கருவேப்பிலை, வெற்றிலை, பாக்கு, சுக்கு, கரம்பு, சாதிக்காய் முதலியன.

சிராத்தத்திற்கு ஆகாத பொருட்கள்:

கடலை, பீர்க்கங்காய், நீற்றுப் பூசணிக்காய், முருங்கைக்காய், அத்திக் காய், வாழைப்பூ, வெங்காயம், வெள்ளைப் பூண்டு, கொல்லை, எருமைப்பால், எருமைத்தயிர், முதலியன.

பொருள் இல்லாதவர் சிராத்தம்:

சிராத்தத்திற்குப் பொருள் இல்லாதவர் காய்கனி, கிழங்கு, எள்ளு இவைகளையேனும், சற்பாத்திரப் பிராமணருக்குக் கொடுத்துப் பிரதட்சண நமஸ்காரம் செய்து திலதருப்பணம் பண்ணித்தான் திருப்தியாக உணவு செய்தல் வேண்டும். தருப்பணம் செய்வதற்கும் வல்லமை இல்லாதிருப்பின் பசுக்கூட்டங்களுக்குப் புல்லைக் கொடுத்தல் மேலாம்.

சிராத்தத்திற்கு உபயோகிக்கும் பத்திரம் - மலர்:

துளசி, வில்வம், தாமரை, சண்பகம், அறுகு, புன்னை, நந்தியாவத்தை, எட்பூ, மருக்கொழுந்து, வெட்டிவேர் முதலியன.

சிராத்தத்திற்கு ஆகாதவை:

மகிழம்பூ, தாழம்பூ, அலரிப்பூ, சிறுசண்பகப்பூ, முதலியன.

சீராத்த தினத்திலே செய்யத்தக்க புண்ணிய காரியங்கள்:

சற்பாத்திரர்களுக்கு அன்னதானம், ஆடைவகை முதலியன வழங்கலும் திருக்கோயிலிலே கடவுளுக்கு அபிடேகம், பூசை, திருவிளக்கேற்றுதல் முதலியனவுமாகும்.

வேதபாராயணஞ் செய்தல், தமிழ் வேதங்களையும், புராணங்களையும் ஓதுதல், இவை பிதிர்களுக்கு மிகத் திருப்தியானவையாம்.

சீராத்த காலங்களிலே அதிதிகளுக்கு அன்னங்கொடுத்தல் பெரும் புண்ணியமாகும். பரமசிவனும், பார்வதி அம்மையும், முருகக் கடவுளும், திருமாலும், பிரமாவும், தருமதேவதையுமாகிய சகலரும் கூடி அதிதி வடிவமாய் வருவரென்று மெய்நூல்கள் கூறுகின்றன.

சீராத்த தினத்திலே செய்யத்தகாதன:

தயிர் கடைதல், நெல் குத்துதல், நெய் முதலிய பொருட்களைக் கொடுத்தல், வாங்குதல், கண்ணீர் விடுதல், கோபித்தல், பொய் சொல்லுதல், சிந்திய அன்னத்தை மிதித்தல்.

சீராத்தம் கொடுக்கத்தக்க பாத்திரம்:

பிதிர்தேவர் பொருட்டு இறந்தவர் பெற்ற தீட்சையேனும் அதனின் மேலான தீட்சையேனும் பெற்ற சற்பாத்திரர்களுக்குச் சீராத்தம் கொடுக்கலாம்.

வேத சிவாகமங்களை ஓதி உணர்ந்து பாவங்களை விலக்கித் தருமங்களைக் கைக் கொண்டு கடவுளை மெய்யன்போடு வழிபடுபவரும், தம்மைப் போலவே பிறரும் நன்னெறியில் நின்று உய்ய வேண்டுமென்று எண்ணி அவர்களுக்கு அந்நெறியை உபதேசிப்பவருமானோர் சற்பாத்திரராவர்.

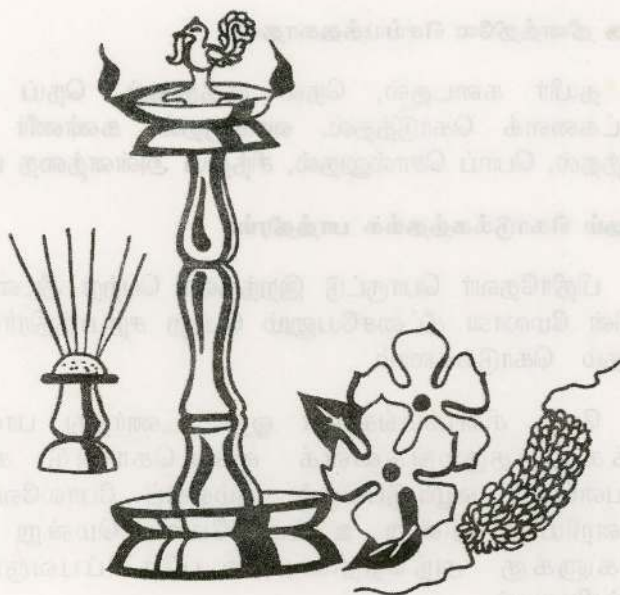
அசற்பாத்திரர்க்குச் சீராத்தம் கொடுத்தலாகாது. வேத சிவாகமங்களைக் கற்று அதன்வழி நில்லாதோரும், பிறர்க்கு அந்நெறியைக் கூறி வழிப்படுத்தாதோரும் சீராத்தத்திலே அன்புடன்

இததான் இந்தமதம்

கொடுத்தவைகளைத் திருப்தியுடன் ஏற்றுக் கொள்ளாதவருமானோர் அசற்பாத்திரராவர். இவர்களுக்குச் சிராத்தம் கொடுத்தலாற் பலன் உண்டாவதில்லை.

உபசாரம்:

சிராத்த முடிவில் ஆசாரியருக்கு உபசாரம் செய்து அவரை உபசரித்து வணங்கி ஆசீர்வாதம் பெறுதல் வேண்டும். உபசாரம் செய்யும் போது அ.து ஆசாரியருக்கென்று எண்ணிக் கொடுத்தலாகாது. பிதிர் தேவர்களுக்கென்றே எண்ணிக் கொடுத்தல் வேண்டும்.

இந்துக்களின் வாழ்க்கையில் பிறப்பு, இறப்பு தொடர்பான தீட்டுக்கள்

- சீல சீந்தனைகள்.

(ஜனன, மரண ஆசௌச விளக்கம்.)

முன்னீடு

மனித வாழ்வில் இரு கரைகளாகத் திகழ்பவை பிறப்பும் இறப்பும். ஜனனம் - மரணம் என்ற இரண்டுக்கும் நடுவில் அமையும் நமது வாழ்க்கை ஓரளவு நம் கையில் உள்ளது எனலாம். ஆனால், பிறப்பின் முன்னரும் இறப்பின் பின்னரும் என்ன நடக்கிறது என்பதே தெரியாதுள்ளது. இவ்விரண்டில் ஒருகரையைத் தாண்டினால் மறுபடி மறுகரை தெரிகிறது. இது ஒரு சுழல் சக்கரம். அதனால்தான்,

“புரையி மரணம் புரையி ஜனனம்” என்று ஆதிசங்கரர் கூறுகிறார்.

எவ்வாறிருப்பினும் ‘சம்சாரசக்கரம்’ என ஆன்மீகவாதிகள் கூறும் இந்த உலக வாழ்வில் பிறப்பும் இறப்பும் இரு திருப்பு முனைகள். அதனால் இவ்விரண்டையும் முக்கிய சமயச் சடங்குகளுடன் கொண்டாடுவது எல்லா மதங்களிலும் காணப்படுகிறது.

இவற்றில் பிறப்பு என்பது மகிழ்வுக்குரியது. இறப்பு என்பது துன்பத்திற்குரியது. எனினும் நேரெதிரான இவ்விரு சம்பவங்களிலும் ஒரு பொதுமை காணப்படுகிறது. அடுத்துவரும் வாழ்க்கை நன்றாக அமையவேண்டும் என எதிர்பார்த்து நல்ல அடிப்படைகளை ஏற்படுத்தித் தெய்வீக நிலையில் ஆசிவேண்டுதல் என்பதே அந்தப் பொது இயல்பு.

பிறக்கும் குழந்தை இப்பூவுலகில் நீண்டகாலம் வாழவேண்டும் என்றும் நோய், பிணி, துன்பமின்றி மகிழ்வோடு வாழவேண்டும் என்றும் அங்கே வேண்டுதல் செய்யப்படுகிறது. இங்கே, இறக்கும் மனித உயிர் இறப்பின் பின் உள்ள நம்மறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட உலகங்களில் நன்னிலையடைந்து நற்கதி அடைய வேண்டும் என்று வேண்டுதல் செய்யப்படுகிறது.

ஆசௌசம் பற்றிய தெளிவு

இவ்விரு காலங்களிலும் அந்த நிகழ்வுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையோர் தீட்டு, துடக்கு என விலகியிருப்பது மரபு. ஆசௌசம் எனப்படும் இத்தகைய தீட்டு பற்றிய விளக்கங்கள் காலத்துக்குக் காலம் பல்வேறு சாஸ்திரங்கள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்பட்டு அவற்றின் விளக்கங்கள் பல அறிஞர்கள் வாயிலாகத் தெளிவுபடுத்தப்பட்டு வருகின்றன. அவ்வப்போது வெளியிடப்படும் நீத்தார் பெருமை நயந்து கூறும் நினைவு மலர்களில் (கல்வெட்டுக்கள்) ஆசௌசம் பற்றிய சுருக்கமான குறிப்புக்கள் வெளிவருகின்றன.

இருப்பினும் ஆசௌசம் பற்றிய இந்த ஆசார ஒழுக்க முறை சரியான முறையில் மக்களால் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளப்படுவதாகவோ உரிய வகையில் கைக்கொள்ளப்படுவதாகவோ இல்லை. இதற்கு இரு காரணங்கள் சொல்லப்படலாம்.

1. தர்மசாஸ்திரங்கள், தர்மசூத்திரங்கள் முதலிய முதல் நூல்களும் ஆசௌசதீபிகை, கருடபுராணம் முதலிய வழிநூல்களும் இலகு நடையில் இல்லாதிருப்பதும் வெகு ஜனப் பார்வைக்கு இவை கிட்டுவதற்கு வாய்ப்பில்லாமல் இருப்பதும்.

2. அவ்வப்போது வெளிவரும் நினைவு மலர்களில் வெளிவரும் ஆசௌசம் பற்றிய கட்டுரைகள் அதனோடு தொடர்பு பட்ட சிறு குழுக்கள் மத்தியில் மட்டும் வழங்குகின்றன. பரந்துபட்ட முறையில் அவை பரவுவதற்கு வாய்ப்பில்லை.

இனி, தெரிந்த அளவுக்குத் தன்னும் ஆசௌச ஆசாரங்களைக் கைக்கொள்வதில் அக்கறையின்மைக்கான காரணங்களையும் இரண்டாக நோக்கலாம்.

1. ஆசௌசம் அல்லது தீட்டு என்பதன் ஆன்மீக மற்றும் அறிவியல் ரீதியான விளக்கங்கள் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளப்படாமையால் அதற்குரிய முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படாமல் அலட்சியம் செய்யப்படுதல்.

2. இடப்பெயர்வுகள் வெளிநாட்டுத்தொடர்புகள் சமூகத்தின் பல்வேறு குழுக்களிடையே கலப்புக்கள் ஏற்பட்டதனால் மரபுவழிப்பட்ட ஆசார ஒழுக்கங்களை உரிய வகையில் கைக்கொள்வதில் உள்ள இடர்ப்பாடுகள்.

இக்காரணங்களை நாம் வகைப்படுத்திக் காட்டிவிட்டு அமைவதில் பயனில்லை. பாரம்பரிய அநுஷ்டானங்கள் கைக்கொள்ளப்படுவதில் கால மாற்றங்களினால் சிரமங்கள் இருப்பது உண்மையெனினும் காரணம் ஒன்றைக் கற்பித்து அதன் மூலம் நாம் செய்யும் தவறுகளுக்கு நியாயம் கற்பித்துவிட்டு ஒதுங்கிவிடாமல் இயன்றவரை மரபுவழிப்பட்ட ஒழுக்கங்களிலுள்ள சிறப்புக்களை ஆராய்ந்து அவற்றை இறுக்கமாகக் கடைப்பிடிப்பதற்கேற்ற வகையில் நமது உலகியல் நடைமுறைகளைச் சிறிது மாற்றியமைப்பதே சிறந்தது.

இங்கு இந்து சமயம் சார்ந்த ஆசௌச ஆசாரங்களே ஆராயப்படுகின்றன. பொதுவாகவே இந்து சமய அநுஷ்டான நெறிமுறைகள் யாவும் மிகவும் நெகிழ்ச்சிப் போக்கு உடையவை என்பதை மறுக்கமுடியாது. 'பொன் வைக்கும் இடத்தில் பூ வைத்து' என்று ஒரு வாக்கியம் கூறுவார்கள். பொன்னிற்கும் பூவிற்குமிடையில் இருக்கும் பெறுமதி வேறுபாடு எத்துணை பெரியது? ஆனால், பொன் வைக்கவேண்டிய இடத்தில் பூவை வைத்தே நமது கடமையை நிறைவேற்றுவதற்குப் பல சந்தர்ப்பங்களில் இந்து மதம் கருணையோடு நமக்கு

இதான் இந்துமதம்

வாய்ப்பளிக்கிறது. ஏனைய மதங்களில் இத்தகைய போக்கை நாம் காணமுடியாது.

(ஞானஸ்நானம் பெறாமல் கிறீஸ்தவப் பெற்றோரின் புதல்வன் என்பதனால் மட்டும் ஒருவன் கிறீஸ்தவ சமயத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப் படுவதில்லை. சுன்னத்துச் சடங்கு செய்யாமல் இஸ்லாமியப் பெற்றோரின் புதல்வன் என்பதால் மட்டும் ஒருவன் முஸ்லீமானாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதில்லை. ஆனால், சமயதீக்ஷை பெறாமலே நான் சைவசமயத்தவன் என்று கூறிக் கொள்வது மட்டுமல்லாமல் சைவாலயங்களின் தொண்டர்களாக, நிர்வாகிகளாக, சமயப் பிரசாரகர்களாக விளங்குவதைச் சைவசமயத்தில் மட்டுமே காணலாம். இது அந்த மதத்தின் அதிநெகிழ்ச்சிப் போக்கைக் காட்டுவதாக இல்லையா?)

இவ்வளவு நெகிழ்ச்சித் தன்மை இருந்தும் கூடப் பொன் வைக்கும் இடத்தில் பூ வைப்பதற்குக் கூட மனமில்லாமல் ஒன்றுமே இல்லாமல் உலகியல் வாழ்வில் ஒன்றிப் போனவர்களாக நம்மவர்கள் பலர் இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது வேதனைக்குரியது.

தெரிந்தும் அக்கறையின்றி இருப்பவர்களைப் பற்றி நாம் கவலைப்பட்டுப் பயனில்லை ஆனால், ஆர்வமிருந்தும் அறியாமை காரணமாக - சரியான வழிகாட்டல் இன்றி ஆசாரங்களை மேற்கொள்ளாதவர்களுக்காவது பயன்பட்டும் என்ற நோக்கில் இக்கட்டுரை எழுதப்படுகிறது.

முக்கியமாக வெளிநாடுகளில் வாழ்வோர் பலர் இத்தகைய விடயங்களை அறிந்து கொள்வதிலும் கடைப்பிடிப்பதிலும் ஆர்வமுடையவர்களாயிருக்கின்றார்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆசௌசம் என்பது என்ன?

ஜனனம், மரணம், ருதுவாதல் ஆகிய காலங்களில் தீட்டுக் கவனிக்கப்படுகிறது.

இதில் சூதகம் எனப்படும் ருதுவாதலே மிக அதிகமான தீட்டு என சாஸ்திரங்கள் கூறியிருப்பினும் அந்தத் தீட்டு குடும்பத்தவரையோ உறவினர்களையோ பாதிப்பதில்லை. பருவமடையும் போதும் பின்னர் மாதவிலக்காகும்போதும் அப்பெண் தனித்து இருக்குமாறு வைக்கப்பட்டு குடும்பத்தின் ஏனைய அங்கத்தவர்கள் அவளுடன் தொடர்பின்றி இருந்தால் அவர்களுக்குத் தீட்டு இல்லை. ஆனால் அதிகமான குடும்பங்களில் அப்பெண் வீட்டின் சகல பகுதிகளிலும் நடமாடுவதாலும் மற்றவர்கள் அவளோடு தொட்டுப் பழகுவதாலும் ஆடைகள் ஒன்றோடொன்று தொடர்புபடுவதாலும் துடக்கு ஏனையோருக்கும் காக்கப்படவேண்டி நேர்கிறது.

பிறப்பு - இறப்பு சம்பந்தப்பட்ட துடக்குகள் கடல்கடந்து வாழ்ந்தாலும் இரத்த உரித்தாளர்களால் காக்கப்பட வேண்டும். உறவு என்பதும் உரிமை என்பதும் உடல் சம்பந்தப்பட்டவை அன்று. உளம் சம்பந்தப்பட்டவை. அதனால் இடைவெளி இதனால் பாதிக்காது.

மஹோற்சவம் முதலிய ஆலயப் பெருவிழாக்களின்போது இல்லங்களில் திருமணம் முதலிய எவ்வித விசேட கிரியைகளையும் செய்யாமல் தவிர்த்துக்கொள்வது எம்மை முழுமையாக ஆலய விழாக்களில் இணைத்துக் கொள்வதற்காகவே. இதேபோல இல்லத்தில் நமது உறவுகளின் மிக முக்கியமான சில இன்பதுன்ப நிகழ்வுகளின்போது நாம் ஆலயத்துக்கும் போகாமல் அச் செயற்பாடுகளில் எம்மை முழுமையாக ஈடுபடுத்தவேண்டும் என்பது ஆசௌசம் காத்தலில் உள்ள ஒரு சிறப்பான அம்சம். இன்னும் பல நுணுக்கமான காரணங்கள் இருக்கின்றன.

தர்மசாஸ்திரங்கள் வர்ணாசிரம தர்மத்தின் அடிப்படையிலேயே ஆசார ஒழுக்கங்களை வகுத்துக் கூறுகின்றன. அதனால் அந்தணர்களுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும்

ஆசௌச தினங்கள் வேறுபடுகின்றன. அதனைக் காத்தல் பிதிர்க்கடன் முதலிய அபரக்கிரியைகளைச் செய்தல் முதலியவற்றிலும் சில வேறுபாடுகள் உண்டு. எனினும் அந்தணர்க்கும் ஏனையோருக்குமுரிய ஆசாரம் பற்றிய கோட்பாடுகளில் நிறைய ஒற்றுமைகள் உண்டு.

இங்கு ஒரு முக்கிய விடயம் தெளிவு படுத்தப்பட வேண்டும். அந்தணர்களை ஆரியர்கள் அல்லது ஸ்மாத்தர்கள் என்றும் ஏனையோரைச் சைவர்கள் எனப் பாகுபடுத்திக் கூறும் சிலர் சைவர்கள் சைவாகம நெறியில் ஒழுகுபவர்கள் எனவும் அந்தணர்கள் வேதநெறியில் ஒழுகுபவர்கள் எனவும் வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றனர். அதுமட்டுமல்லாமல் வைதிக நெறியில் கூறப்படும் வருணாசிரமதர்மத்தைக் கண்டித்து ஆரியர்கள் திணித்த அந்தப்பாகுபாடு அன்பு நெறியாகிய சிவாகமங்களில் இல்லை என்றும் கூறுகின்றனர். இது விளக்கமில்லாத தவறான கருத்து.

வேதநெறியை அடிப்படையாகக்கொண்ட ஸ்மிருதிகளான தர்மசாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட கிரியைகளை அப்படியே அந்தணர்கள் பின்பற்றுகின்றனர். எனினும் சிவப்பிராமணர்களாகிய ஆதிசைவர்கள் தீசை முதலிய பூர்வக்கிரியைகளையும் அந்தியேஷ்டி முதலிய அபரக்கிரியைகளையும் சிவாகம நெறியில் கைக்கொள்கின்றனர். ஆனால் ஏனையோர் வேதநெறியிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்த ஆகம நெறி முறைப்பட்ட கிரியைகளை மட்டும் கைக்கொள்கின்றனர்.

மேலும் காமிகம் முதலிய சிவாகமங்கள் வர்ணப்பாகுபாட்டை மட்டுமல்லாமல் பல்வேறு ஜாதிகள் பற்றியும் அந்தந்த ஜாதிகளின் கடமைகள் பற்றியும் விரித்துரைக்கின்றன. அபரக்கிரியைகள் மற்றும் ஆசௌச நியமங்கள் பற்றிய பல விபரங்கள் வியக்கத்தகுந்த வகையில் ஸ்மிருதிகளுடன் ஒத்திருக்கும் வகையிலே ஆகமங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளன.

காமிகாகமத்தில்,

விப்ரே சுத்திர தசாஹஸ்யாத்

க்ஷத்ரியெ த்வாதசாஹ்நிகாத்

தச பஞ்சாஹ்நிகாத் சுத்தி

வைஸ்யே, சூத்ரே ச மாசிகாத்

என ஆசௌச நியமம் கூறுகிறது.

‘அந்தணர்களுக்குப் பத்து நாட்களிலும் க்ஷத்திரியர்களுக்கு 12 நாட்களிலும் வைஸ்யர்களுக்கு 15 நாட்களிலும் சூத்திரர்களுக்கு ஒரு மாதத்திலும் துடக்கு நீங்குகிறது’ என்பது இதன் பொருள்.

இதே கருத்தைச் சுவாயம்புவ ஆகமமும் கூறுகிறது.

இந்நாளில் க்ஷத்திரியர் வைஸ்யர் என்ற வகுப்பினர் உரிய முறைப்படி காண்டலரிது மாமிச போசனம் நீக்கிச் சமய, விசேட தீகைகளைப் பெற்று நித்ய சிவபூஜை வழிபாட்டுடன் இருக்கும் சைவக்குருமாரும் வேறுசிலரும் வைசிய வகுப்பார்போல் நோக்கப்படலாம். ஏனையோர் யாவரும் அந்தணர், சூத்திரர் என்னும் இரு வகுப்பில் அடங்குவர்.

ஆசௌசம் எத்தனை நாட்கள்?

பூரண ஆசௌசம் என்பது அந்தணர்களுக்குப் பத்துநாள். மச்ச மாமிச போசனமின்றி சைவசமய ஆசாரப்படி ஒழுகும் சற்குத்திரருக்கு 15 நாளும் ஏனையோருக்கு 30 நாளும் ஆசௌசம் என்பது யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளும் நியதிகள்.

ஆலயங்களில் தொண்டு புரியும் சிவகன்மருக்கு 20 நாளும் திராவிடகாணம் பாடவல்லாருக்கு 15 நாளும் ஆசௌசம் என்ற ஒரு குறிப்பும் உண்டு. இவ்வெல்லை அவர்கள் சுத்த சைவர்களாக ஒழுகுவதால் மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது.

பாரதத்தின் சில பிரதேசங்களில் 21ம் நாள் துடக்குக் கழிக்கும் வழக்கம் நிலவுகிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் சிலர் 16ம்

இதுதான் இந்தமதம்

நாள் துடக்குக் கழிக்கின்றனர். மேலே குறிப்பிட்ட விதிவிலக்கைத் தமக்குச் சாதகமாக இவர்கள் எடுத்துக்கொள்கின்றனரேயன்றி இதற்குச் சாஸ்த்திரப் பிரமாணம் இல்லை.

ஆசிரம அடிப்படையில் ஆசௌசம்

வருணாசிரம அடிப்படை என முன்னர் குறிப்பிட்டவாறு வருணம்பற்றிய விளக்கத்தை மேலே கண்டோம். ஆசிரமம் என்பது பிரமசர்யம் (மாணவப்பருவம்), கிருஹஸ்தம் (இல்லறநிலை), வானப்பிரஸ்தம் (துறவுக்கு ஆயத்தநிலை), சந்நியாசம் (துறவு) என்ற நான்கு வாழ்க்கைப் படிநிலைகளைக் குறிக்கும். ஆசௌசமானது இல்லறத்தோருக்கு மட்டுமே உண்டு. பிரமச்சாரிகள் தாய் தந்தையருடன் சேர்ந்து வாழ்வதால் அவர்களுக்கும் ஆசௌசம் ஏற்படும். (முற்காலத்தில் குருகுல வாசத்திலிருப்பதால் தீட்டு இல்லை) ஆனால் தாய் தந்தையரை விட்டு விலகித் தனித்திருந்தால் பிரமச்சாரிகளுக்குத் துடக்கு இல்லை.

ஒருவருடைய துடக்கு அவர்சார்ந்த யார்யாருக்கு வரும்?

இதற்கான விளக்கத்தை வீழிநாதர் இயற்றிய அகபஞ்சசஷ்டி நூல் தெளிவாக வரையறுக்கிறது வைத்தியநாத தீட்சிதீயம், ஆசௌச தீபிகை முதலிய நூல்களும் 'அண்ணா' என்பார் உரைவகுத்த 'யஜூர்வேதீய ஆபஸ்தம்ப அபரப்ரயோகம்' என்ற நூலும் இந்த விபரங்களைத் தருகின்றன. இவற்றை ஆராய்ந்து தொகுத்த பிரம்மஸீ தி. நடனசபாபதிசர்மா அவர்கள் தமது தகனசம்ஸ்காரம் நூலின் அநுபந்தத்தில் சில விபரங்களைத் தந்துள்ளார். அவற்றை இக்கட்டுரை பெரிதும் எடுத்தாளுகிறது.

ஓராண் மகனுக்கு அவனுடைய பிதா, பிதாமகன், ப்ரபிதாமகன், விருத்தப் பிதாமகன், ப்ரவிருத்தப் பிதாமகன், அதிப்ரவிருத்தப் பிதாமகன் என்னும் அறுவரும் அவ்வறுவருடைய புத்திரர், பௌத்திரர், ப்ரபௌத்திரர், விருத்தப் ப்ரபௌத்திரர்,

பிறப்பு, இறப்பு தொடர்பான தீட்டுக்கள் ப்ரவிருத்தப் ப்ரபௌத்திரர், அதிப் ப்ரவிருத்தப் ப்ரபௌத்திரர் ஆகிய அறுவரும் அவர்களுடைய புத்திரர்களும் தானும் ஆகிய ஏழு தலைமுறையினர் ஆசௌச உரிமையாளர் ஆவர். இவர்கள் சபிண்டர் எனவும் ஞாதிகள் எனவும் அழைக்கப்படுவர். சுற்றத்தவர் என இங்கே அவர்கள் சுட்டப்படுகின்றனர்.

ஆசௌசம் எத்தனை நாள் எனக் கணிப்பது எப்படி?

பூரண ஆசௌசம் என்பது அந்தணருக்குப் பத்து நாள். ஏனையோருக்கு முப்பது நாள் எனும்போது மூன்று மடங்காக அமைவது போலவே அதற்குக் குறைந்த நாட்கணக்குகள் கூறப்படும்போதும் அந்தணருக்குரிய நாளின் மூன்று மடங்காக ஏனையோருக்குக் கொள்ளவேண்டும்.

ஆசௌசம் எவ்வகைகளில் ஏற்படலாம்?

ஆசௌசம் பத்துவகையாக ஏற்படலாம் என நூல்கள் விதிக்கின்றன.

பிறத்தல், இறத்தல், சுடுதல், பிரேதத்தின்பின் செல்லல், சுமத்தல், அழுதல், ஆசௌசியின் அன்னம் புசித்தல், ஆசௌசிகளுடன் கலத்தல், வபனம் செய்யாமை, சபிண்டகரணம் முதலியன செய்யாமை என்பனவே அவை.

பிறப்புத்தீட்டிலும் இறப்புத்தீட்டு இருமடங்கு வலிவுடையது. பூப்படைதல் அதைவிட இருமடங்கு. மரணத்தினால் ஏற்படும் தீட்டைவிட இறந்தவரைத் தகனம் செய்வதால் ஏற்படும் தீட்டு இருமடங்கு வலிவுடையது எனக் காமிகாகமம் கூறுகிறது.

ஆசௌச விபரம்

1. ஜனன ஆசௌசம் (பிறப்பு சம்பந்தமான துடக்குகள்)

* ஆண்குழந்தை பிறந்தால் 30 நாளும் பெண் குழந்தை பிறந்தால் 40 நாளும் தாய்க்கு ஆசௌசம் உண்டு.

இதான் இந்தமதம்

* ஆண்குழந்தை பிறந்தால் தந்தைக்கும் ஞாதியர்க்கும் (முன்னர் காட்டியவாறு 7 தலைமுறையினர்க்கு) பூரண ஆசௌசம்.

* பெண் குழந்தை பிறந்தால் குழந்தையின் சகோதரர், தந்தை, தந்தையின் உடன் பிறந்தோர், அவர்களது புதல்வர்கள், தந்தையின் தந்தை, அவருடன் பிறந்தோர் ஆகியோருக்குப் பூரண ஆசௌசம்.

* நிறைமாதத்தில் குழந்தை இறந்து பிறந்தாலும், பிறந்து இறந்தாலும் மரண ஆசௌசம் இல்லையெனினும் ஜனன ஆசௌசம் பூரணமாக ஞாதிகள் யாவருக்கும் உண்டு.

* 7 ஆம், 8 ஆம், 9 ஆம் மாதங்களில் குழந்தை பிறந்து இறந்தாலும் இறந்து பிறந்தாலும் தாய் தந்தையர்க்குப் பூரண ஆசௌசம். சகோதரர் முதலியோர்க்குக் கேள்விப்பட்டதும் ஸ்நானத்துடன் சுத்தமாகும்.

* கர்ப்பம் கரைந்தால் (கருச்சிதைவு ஏற்பட்டால்) எத்தனை மாதத்தில் அது நிகழ்ந்ததோ அத்தனை நாள் துடக்குத் தாய்க்கு மட்டும் உண்டு. (உதாரணமாக 4 ஆம் மாதத்திலாயின் 4 நாள் பிராமணர்க்கு. ஏனையோர்க்குப் 12 நாள்)

* ஒரு குழந்தை பிறந்து ஆசௌச நீக்க தினத்ததின் பின் அந்தச் செய்தி கேள்விப்பட்டால் தந்தை ஸ்நானத்தால் சுத்தமடைகிறார். ஏனையோர்க்கு ஆசௌசமில்லை.

2. மரண ஆசௌசம் (இறப்புப் பற்றிய தீட்டுக்கள்)

* பொதுவான மரணத் துடக்குகள் ஞாதியர்க்குப் பூரணமாக உண்டு. (அந்தணர்க்கு 10 நாள், ஏனையோர்க்கு 30 நாள்)

ஆண் குழந்தை

* குழந்தை பிறந்து துடக்கு கழியுமுன் இறந்தால்

பிறப்பு, இறப்பு தொடர்பான தீட்டுக்கள் பெற்றோருக்கு மட்டும் பூரண ஆசௌசம். ஏனையோர்க்கு ஸ்தானத்தால் சுத்தம்.

* 3 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தை இறந்தால் சகோதரர், பெற்றோர்க்குப் பூரண ஆசௌசம். ஏனையோருக்கு அந்தணராயின் ஒரு நாளும் ஏனையோராயின் 3 நாளும் ஆசௌசம்.

* 3 வயதுக்குமேல் உபநயனம் செய்யு முன் இறந்தால் (அல்லது ஏழுவயதுக்கு முன்) இறந்தால் அந்தணர்க்கு 3 நாள் ஏனையோர்க்கு 9 நாள் (பெற்றோர்க்கும், சகோதரர்க்கும் பூரண ஆசௌசம்)

* ஏழுவயதுக்குமேல் ஒரு பிள்ளை இறந்தால் ஞாதியர் யாவருக்குமே பூரண ஆசௌசம்.

பெண்பிள்ளை

* மூன்று வயதுக்குட்பட்ட பெண் குழந்தை இறந்தால் பெற்றோருக்கும் சகோதரர்க்கு மட்டும் ஆசௌசம். ஞாதியர்க்கு ஸ்தானத்துடன் நீங்கும்.

* மூன்றுமுதல் எட்டுவயதுவரையான பெண்பிள்ளை இறந்தால் அந்தணராயின் ஒரு நாளும் ஏனையோர் 3 நாளும் காக்கவேண்டும். பெற்றோருக்கும் சகோதரர்க்கும் பூரண ஆசௌசம்.

* எட்டுவயதின் மேல் திருமணத்திற்கு முன் இறந்தால் அந்தணர் 3 நாளும் ஏனையோர் 9 நாளும் காக்க வேண்டும் (ஞாதியர்). பெற்றோர்க்கும் சகோதரர்க்கும் பூரண ஆசௌசம்.

* திருமணமான ஒரு பெண் இறந்தால் அவளது தந்தை வழி ஞாதியர்க்கு ஆசௌசம் இல்லை. கணவனுக்கும் அவனது ஞாதியர்க்கும் பூரண ஆசௌசம்.

இததான் இந்தமதம்

விசேட விதிகள்

* ஒருவன் இறந்தால் அவனது தாயின் தந்தை, தாயின் தாய், தாய்மாமன், தாய்மாமன் மனைவி, பெண் கொடுத்த மாமனார், பெண் கொடுத்த மாமியார், தாயின் சகோதரிகள், தாயின் சகோதரர்கள் முதலியோர் அந்தணராயின் 3 நாளும் ஏனையோர் 9 நாளும் ஆசௌசம் காக்க வேண்டும்.

* ஒரு பிறப்புத் தீட்டைக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் போது இன்னொரு பிறப்புத் தீட்டு வருமாயின்,

1. பெற்றோர் முழுமையாக அடுத்த பத்து நாளும் (அதாவது 30 நாளும்) காக்க வேண்டும்.

2. ஞாதிகளுக்கு முதலாவது ஆசௌசக்கழிவுடன் இரண்டாவதும் கழிந்துவிடும்.

* ஒரு மரண ஆசௌசத்தின் நடுவில் ஒரு ஜனன ஆசௌசம் வந்தால் அது முந்திய மரண ஆசௌச முடிவில் கழிந்துவிடும். ஆனால் குழந்தையின் பெற்றோருக்கு மட்டும் அவர்களது ஜனன ஆசௌசம் பூரணமாக உண்டு.

* ஓர் ஆசௌசம் காத்துக்கொண்டிருக்கும் போது இன்னொரு மரண ஆசௌசம் வந்தாலும் அது முந்திய துடக்குடன் கழிந்து விடும். ஆனால் தாய், தந்தை, கணவன், அல்லது மனைவி, பிள்ளைகள் இறந்தால் புதிய தீட்டை முழுமையாகக் காக்க வேண்டும்.

விசேட விதிவிலக்குகள்

* தற்கொலை மரணத்தில் தகனம் செய்தவர்களுக்கு மட்டுமே தீட்டு. மற்றையோருக்கு இல்லை.

தற்கொலை செய்து இறந்தவருக்கு மந்திரமில்லாமல் தகனம் செய்து ஆறுமாதம் கழிந்த பின்பே கிரியைகள் செய்யவேண்டும்.

பிறப்பு, இறப்பு தொடர்பான தீட்டுக்கள்

* யுத்தத்தில் வீரமரணம் அடைந்தோர்க்கு உடனே கிரியைகள் செய்யலாம். இம் மரணத்தினால் ஞாதியர்க்கு ஆசௌசமில்லை.

பொதுவிஷயங்கள்

* ஜனன, மரண ஆசௌசம் மற்றும் சூதகம் என்பன இரவு ஒன்றரை மணிக்கு முன்பானால் முதல் நாள் என்றும் ஒன்றரை மணிக்குப் பின்பானால் அடுத்த நாள் என்றும் கணக்கு வைக்க வேண்டும்.

* ஆசௌச காலத்தில் நித்திய கர்மாநுஷ்டானங்களை மந்திரம் உச்சரிக்காது மானசீகமாகச் செய்யலாம். நித்திய விரதங்கள் அநுஷ்டிக்கலாம்.

* தமது தலை முறையிலுள்ளோரைக் குறித்து சிராத்தம், மாசிகம் முதலியன செய்யும் தினம் ஆசௌச காலத்தில் வரின் ஆசௌசம் நீங்கிய தினத்தில் அதனைச் செய்யலாம். சிராத்தம் முதலியன ஆரம்பித்தபின் கேள்விப்படி சிராத்தம் நிறைவுபெறும்வரை ஆசௌசம் இல்லை.

* ஆசௌசியின் பொருட்கள், அன்னம் முதலியனவும் ஆசௌசம் என்பதால் அவருடன் பிறர் கலத்தலாகாது

* தானியம், பொன், பசு, ஆடு, வெல்லம், நெல், எள்ளு, கரும்பு, காய்கறி, தண்ணீர், உப்பு, விறகு, எண்ணெய், மருந்து, அரிசி, இவற்றுக்கு ஆசௌசம் இல்லை.

ஆசௌசியின் அன்னம் புசித்தவனுக்கும் ஆசௌசம் நேரும். அறியாது புசித்தால் அவ்வுணவு சீரணிக்கும் வரை ஆசௌசம். அறிந்து புசித்தால் ஆசௌசியின் ஆசௌசக் கழிவு நாள்வரை அவ்வுணவு புசித்தவரும் ஆசௌசம் காக்க வேண்டும்.

இததான் இந்தமதம்

பூப்பு ஆசௌசம்

மாதவிலக்குக் காலத்தில் ஒரு பெண் நான்கு நாட்களும் பூரணமாக விலக்கப்பட்டவளே. ஐந்தாம் நாள் எண்ணெய் ஸ்நானத்தின் பின்னரே அவள் நற்காரியங்களில் கலந்து கொள்ளலாம்.

20 நாளின் மேல் பூப்பு வரின் மேற்கூறிய முறையில் கடைப்பிடிக்கலாம். 20 நாளின் முன் பூப்புவரின் ஸ்நானத்தினால் சுத்தமாகும். அதை மாதவிலக்காகக் கொள்வதில்லை.

முன்னர் குறிப்பிட்டவாறு பூப்புத்தீட்டு குடும்பத்தவரையோ உறவினர்களையோ பாதிப்பதில்லை. பருவமடையும் போதும் பின்னர் மாதவிலக்காகும்போதும் அப்பெண் தனித்து இருக்குமாறு வைக்கப்பட்டு குடும்பத்தின் ஏனைய அங்கத்தவர்கள் அவளுடன் தொடர்பின்றி இருந்தால் அவர்களுக்குத் தீட்டு இல்லை. ஆனால் அதிகமான குடும்பங்களில் அப்பெண் வீட்டின் சகல பகுதிகளிலும் நடமாடுவதாலும் மற்றவர்கள் அவளோடு தொட்டுப் பழகுவதாலும் ஆடைகள் ஒன்றோடொன்று தொடர்புபடுவதாலும் துடக்கு ஏனையோருக்கும் காக்கப்படவேண்டி நேர்கிறது.

மலேஷியா சிரம்பான் முருகன் கோவில்
கும்பாபிஷேகச் சிறப்பு மலர். 2004

கோப்பாய் சீவம் எழுதியவை

1. அருள் வழங்கும் மாரியம்மன்
2. ஆற்றல் பல நல்கும் ஆஞ்சனேயர்
3. பெருமாள் பெருமை
4. சைவாலயக் கிரியைகள்
(3ம் பதிப்பு விரைவில்)
5. சைவ விரதங்களும் விழாக்களும்
(3ம் பதிப்பு விரைவில்)
6. தூர்மீகக் கோபங்கள்
(சிறுகதைத் தொகுதி)